

**Другото
наименование на
въображението:
МАТЕРИЯ**

Как образите биват смятани за материя?

ХАРУН ЯХЯ

Юли, 2004

ЗА АВТОРА

Авторът, който пише под псевдонима Харун Яхя, е роден през 1956 г. в Анкара. Завършва начално и средно образование в Анкара, след това учи във факултета по изящни изкуства в университета „Мимар Синан“ в Истанбул, както и философия в Истанбулския университет. От 1980 г. насам авторът е публикувал много книги на религиозни, научни и политически теми. Харун Яхя е добре познат като автор, написал изключително важни творби, разкриващи лъжите на еволюционистите, невалидността на теориите им и тъмните връзки на дарвинизма с кървави идеологии.

Неговият псевдоним е съставен от имената „Харун“ (Арон) и „Яхя“ (Йоан) в памет на двамата достойни за уважение пророци, които са се борили срещу неверието. Печатът на Пророка, който е поставен на кориците на всички книги на автора, има символно значение, свързано с тяхното съдържание. Този печат представя Корана като последната Божия Книга, Неговите последни думи и тези на Пророка, последния от всички пророци. Под ръководството на Корана и Сунна авторът прави своя главна цел да обори всяка една от фундаменталните догми на антирелигиозните идеологии и да каже „последната дума“, така че напълно да заглуши предизвиканите срещу религията възражения. Печатът на Пророка, който достига до крайна мъдрост и морално съвършенство, е използван като знак за намерението му да каже своята последна дума.

Всички творби на автора се централизират около една обща цел: да се предаде на хората посланието на Корана и така да бъдат окуражени да помислят върху основни религиозни теми, като съществуването и единствеността на Бог, задгробния живот и др., както и да разкрият изкривените основи на нерелигиозните системи и тяхното извратено приложение.

Произведенията на Харун Яхя се четат с интерес в много страни по света, като започнем от Индия и стигнем чак до Америка, от Англия до Индонезия, от Полша до Босна и Херцеговина, от Испания чак до Бразилия. Книгите му са преведени на езици като английски, френски, немски, италиански, испански, португалски, урду, арабски, албански, руски, български, индонезийски, малайзийски и се харесват на хората от цял свят.

Тези произведения, спечелили невероятно одобрение по всички краища на света, са станали повод много хора да станат вярващи, а други да задълбочат своята вяра. Всеки човек, който прочете и осмисли внимателно книгите, веднага ще усети мъдрия, съдържателен, лесен за разбиране и искрен стил на тези творби. Хората, които са прочели и са размишлявали истински върху тези книги, не могат повече да защитават материалистическата философия, атеизма и други извратени виждания и философии. Дори ако те продължават да ги защитават, това би било поради сантиментално упорство, тъй като книгите на автора доказват неверността на тези идеологии още в самата им основа. Всички

съвременни движения, опровергаващи религията, са идеологически отхвърлени днес благодарение на поредицата от книги, написани от Харун Яхя.

Няма съмнение, че тези особености са се формирали в резултат на мъдростта и яснотата на Корана. Разбира се, авторът не се гордее със себе си; той просто има за цел да служи като средство в търсенето от човека на правия път към Бога. Нещо повече, с публикуването на тези творби не се цели никаква материална изгода. Взимайки тези факти предвид, този, който насърчава хората да прочетат тези книги, отварящи „очите“ на сърцето им, и ги напътва да станат по-отдадени раби на Бога, е изпълнил една безценна служба.

Междувременно, би било загуба на време и енергия да се пропагандират книги, които предизвикват объркване в човешките умове, въвличат човека в един идеологически хаос и които очевидно не притежават силните и точни аргументи, които биха могли да премахнат съмнението от човешките сърца, както се потвърждава и от предходен опит. Очевидно е, че книги, създадени, за да изразят литературната способност на автора, вместо да следват благородната цел да спасят хората от опасността да загубят вярата си, е невъзможно да постигнат такъв огромен успех. Онези, които се съмняват в това, могат лесно да забележат единствената цел на произведенията на Харун Яхя, а именно да се пребори с неверието и да разпространи моралните ценности от Корана. Успехът, въздействието и искреността, които тази служба е постигнала, са разкрити в убежденията на читателите.

Трябва да се помни следното: основната причина за ширещото се насилие и страдание и всички мъчения, на които са подложени по-голямата част от хората, е идеологическото господство на безверието. Начинът за отървяване от тях е безверието да бъде победено с разум, да бъде разкрита същността на вярата, както и моралът, на който Бог ни учи, да бъде обяснен по начин, който всеки човек да може да разбере и според който да живее. Имайки предвид състоянието на света днес, което тласка хората надолу по спиралата на насилие, развала и конфликтност, става ясно, че тази служба трябва да бъде извършвана по-бързо и по-ефективно. В противен случай би било твърде късно.

Не би било преувеличение, ако кажем, че произведенията на Харун Яхя са поели тази инициаторска роля. С Божията воля, тези книги ще се превърнат в средство, чрез което живеещите през 21^{ви} век хора ще постигнат описаните от Бог спокойствие и мир, почтеност и правда, красота и щастие.

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

❖ Във всички книги на автора свързаните с религията въпроси са обяснени в светлината на айяти от Корана и хората са приканени да научат Божиите слова и да живеят с тях. Всички теми, отнасящи се до айятите на Бога, са обяснени по такъв начин, че да не оставят никакво място за съмнение или въпроси в ума на читателя. Използваният искрен, прост и свободен стил дава възможност на всеки, от всякаква възраст и социална група, да може лесно да разбере тези книги. Този ефектен и бляскав начин на разказване помага да ги прочетеш на един дъх. Дори тези, които сурово отхвърлят духовността, са повлияни от фактите, изложени в тези книги, и не могат да опровергават истинността на тяхното съдържание.

❖ Тази книга и всички останали творби на автора могат да бъдат четени индивидуално или под формата на дискусия в група по време на разговор. Читателите, които желаят да извлекат полза от книгите, ще намерят дискусията за много полезна в смисъл, че ще могат да обменят един с друг своите собствени размишления и опит.

❖ В допълнение би било в голяма служба към религията да се допринесе за представянето и прочитането на тези книги, които са написани единствено за спечелването на добрата воля на Бог. Всички книги на автора са изключително убедителни. Поради тази причина за тези, които искат да съобщят за религията на другите хора, един от най-ефективните методи да направят това е да ги окуражат да прочетат тези книги.

❖ Надяваме се читателят да има време да погледне кратките експозета на другите книги, които са поместени в края на книгата, и да оцени богатия източник на материали по свързаните с религията теми, които са много полезни и приятни за четене.

❖ В тези книги, като в други подобни, няма да намерите никакви лични виждания на автора, обяснения, базирани на съмнителни източници, стил, в който да липсват полагащите се почит и уважение към светите въпроси, нито пък безнадеждни, пораждащи съмнение и песимизъм описания, които причиняват отклонения в душата.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР.....	7
ВЪВЕДЕНИЕ.....	7
ФАКТА, ЧЕ СВЕТА Е ФОРМИРАН В НАШИЯ МОЗЪК Е ТЕХНИЧЕСКА ИСТИНА.....	9
НЕ ОЧИТЕ НИ ВИЖДАТ, А МОЗЪКЪТ НИ.....	10
КАК Е ВЪЗМОЖНО В ТЪМНИЯ ВИ МОЗЪК ДА СЕ ПОЯВИ СВЕТЛА И ЦВЕТНА КАРТИНА?	11
СВЕТЛИНАТА СЪЩО СЕ ОБРАЗУВА В МОЗЪКА ВИ	12
ВСИЧКИ ЦВЕТОВЕ СЕ ФОРМИРАТ В МОЗЪКА ВИ.....	12
ВИЕ ЧУВАТЕ ВСИЧКИ ЗВУЦИ В МОЗЪКА ВИ	14
ВСИЧКИ МИРИЗМИ СЕ НАМИРАТ В МОЗЪКА	15
ВСИЧКИ ВКУСОВЕ СЕ ЗАРАЖДАТ В МОЗЪКА.....	17
ОСЕЗАНИЕТО СЪЩО СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА В МОЗЪКА	18
НИЕ НИКОГА НЕ МОЖЕМ ДА ДОСТИГНЕМ ДО ПЪРВОИЗТОЧНИКА НА СЪЩЕСТВУВАЩИЯ В МОЗЪКА НИ СВЯТ	19
ЧУВСТВОТО ЗА ДИСТАНЦИЯ Е СЪЩО НАМИРАЩО СЕ В МОЗЪКА ВЪЗПРИЯТИЕ	22
ВИЕ ЛИ СТЕ В СТАЯТА ИЛИ СТАЯТА Е ВЪВ ВАС?.....	24
СВЕТЪТ ОТ ВЪЗПРИЯТИЯ МОЖЕ ДА СЪЩЕСТВУВА И БЕЗ НАЛИЧИЕТО НА ВЪНШЕН СВЯТ	25
"СВЕТЪТ ОТ ВЪЗПРИЯТИЯ", КОЙТО Е В СЪНИЩАТА	26
ИЗКУСТВЕНО СЪЗДАДЕНИ СВЕТОВЕ.....	27
ВАЖНАТА ИСТИНА, ПОКАЗАНА ЧРЕЗ ХИПНОЗАТА	29
КОЙ Е ТОЗИ, КОЙТО УСЕЩА ВСИЧКИ ТЕЗИ ВЪЗПРИЯТИЯ?.....	31
КОЙ ПОЗВОЛЯВА НА НАШИТЕ ДУШИ ДА ВИЖДАТ ВСИЧКИ ТЕЗИ ОБРАЗИ?	34
ЕДНА ОТ НАЙ-СЪЩЕСТВЕНИТЕ ДИЛЕМИ НА МАТЕРИАЛИЗМА: ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ	35
ВЪПРОСИ ЗА МАТЕРИАЛИСТИ	37
ЗАЩО ИСТИНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА Е ЕДИН ВАЖЕН ВЪПРОС?	39
ИСТИНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА ПОКАЗВА, ЧЕ БОГ Е ЕДИНСТВЕНОТО БЕЗУСЛОВНО СЪЩЕСТВО	40
ЧОВЕШКИТЕ ДЕЙСТВИЯ СЪЩО ПРИНАДЛЕЖАТ НА БОГ	43
РАЗБИРАНЕТО НА ИСТИНСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА ЩЕ НАКАРА ХОРАТА ДА СТАНАТ ВЯРВАЩИ ...	45
РАЗБИРАНЕТО НА ИСТИНСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА ПРЕМАХВА ЗЕМНИТЕ АМБИЦИИ	46
ТЕЗИ, КОИТО ПРИТЕЖАВАТ ФАБРИКИ, ЯХТИ ИЛИ ЗЕМИ, КОИТО СА САМО ОБРАЗИ В МОЗЪКА ИМ, СЕ ПРИТЕСНЯВАТ НАПРАЗНО	47
ТЕЗИ, КОИТО ВИДЯТ ИСТИНСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА, ЩЕ ЗАГУБЯТ СВОЕТО ВИСОКОМЕРИЕ	51
РЕАЛНОСТТА ЗАСТРАШАВА ТЕЗИ, КОИТО СТРАСТНО СА СЕ ПРИВЪРЗАЛИ КЪМ ТОЗИ СВЯТ	52
ТРЕВОГИТЕ И ТРУДНОСТИТЕ СА КАТО ОБРАЗИ ОТ СЪН	53
СРЕДАТА, КОЯТО ЩЕ СЕ ФОРМИРА, КОГАТО ИСТИНСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА НЯМА ДА БЪДЕ ПАЗЕНА В ТАЙНА.....	54
ПОЗНАВАНЕ ИСТИНСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА ОЗНАЧАВА КРАЙ НА МАТЕРИАЛИЗМА.....	55
ВРЕМЕТО СЪЩО Е ВЪЗПРИЯТИЕ.....	59
ВРЕМЕТО Е ПОНЯТИЕ, КОЕТО СЕ ФОРМИРА В РЕЗУЛТАТ НА СРАВНЕНИЕТО НА ЕДИН МОМЕНТ С ДРУГ	59
МНЕНИЯТА НА УЧЕНИТЕ ОТНОСНО ПРЕДСТАВАТА, ЧЕ ВРЕМЕТО Е ВЪЗПРИЯТИЕ	60
ПРЕДСТАВАТА ЗА ОТНОСИТЕЛНОСТТА, РАЗКРИТА В КОРАНА	63
ОТНОСИТЕЛНОСТТА НА ВРЕМЕТО ДАВА ОБЯСНЕНИЕ ЗА СЪЩНОСТТА НА СЪДБАТА	64
ПРЕДСТАВАТА ЗА "МИНАЛО" ПРОИЗЛИЗА ОТ ИНФОРМАЦИЯТА ОТ НАШИТЕ СПОМЕНИ.....	66
МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО СА ВЕСТИ ОТ НЕВЕДОМОТО	66
ЗНАЧЕНИЕТО НА СМИРЕНИЕТО ПРЕД СЪДБАТА	68
ВЕЧНОСТТА Е СКРИТА В БОЖИЯТА ПАМЕТ.....	73
ВСИЧКО СЕ ЗАПИСВА В КНИГАТА-МАЙКА	74

МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ СЕ ОСЪЩЕСТВЯВАТ В НАСТОЯЩЕТО.....	75
НА ТЕЗИ ОТ РАЯ, КОИТО ЩЕ ПОЖЕЛАЯТ ДА ВИДЯТ МИНАЛОТО, БОГ ЩЕ ГО ПОКАЖЕ ТОЧНО КАКТО Е БИЛО	76
ЗНАЧЕНИЕТО НА ТОЗИ ВЪПРОС ЗА ЧОВЕШКИТЕ СЪЩЕСТВА	77
ОТГОВОРИ НА ВЪЗРАЖЕНИЯ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСТИНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА	78
ЗАКЛЮЧЕНИЕ: АДЪТ Е ДОМЪТ НА СПОРОВЕТЕ	108
ЗАКЛЮЧЕНИЕ: НЕИЗБЕЖНА ИСТИНА.....	111
ТЕЗИ, КОИТО УЗНАЯТ ТАЙНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА ИЗПИТВАТ ЕДНО ГОЛЯМО ВЪЛНЕНИЕ.....	114
ВЪПРОСИ ОТНОСНО РЕАЛНОСТТА НА МАТЕРИЯТА	119
КОМЕНТАРИ НА НЯКОИ УЧЕНИ И МИСЛИТЕЛИ, ПОПИТАНИ ЗА ЕСТЕСТВОТО НА МАТЕРИЯТА	119
ЕВОЛЮЦИОННАТА ИЗМАМА.....	120
НАУЧНИЯТ ПРОВАЛ НА ДАРВИНИЗМА	122
ПЪРВАТА НЕПРЕОДОЛИМА СЪПКА: ПРОИЗХОДЪТ НА ЖИВОТА	123
“ЖИВОТЪТ СЕ ПОРАЖДА ОТ ЖИВОТ”	123
БЕЗНАДЕЖДНИТЕ УСИЛИЯ ПРЕЗ 20ТИ ВЕК	124
КОМПЛЕКСНАТА СТРУКТУРА НА ЖИВОТА	125
ИЗМИСЛЕНИТЕ ЕВОЛЮЦИОННИ МЕХАНИЗМИ	126
НЕОДАРВИНИЗЪМ И МУТАЦИИ.....	126
ПРИЗНАНИЯ ОТНОСНО ЕСТЕСТВЕНИЯ ОТБОР	128
ВЪВ ФОСИЛНИЯ РЕГИСТЪР НЯМА И СЛЕДА ОТ МЕЖДИННИТЕ ФОРМИ	128
ПРОВАЛЕНИТЕ НАДЕЖДИ НА ДАРВИН	129
ПРИКАЗКАТА ЗА ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕКА	130
ГЕНЕТИЧНИТЕ ВАРИАЦИИ НЕ СА ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ.....	133
ГЕНЕТИЧНАТА ПРИЛИКА НЕ ДОКАЗВА ЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ	135
ЕДНА ДАРВИНИСТКА ИЗМАМА: УСИЛИЯТА ЗА ОТКРИВАНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ЕВОЛЮЦИЯТА ОТ ЕМБРИОЛОГИЯТА	137
ТЕХНОЛОГИЯТА В ОКОТО И УХОТО.....	139
НА КОЙ ПРИНАДЛЕЖИ СЪЗНАНИЕТО, КОЕТО ВИЖДА И ЧУВА В МОЗЪКА?	141
МАТЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ВЯРА.....	141

ПРЕДГОВОР

Това, което е описано в тази книга е важна истина, която е изненадала много хора и е променила възгледа им за живота. Тази истина може да бъде обобщена така: "Всички събития и предмети, с които се сблъскваме в реалния живот - сгради, хора, градове, коли, местности - всъщност всичко, което виждаме, държим, докосваме, помирисваме, вкусваме и чуваме, възникват като образи и усещания в нашия мозък."

Ние сме научени да си мислим, че тези образи и възприятия са предизвикани от веществен свят извън нашия мозък, където материалните неща съществуват. В действителност обаче ние никога не виждаме реално съществуващата материя и никога не докосваме реални предмети. С други думи, всеки един материален обект, който си мислим, че съществува в живота ни, е всъщност само един формиран в нашия мозък образ.

Тази истина, която съставлява темата на настоящата книга, не е философия или някакъв възглед. Напротив, тя е доказана от съвременната наука истина, която не може да бъде опровергана. Днес, на който и учен в сферата на медицината, биологията, физиката, неврологията и останалите свързани с мозъка области да бъде зададен въпроса: "ние къде и как виждаме света?", той ще даде един-единствен отговор, а именно, че виждаме целия свят в зрителния център на мозъка си.

Този факт е доказан научно през 20 век и въпреки че би изглеждал изненадващ, той дава отговорите на тези два въпроса: "Ако целият ни земен живот представлява образи формиранни в мозъка ни, то кой образува тези образи там? Кой е този, който без да притежава очи наблюдава формираните в мозъка ни образи и изпитва удоволствие, щастие и вълнение от тях?"

В тази книга ще намерите и отговорите на тези два изключително важни въпроса.

ВЪВЕДЕНИЕ

Когато погледнете през прозореца, вие си мислите, че виждате образите чрез очите си, или по-скоро това е начинът, по който сте научени да мислите. В действителност обаче това не е начинът, по който става това, защото вие не виждате света чрез очите си. Вие виждате създадените в мозъка ви образи. Това не е прозрение, нито пък философска спекулация, а научен факт.

Тази идея би станала по-ясна, ако разберем как функционира зрителната система. Окоето е отговорно да превръща светлината в електрически сигнали посредством разположените в ретината клетки. Тези електрически сигнали достигат до зрителния център

на мозъка. Сигналите са тези, които формират образите, които виждате, когато погледнете през прозореца. С други думи, всичко, което виждате, се формира в мозъка ви.

Вие виждате формираня в мозъка ви образ, а не гледката, видяна през прозореца. Например, на показаната долу вдясно картина светлината достига до окото на човека отвън. След като очните клетки превърнат тази светлина в електрически сигнали, тя преминава към малкия зрителен център, разположен в задната част на мозъка. Това, което формира картините в мозъка са именно тези електрически сигнали. В действителност, когато отворим мозъка, ние няма да можем да видим никакви образи. Някакъв вид разположено в мозъка, съзнание обаче приема електрическите сигнали под формата на образи. Мозъкът възприема електрическите сигнали във формата на образи, въпреки че няма око, очни клетки или ретина. Следователно, на кого принадлежи разположеното в мозъка съзнание?

Същият въпрос може да бъде зададен и за книгата, която четете сега. Светлината, която достига до очите ви, се превръща в електрически сигнали и се препраща към мозъка ви, където се формира образът на книгата. С други думи, книгата, която четете в момента, не е извън вас, а вътре във вас, в зрителния център, разположен в задната част на мозъка ви. Тъй като усещате твърдостта на книгата чрез пръстите си, то си мислите, че тя е вън от вас. Това чувство на твърдост обаче също се заражда в мозъка ви. Нервите, разположени на върховете на пръстите ви, предават електрическата информация до центъра за осезание в мозъка ви. И когато докоснете книгата, усещате нейната твърдост и плътност, хлъзгавостта на страниците, текстурата на корицата и остротата на ръбовете на страниците, и всичко това в мозъка ви.

В действителност обаче вие никога не можете да докоснете реалната същност на книгата. Въпреки че си мислите, че докосвате книгата, мозъкът ви е този, който възприема осезанието. Освен това вие дори не знаете дали тази книга съществува като материален обект извън мозъка ви. Вие просто интерпретирате образа на намиращата се в мозъка ви книга. Вие не трябва да се заблуждавате обаче от факта, че книгата е написана от автор, страниците са проектирани от компютър и отпечатани от издател. Нещата, които ще ви обясним по-късно, ще ви покажат, че хората, компютрите и издателите във всеки един етап от производството на тази книга са единствено образи, които се появяват в мозъка ви, и никога не бихте могли да знаете дали те съществуват, или не извън вашия мозък.

Следователно можем да заключим, че всичко, което виждаме, докосваме и чуваме, просто съществува в мозъка ни. Това е научен факт, който е доказан с научни доказателства. Важното тук е отговорът на споменатия по-горе въпрос, който този научен факт ни кара да си зададем:

Кой е този, който няма очи, но наблюдава образи през прозореца в мозъка ни, който се радва или бива обезпокоен от тази гледка? Всичко това ще бъде обяснено в настоящата книга.

ФАКТА, ЧЕ СВЕТА Е ФОРМИРАН В НАШИЯ МОЗЪК Е ТЕХНИЧЕСКА ИСТИНА

Ние съзнаваме, че всички индивидуални особености на света се изживяват чрез сетивните ни органи. Информацията, която достига до нас чрез тези органи, се превръща в електрически сигнали и определени части на мозъка ни анализират и преработват тези сигнали. След като този процес на интерпретиране протече в мозъка ни, ние, например, виждаме книга, вкусваме ягода, помиристваме цвете, усещаме качеството на копринена тъкан или чуваме разклатените от вятъра листа.

Ние сме научени, че докосваме тъкан, която е извън нашето тяло, че четем книга, която е на 30 см (1 ft) разстояние от нас, че усещаме миризмата на дървета, които са далеч от нас, или чуваме разклащането на листата, които са високо над нас. Всичко това обаче е в нашето въображение. Всички тези неща се случват в мозъка ни.

Именно тук ние се натъкваме на още един изненадващ факт: в нашият мозък няма нито цветове, нито звуци, нито пък образи. Всичко, което може да бъде открито в него са само електрически сигнали. Това не са философски спекулации. Това е просто едно научно определение за функционирането на възприятията ни. В своята книга "Картографиране на мозъка" Рита Картър описва начина, по който възприемаме света, така:

"Всеки един от сетивните органи е пригоден по комплексен начин така, че да се справя със собствените си видове стимули: молекули, вълни или вибрации. Но отговорът не лежи в това, защото въпреки забележителното си разнообразие всеки един орган осъществява, по същество, една и съща работа: той превръща своите специфични по вид стимули в електрически импулси. Импулсът е импулс, който също е импулс. Той не е цветът - червено, нито пък първите ноти на квинтета на Бетовен, той е просто една електрическа енергия. Всъщност сетивните органи, вместо да разграничават един вид сетивен приток от друг, по-скоро ги правят по-сходни.

При това положение всички сетивни стимули проникват в мозъка в по-малко или повече недиференцирана форма като поток от електрически импулси, създадени от изгарянето на неврони, под формата на домино, в определена посока. Това е всичко, което се случва. Не съществува обратен трансформатор, който в определен стадий да върне тази електрическа активност в светлинни вълни или молекули. Това, което превръща един

*поток в зрение, а друг в обоняние, зависи по-скоро от това кои неврони са стимулирани."*¹

С други думи, всички наши усещания и възприятия за света (мирис, зрение, вкус и т.н.) се състоят от една и съща материя, а именно електрически сигнали. Нещо повече, мозъкът ни е този, който ги прави да имат смисъл за нас и интерпретира тези сигнали като усещания за мирис, вкус, образ, звук и докосване. Шокиращ е фактът, че мозъкът ни, който е само едно влажно парче месо, би могъл да знае кои електрически сигнали трябва да бъдат интерпретирани като мирис и кои като образ, както и да превръща една и съща материя в различни чувства и усещания.

Нека сега разгледаме нашите сетивни органи и как всеки един от тях възприема света.

Не очите ни виждат, а мозъкът ни

Поради индоктринирането, което получаваме по време на целия си живот, ние си въобразяваме, че виждаме света посредством очите си. В края на краищата ние обикновено правим заключението, че очите ни са отворените към света прозорци. Науката обаче ни показва, че ние не виждаме чрез очите. За да може да се осъществи "виждането", милиони нервни клетки, разположени в очите, трябва да изпратят съобщение, като по кабел, до мозъка. Ако анализираме информацията, която знаем от гимназията, то ще ни стане по-лесно да разберем същността на зрението.

Светлинните снопове (фотони), които пътуват от предмета до окото, преминават през лещата, намираща се в предната част на окото, там се пречупват и падат в обърнат вид върху ретината, намираща се в задната част на окото. След известен брой химични операции, извършени от пръчиците и конусите на ретината, този образ се превръща в електрически импулс. След това този импулс се изпраща, посредством връзки на нервната система, в задната част на мозъка. Мозъкът превръща този поток в смислен триизмерен образ.

Така например, когато гледате играещи в парка деца, вие не виждате децата и парка с очите си, защото образите на тази гледка не се образуват пред очите ви, а в задната част на мозъка ви.

Въпреки че дадохме едно просто обяснение, в действителност физиологията на зрението е един изключително необикновен процес. Безпроблемно светлинните лъчи се превръщат в електрически сигнали и след това тези електрически сигнали ни разкриват един цветен, триизмерен свят. В своята книга "Око и мозък: психология на зрението" Р. Л. Грегори потвърждава този важен факт и описва тази невероятна структура така:

В очите ни се представят миниатюрни обърнати наопаки картини, а ние виждаме самостоятелно обособени плътни предмети в околното пространство. От образни симулации върху ретината ние възприемаме света от предмети и това не е нищо друго освен едно малко чудо. 2

Всички тези факти водят до едно и също заключение. През целия си живот ние винаги сме си мислели, че светът съществува извън нас. Той обаче е вътре в нас. Въпреки че вярваме, че светът се простира извън нас, той е в най-малката част от мозъка ни. Така например, генералният мениджър на една компания смята, че сградата на компанията, неговата кола в паркинга, къщата му на плажа, яхтата му, и всички хора, които работят за него, адвокатите му, семейството му и приятелите му са извън неговото тяло. Всички тези неща обаче са просто образи формиращи в черепа му, в една малка част от мозъка му.

Той не знае този факт, но дори и да знаеше, не би се обезпокоил, за да помисли за него. Ако стои горделиво до луксозната си кола последен модел, вятърът духне и в окото му влезе прашичка или някаква малка частичка, той внимателно ще се почеше и когато отвори очи, ще забележи, че "материалните неща", които вижда, са обърнати с главата надолу или настрана. Тогава ще разбере, че материалните неща, които вижда около себе си, не са устойчиви.

Това ни показва, че всеки човек през целия си живот е очевидец за всичко в мозъка си и не може да достигне до специфичните материални предмети, които предполагаемо причиняват съществуването им. Образите, които виждаме, са копия на предмети, разположени в мозъка ни, които приемаме, че съществуват извън нас. Ние никога не можем да знаем до каква степен тези копия приличат на действителните или дали въобще действителните съществуват.

Въпреки че немският професор по психиатрия Хоимар фон Дитфюрт е материалист, признава този факт за научната действителност така:

Без значение как излагаме аргумента, резултатът не се променя. Това, което стои пред нас в завършен вид, и това, което очите ни виждат, не е "светът". Това са само негови образи, подобие, проекция, чиято връзка с действителния свят е отворена за дискутиране.3

Така например, когато хвърлите поглед на стаята, в която стоите, това, което виждате не е стаята извън вас, а копие на стаята, което съществува в мозъка ви. Вие никога не бихте били в състояние да видите действителната стая посредством сетивните си органи.

Как е възможно в тъмния ви мозък да се появи светла и цветна картина?

Съществува още едно нещо, което не бива да пренебрегваме: светлината не може да минава през черепа. Във физическото пространство, в което мозъкът е разположен, е

напълно тъмно и там е невъзможно да проникне светлина. Колкото и невероятно да изглежда обаче, в тази абсолютна тъмнина ние можем да наблюдаваме един светъл и пъстър свят. Колоритните природни красоти, бляскавите гледки, всички тонове на зеления цвят, цветовете на плодовете, шарките на цветята, бързите коли в движението, дрехите в магазините, всичко това е създадено в тъмния мозък.

Представете си, че пред вас има едно горящо барбекю. Вие можете да седнете и да наблюдавате огъня продължително, но през цялото това време мозъкът ви нито веднъж не влиза в контакт с истинската светлина, излъчване или топлина, идващи от огъня. Дори когато усетите неговата топлина или видите светлината, вътрешността на мозъка ви остава тъмна и поддържа постоянна температура. Голяма мистерия е фактът, че в тъмнината електрическите сигнали се превръщат в светли и цветни образи. Всеки, който помисли задълбочено, би се изумил от това дивно явление.

Светлината също се образува в мозъка ви

Когато разисквахме какво науката е открила по отношение на зрението, ние споменахме, че светлината, която приемаме отвън, поражда определени действия на очните клетки и тези действия формират образец, от който се появяват зрителните ни възприятия. Съществува обаче друго нещо, което трябва да отбележим: светлината, такава каквато я възприемаме, не съществува извън мозъка ни. Светлината, която ние познаваме и разбираме, също така е формирана в нашия мозък. Това, което ние наричаме светлина във външния свят, която се допуска, че е извън мозъка ни, се състои от електромагнитни вълни и енергийни частици, наречени фотони. Когато тези електромагнитни вълни или фотони достигнат до ретината, се появява светлината, такава каквато я знаем. Ето как се дефинира светлината чрез езика на физиката:

Терминът "светлина" се използва за назоваване на електромагнитните вълни и фотоните. Същият термин се използва във физиологията в смисъл на чувството, което човек изпитва, когато електромагнитните вълни и фотоните проникнат в ретината на окото. Както от обективна, така и от субективна гледна точка "светлината" е вид енергия, появяваща се в окото на човек, която той усеща с помощта на ретината чрез ефектите на зрението.⁴

Следователно светлината се появява в резултат на ефекти, които някои електромагнитни вълни и частици предизвикват у нас. С други думи, извън нашите тела няма светлина, която да създаде светлината, която виждаме в мозъците си. Съществува само енергия. И когато тази енергия достигне до нас, ние виждаме един цветен, ярък и изпълнен със светлина свят.

Всички цветове се формират в мозъка ви

Цветовете също са създадени в мозъка ви. Още от момента на раждането си ние влизаме в контакт с една цветна среда и изпъстрен с цветове свят. Във Вселената обаче няма нито един цвят. Цветовете се образуват в мозъка ни. Отвън съществуват само електромагнитни вълни с различни амплитуди и честоти. Това, което достига до нашия мозък, е енергията, идваща от тези вълни. Ние наричаме това "светлина", въпреки че това не е светлината, която ние познаваме - светеща и бляскава. Тя е просто енергия. Когато мозъкът ни интерпретира тази енергия, измервайки различните честоти на вълните, ние започваме да виждаме "цветове". В действителност морето не е синьо, тревата не е зелена, почвата не е кафява и плодовете не са разноцветни. Те изглеждат така поради начина, по който ги възприемаме в мозъка си. Даниел С. Денет, който е известен с книгата си за мозъка и съзнанието, обобщава този всеобщо приет факт така:

Споделеното знание е, че съвременната наука премахва цвета от физическия свят, като го замества с безцветно електромагнитно излъчване с разнообразни дължини на вълните.5

В "Изумителният мозък" Р.Орнщайн и Р.Ф.Томпсън излагат начина, по който цветовете се формират, така:

'Цветът' сам по себе си не съществува във външния свят; той съществува единствено в окото и мозъка на виждащия. Предметите отразяват много различни по дължина вълни от светлина, но самите светлинни вълни нямат цветове.6

В ретината на окото съществуват три групи конусовидни клетки, всяка от които реагира на светлинните вълни с различна дължина. Първата от тези групи е чувствителна към червената светлина, втората е чувствителна към синята светлина, а третата - към зелената светлина. Различните нива на стимули към всяка една от трите групи конусовидни клетки пораждат способността ни да виждаме света изпълнен с милиони различни тонове цветове.

За да можете да разберете защо това е така, трябва да направим анализ на това как виждаме цветовете. Слънчевата светлина достига до предмет, всеки един предмет пък отразява светлината във вълни, които имат различни честоти. Светлината, която има променлива честота, достига до окото. (Помнете, че терминът "светлина", който използваме тук, в действителност се отнася до електромагнитните вълни и фотони, а не до формираната в мозъка ни светлина.) Възприемането на цвета започва в конусовидните клетки, всяка една от които реагира на различните по честота светлинни лъчи. Първата група е чувствителна към червената светлина, втората към синята светлина, а третата към зелената светлина. Различните нива на стимули към всяка една от трите групи конусовидни клетки пораждат способността ни да виждаме света изпълнен с милиони различни тонове цветове. Достигащата до конусовидните клетки светлина обаче сама не може да създаде цветове. Джереми Нетънс от Медицинския университет "Джон Хопкинс" обяснява по следния начин факта, че клетките в окото не формират цветовете:

Всичко, което един-единствен конус може да направи, е да улови светлината и да ви каже нещо за нейната плътност. Той не ви казва нищо относно цвета.7

Поради съвършеното Божие сътворение ние виждаме електрическите сигнали като светъл свят, изпълнен с цветове, които пък са съставени от милиони цветни нюанси, и ние се наслаждаваме на това, което виждаме. Това е едно необикновено чудо, което трябва да бъде обмислено много внимателно.

Благодарение на пигмента си конусовидните клетки превръщат информацията, която получават относно цветовете, в електрически сигнали. Нервните клетки, свързани с конусовидните клетки, предават тези електрически сигнали до една специална област в мозъка. Мястото, където виждаме един изпъстрен с цветове свят, е тази специална област в мозъка.

Това ни показва, че извън мозъка не съществуват нито цветове, нито светлина. Съществува само енергия, която се движи под формата на електромагнитни вълни и частици. Както цветовете, така и светлината съществуват единствено в мозъка ни. В действителност ние не виждаме една червена роза като червена просто защото тя е червена. Интерпретацията на достигналата до очите ни енергия, която мозъкът извършва, ни кара да възприемаме розата като червена.

Далтонизмът е доказателство за това, че цветовете се формират в мозъка. Едно малко нараняване на ретината би довело до далтонизъм. Човек, който страда от далтонизъм, не може да направи разлика между червения и зеления цвят. Дали един външен предмет има цвят или не, не е от значение, защото причината, поради която виждаме предметите цветни, не е това, че те имат цвят. Това ни довежда до заключението, че всяко качество, което вярваме, че принадлежи на предметите, не е във външния свят, а в мозъка ни. Но тъй като ние никога няма да можем да преминем отвъд възприятията си и да достигнем до външния свят, то ние никога не бихме могли да докажем съществуването на материята и цветовете. Известният философ Бъркли признава този факт със следните думи:

Ако едно и също нещо може да бъде червено и топло за някои и обратното за други, то това означава, че ние сме под влиянието на недоразумения и че "нещата" съществуват единствено в мозъка ни.⁸

Вие чувате всички звуци в мозъка ви

По същия начин стоят нещата и при слуха. С други думи, ние чуваме звуците в нашия мозък по същия начин, както виждаме и образите от намиращия се в мозъка ни свят. Външното ухо събира наличните звуци чрез ушната мида и ги отправя към средното ухо, средното ухо препраща звуковите вибрации към вътрешното ухо, като ги усилва, а вътрешното ухо изпраща тези вибрации към мозъка, като ги превръща в електрически сигнали. След това тези съобщения биват изпратени в слуховия център, където звуците се интерпретират. Точно както зрението се осъществява в зрителния център, така и чуването става в слуховия център в мозъка.

Например когато говорите с приятел, вие наблюдавате разположения в мозъка ви образ на приятеля си и чувате неговия или нейния глас също в мозъка си. Когато образът се формира в мозъка ви, вие ще усетите дълбоко чувство на триизмерност, със същото чувство за дълбочина ще чуete и гласа на приятеля си. Така например можете да видите вашия приятел на голямо разстояние от вас или да стои зад вас; съответно възприемате гласа му, все едно че идва от него - на разстояние от вас или зад вас. Гласът на приятеля ви обаче не идва нито отдалеч, нито пък от зад гърба ви. Той е в мозъка ви. Необикновеността, свързана с истинската същност на звука, който чувате, не се изчерпва с това. В действителност мозъкът е както светлоустойчив, така и изолиран от звук. Всъщност звукът никога не достига до мозъка. Следователно, въпреки силата на звуците, които чувате, във вътрешността на мозъка ви е много тихо. В мозъка си обаче чувате много ясно шумове, като например гласове. Те са толкова ясни, че един здрав човек ги чува без никакво затруднение или деформация.

В мозъка ви, който е изолиран от звук, вие можете да слушате оркестър, свирещ симфония; можете да чувате всички звуци в един широк обхват от честоти и децибели, от шумоленето на листата до бръмченето на реактивен самолет. Когато отивате на концерт на любимия ви певец, плътният и силен шум, който изпълва целия стадион, е формиран в дълбоката тишина в мозъка ви. Когато си пеете високо, вие чувате звука от мозъка си. Ако можехте в този момент да запишете на магнетофон звука в мозъка ви, обаче вие няма да чуete нищо друго освен тишина. Това е необикновен факт. Електрическите сигнали, които достигат до мозъка, се чуват в мозъка ви като звуци, например като шума от концерт на стадион, препълнен с хора.

Всички миризми се намират в мозъка

Ако някой бъде попитан как усеща миризмите около себе си, той най-вероятно ще отговори: "с носа ми". Този отговор обаче не е правилен, въпреки че по-голямата част от хората мигновено ще направят заключението, че това е правилно. Гордън Шепърд, професор по неврология в университета Джейл, обяснява защо това не е вярно, така: *"Ние си мислим, че миришем с носа си, но това е нещо като да казваме, че чуваме с месестата част на ухото си."*⁹

Нашето обоняние работи посредством механизъм, подобен на този на всички останали сетивни органи. Всъщност единствената функция на носа е способността му да действа като входен канал за помирисване на молекули. Летливите молекули, като ванилия или миризмата на роза, попадат върху рецептори, разположени върху косъмчетата в една част от носа, наречена епител, и започват да си взаимодействат с тях. Резултатът от взаимодействието между ароматните молекули и епитела достига мозъка под формата на

електрически сигнали. Чак тогава тези електрически сигнали биват възприети от мозъка като аромат.

Ето така всички миризми, които ние определяме като приятни и неприятни, са просто възприятия създадени в мозъка след като взаимодействието с летливите молекули бъде превърнато в електрически сигнали. Ароматът на парфюм, на цвете или на храна, която харесвате, на море, с една дума, всички миризми, които харесвате или не, се възприема в мозъка. Ароматните молекули обаче в действителност никога не достигат до мозъка. При обонянието единствено електрическите сигнали са тези, които достигат до мозъка, така както става и при слуха и зрението.

Следователно миризмата не се придвижва в някаква определена посока, защото всички аромати се възприемат от центъра за обоняние в мозъка. Така например миризмата на кейк не идва от фурната, така както и миризмата на ядене не идва от кухнята. Подобно, ароматът на цветя не идва от градината, както и уханието на море, което е на известно разстояние от вас, не идва от морето. Всички тези ухания се усещат в едно и също място, в съответната област в мозъка. Извън този сетивен център не съществува понятието ляво или дясно, отзад или отпред. Въпреки че всяко едно от усещанията изглежда, че има различни последици и може да изглежда, като че идва от различни посоки, в действителност всички те се формират в мозъка.

Миризмите, които се създават в центъра за обоняние в мозъка, се приема че са миризмите на външните предмети. Все пак обаче образът на розата се създава в зрителния център, а уханието ѝ в центъра за обоняние. Ако съществува истинска миризма отвън, то ние никога не можем да я достигнем. Философът Джордж Бъркли е осъзнал значението на този факт и казва следното: "Първоначално се вярваше, че цветовете, ароматите и др. 'наистина съществуват', но след това представите от този вид бяха отхвърлени и стана ясно, че те съществуват единствено като последица от усещанията ни".

Би било полезно да разгледаме сънищата, за да разберем, че обонянието е само усещане. Когато хората сънуват, така както образите изглеждат съвсем реално, така и миризмите се усещат, сякаш са истински. Например един човек, който в съня си отива на ресторант, може да избере вечерята си посредством миризмите на включените в менюто ястия; някой, който сънува, че отива на крайбрежна разходка, може да усети мириса на море, а друг, който пък сънува, че е в градина с маргаритки, би усетил прекрасния им аромат. По същия начин, човек, който сънува, че отива в парфюмериен магазин и си избира парфюм, би могъл да направи разлика между отделните аромати. Всичко в сънищата е толкова реално, че когато човек се събуди, се учудва от този факт.

Всъщност, за да разберем този въпрос, не е необходимо да изследваме сънищата. Достатъчно е дори да си представим изображението на едно от нещата, които споменахме, като при примера с маргаритките. Ако се концентрирате върху една маргаритка, вие ще

почувствате като че усещате аромата ѝ, въпреки че я няма. Миризмата сега се намира в мозъка ви. Ако искате да визуализирате майка си в мозъка ви, вие ще я видите там, въпреки че тя няма да е пред вас; по същия начин можете да си представите уханието на лилия, въпреки че нея я няма. Психологът Майкъл Поснър и Маркус Райчл, невролог във Вашингтонския университет, коментират по следния начин въпроса как възникват зрителните възприятия и другите усещания дори и при липсата на външен стимул:

Отворете си очите и без да полагате никакви усилия, една гледка ще запълни кръгозора ви; затворете очите си и започнете да мислите за тази гледка, вие можете да призовете някакво изображение от нея, разбира се, не толкова живо, монолитно и завършено, колкото гледката, която сте видели с очите си, но все пак толкова, което улавя основните характеристики на гледката. И в двата случая образът на гледката се формира в мозъка. За да отличим образа, формиран от същинския зрителен процес, от образа, който сме си представили, ще наречем първия "възприятие". Възприятието се формира като резултат от попадането на светлината върху ретината и изпращането на сигнали, които по-късно биват обработени в мозъка. Но как е възможно да създадем образ, когато никаква светлина не попада върху ретината, за да може да изпрати такива сигнали?¹⁰

Не е необходимо да съществува външен източник, за да формирате някакъв образ в мозъка си. Същото е вярно и при обонянето. Така както в сънищата си усещате миризма, която в действителност не съществува, така също не можете да бъдете сигурни дали предметите, които миришете в реалния си живот, съществуват извън вас или не. Дори ако приемем, че тези предмети съществуват, то вие никога не можете да осъществите контакт с действителните предмети.

Всички вкусове се зараждат в мозъка

Усещането за вкус може да бъде обяснено по начин, подобен на този за останалите сетивни органи. Възприемането на вкус се причинява от малки пъпчици, разположени по езика и гърлото. Езикът може да улови четири различни вкуса - горчив, кисел, сладък и солен. Вкусовите луковички, след верига от процеси, превръщат сетивната информация в електрически сигнали и след това ги препращат към мозъка. По-късно тези сигнали се възприемат от мозъка като вкусове. Вкусът, който усещате, когато ядете кейк, кисело мляко, лимон или плод, всъщност е процес на интерпретиране на електрическите сигнали в мозъка.

Образът на кейк ще бъде свързан с вкуса за сладко, а всички те се зараждат в мозъка и всичко усетено е свързано с кейка, който вие толкова много обичате. Вкусът, който усещате, след като сте изяли с голям апетит кейка си, не е нищо друго освен последица, създадена в мозъка ви и причинена от електрическите сигнали.

Вие усещате само това, което мозъкът ви интерпретира от външните стимули. Вие никога не можете да достигнете до истинския предмет; така например не можете да видите,

помиришете или усетите вкуса на самия шоколад. Ако вашите нерви за усещане на вкус бяха прекъснати, то би било невъзможно вкусът на нито едно от нещата, които ядете, да достигне до мозъка ви и вие бихте загубили напълно чувството си за вкус. Фактът, че вкусовете, които усещате, изглеждат изключително

Осезанието също се осъществява в мозъка

Осезанието е един от факторите, който пречи на хората да се убедят в гореспоменатата истина, т.е., че зрението, слухът и усещането за вкус стават в мозъка. Така например, ако кажем на някой, че вижда дадена книга в мозъка си, и ако той не помисли внимателно, би ни отговорил: "Аз не мога да видя книгата в мозъка си; Виж, аз я докосвам с ръката си". Или ако му кажем: "Ние не можем да знаем дали тази книга наистина съществува като материален предмет навън, или не", то същият повърхностно мислещ човек би ни отговорил: "Не..., виж..., аз я държа в ръцете си и усещам твърдостта ѝ - това не е възприятие, а наличие, което има материална същност". Съществува обаче един факт, който такива хора не могат да разберат или може би просто пренебрегват.

Осезанието също става в мозъка, така както и всички останали възприятия. Тоест, когато докоснете материален предмет, вие усещате дали той е твърд, мек, влажен, лепкав или копринен, в мозъка. Въздействията, които идват от върхчетата на пръстите ви, биват препратени към мозъка под формата на електрически сигнали и тези сигнали биват възприети от мозъка като осезание. Например, ако докоснете грапава повърхност, вие никога няма да можете да узнаете дали тя в действителност наистина е грапава или какво всъщност представлява грапавата повърхност. Това е така, защото вие никога не можете да докоснете истинската грапава повърхност. Знанието, което имате относно докосването на повърхността, представлява интерпретацията на определен стимул от страна на мозъка ви.

Човек, който си говори с близък приятел, докато пият по чаша чай, когато се опари, незабавно отдръпва ръката си от чашата. В действителност обаче той усеща топлината на чашата в мозъка си, а не върху ръката си. Същият човек вижда във въображението си образа на чашата с чай и усеща аромата и вкуса му също във въображението си. Този човек обаче не осъзнава, че чая, на който се наслаждава, в действителност е едно усещане в мозъка му. Той смята, че чашата съществува извън него и че говори с приятеля си, чийто образ се намира също в мозъка му. В действителност това е един необикновен факт. Допускането, че той докосва истинската чаша и пие истинския чай, което изглежда оправдано от впечатлението му за твърдост и топлина на чашата, както и от вкуса и аромата на чая, показва поразителната яснота и съвършенство на усещанията, които съществуват в нечий мозък. Тази важна истина, която изисква внимателно обсъждане, е обяснена от философа Берtrand Ръсел така:

Що се отнася до осезанието, когато натиснем масата с върха на пръстите си, това е електрическо смущение на електроните и протоните на върха на пръстите ни, породено,

според съвременната физика, от близостта на електроните и протоните на масата. Ако същото смущение на върховете на пръстите ни възникне по някакъв друг начин, ние ще имаме същите усещания, въпреки че там няма да има маса.11

Моментът, който Ръсел отбелязва тук, е изключително важен. Всъщност, ако на върховете на пръстите им бъде даден стимул по друг начин, то ние бихме почувствали напълно различни усещания. Както ще бъде обяснено подробно по-нататък, днес това може да бъде направено посредством механични стимулатори. С помощта на специална ръкавица човек може да почувства усещането, че гали котка, ръкостиска се с някого, мие си ръцете или докосва твърд материал, въпреки че никое от тези неща не съществува. В действителност, разбира се, нито едно от тези усещания не отразява явления в реалния свят. Това е още едно доказателство, че всички усещания, почувствани от човешките същества, се формират в мозъка.

Ние никога не можем да достигнем до първоизточника на съществуващия в мозъка ни свят

Както бе показано досега, всичко, което преживяваме, виждаме, чуваме и чувстваме в нашия живот, става в мозъка ни. Така например човек, който гледа през прозореца, докато седи в креслото си, усеща в мозъка си неговата твърдост и хлъзгавостта на дамската му. Идващият от кухнята аромат на кафе се заражда в мозъка, а не в кухнята, която е на известно разстояние от нас. Изгледът на море, птици и дървета, които вижда през прозореца са формирани в мозъка образи. Приятелят ви, който ви сервира кафе, и вкусът на кафето също съществуват в мозъка.

С една дума, човек, който седи в хола си и гледа през прозореца, всъщност гледа в своя хол, а видяната през прозореца гледка - от екрана в мозъка му. Това, към което човешкото същество ще се обърне като към "мой живот", е съвкупността от всички възприятия, събрани по смислен начин и гледани от един екран от мозъка. Човек никога не може да излезе от мозъка си.

Ние никога не бихме могли да узнаем истинската природа на първоизточника на материалния свят извън мозъка. Не бихме могли да знаем дали първоизточникът, например зеленият цвят на листата, е такъв, какъвто го възприемаме. Също така никога не можем да открием дали един десерт е наистина сладък или това е просто начинът, по който мозъкът ни го възприема.

Всеки, който размисли върху това, несъмнено ще види истината. Един такъв човек - Джордж Бъркли, излага тази истина в труда си "Трактат за принципите на човешкото знание" ("A Treatise Concerning the Principles of Human Knowledge"):

Посредством зрението аз получавам представа за светлината и цветовете, с техните отделни степени и разновидности. Посредством докосването аз усещам твърдо и меко, топло и студено, натиск и съпротива... Помирисването ми доставя ухания; вкусването-усещане за вкус, а слухът предава звуци... И когато няколко от тези бъдат наблюдавани, когато взаимно се съпътстват, то те започват да бъдат наричани с едно име и така стават известни като едно нещо. Така например, когато разгледаме едновременно определен цвят, вкус, миризма, форма и плътност, те започват да се третират като едно отделно нещо, означено с името ябълка. Друга съвкупност от представи съставя камък, дърво, книга и подобни осезаеми неща...12

Истината, която Бъркли разкрива с тези думи, е следната: ние определяме един предмет, като интерпретираме различни усещания, които биват изпитани в мозъка. Както е случаят в примера, вкусът и миризмата на една ябълка, нейната твърдост и кръгла форма, както и усещанията, свързани с други нейни качества, се възприемат като едно цяло от мозъка и ние възприемаме това цяло като ябълка. В действителност обаче ние никога не можем да влезем в контакт с първоизточника на ябълката, а единствено с нашите усещания, свързани с нея. Всичко, което виждаме, помирисваме, вкусваме, докосваме и чуваме, са само копия в нашия мозък.

Когато размислим върху всичко това, което дискутирахме до момента, то истината ще ни стане прозрачно ясна. Например:

о Ако можем да видим улица озарена с цветни светлини и всеки един цвят със своя собствен великолепен нюанс в мозъка си, където в действителност няма светлина, то следва, че ние виждаме копия на пътните знаци, светлините, уличните лампи и фаровете на колите, които се пораждат от електрически сигнали в мозъка.

о Тъй като никакъв звук не може да проникне в мозъка, то ние никога не бихме могли да чуем истинския глас на обичаните от нас хора. Ние чуваме единствено копия.

о Ние не можем да усетим хладнината на морето и топлината на слънцето - усещаме единствено техните копия в мозъка си.

о По същия начин никой не е в състояние да усети вкуса на истинския джоджен. Вкусът, който някой усеща като джоджен, е само създадено в мозъка възприятие. Това е така, защото човек не може да докосне, да види или да вкуси истинския джоджен. В заключение, през целия си живот ние живеем с възприятия-копия, които ни биват показвани. Тези копия обаче са толкова реалистични, че ние никога не разбираме, че те са копия. Например, повдигнете си главата и се огледайте наоколо в стаята. Вие виждате себе си в една изпълнена с мебели стая. Когато докоснете дръжките на креслото, в което седите, вие усещате тяхната твърдост все едно, че докосвате истинските дръжки. Истинността на показваните ви образи и превъзходното майсторство в сътворяването им са достатъчни, за да убедят вас и милиарди други хора, че образите са "материални". Въпреки че по-голямата част от хората са прочели, че всяко усещане, свързано със света, се формира в мозъка, тъй като това се преподава в часовете по биология в гимназията, образите са толкова

убедителни, че те се затрудняват да повярват, че тези образи са само илюзии в техния мозък. Причината за това е, че всеки образ е създаден много истински и свършено.

Някои хора приемат, че образите се формират в мозъка, но твърдят, че първоизточниците им са отвън. Те обаче никога не могат да докажат това, защото никой не е в състояние да излезе извън съществуващите в мозъка възприятия. Всеки живее в една разположена в мозъка клетка и никой не може да изпита нещо друго освен това, което му се показва от възприятията му. Следователно, човек никога не може да разбере какво става извън неговите възприятия. Така че да кажем "навън съществува първоизточник", всъщност би било неоснователно предположение, защото няма нищо, което да бъде представено като доказателство. Нещо повече, дори и отвън да има първоизточници, то тези "първоизточници" отново ще бъдат видени в мозъка, което означава, че наблюдаващият ще се отнася към формираните в мозъка му образи. Следователно такива твърдения са недопустими, защото хората не са способни да достигнат до "материалните еквиваленти", които предполагат, че съществуват.

Трябва да отбележим също така, че научното и технологичното развитие не могат да променят нищо, тъй като всяко научно откритие или технологично изобретение става в мозъка на хората и поради тази причина не им помага в достигането на външния свят.

Взгледите на известните философи Б.Ръсел и Л. Витгенщайн по този въпрос са следните:

Например, това дали лимонът наистина съществува или не, или как е започнал да съществува, не може да бъде изяснено или проучено. Лимонът се състои само от усетения от езика вкус, възприетият от носа аромат, възприети от окото цвят и форма; и единствено тези негови характеристики могат да бъдат предмет на изследване и преценка. Тъй като никога не може да опознаем физическия свят. 13

Философът Д. Бъркли ясно изразява становището, че възприятията ни съществуват единствено в нашите мозъци и че бихме сгрешили, ако автоматично приемем, че те съществуват във външния свят.

Ние вярваме в съществуването на предметите само защото ги виждаме и докосваме и те ни се показват чрез възприятията ни. Нашите възприятия обаче са само представи в мозъка ни. Ето така, предметите, които възприемаме посредством възприятията си, не са нищо друго освен едни представи, които не са никъде другаде, а в мозъка ни... Тъй като всичко това съществува единствено в мозъка, то това означава, че ние се заблуждаваме, като си мислим, че Вселената и предметите имат съществуване извън мозъка ни. Следователно, нито едно от заобикалящите ни неща не съществува извън нашия мозък. 14

В допълнение можем да кажем, че за хората не е от значение това дали нещо, което човек не може да достигне, види или докосне, съществува или не, защото независимо от това дали съществува материален свят или не, човешкото същество единствено наблюдава света от възприятия, който е в мозъка му. Човек никога не може да срещне истинската същност на материята. Нещо повече, за всеки е достатъчно това да вижда копие.

Например някой, който се разхожда в градина с пъстри цветя, не вижда истинската градина, а нейно копие, намиращо се в мозъка му. Но копие то на градината е толкова истинско, че всеки изпитва наслада от градината, като че е истинска, докато тя в действителност е въображаема. Милиарди хора както в миналото така и днес смятат, че виждат първоизточника на всяко едно нещо. Следователно няма причина, поради която хората да се интересуват от "външния свят".

Чувството за дистанция е също намиращо се в мозъка възприятие

Представете си една блъсканица на улица с магазини, сгради, коли, клаксони... Когато погледнете към тази картина, тя изглежда, сякаш е истинска. Това е и причината повечето хора да не могат да разберат, че картината, която виждат, се поражда в мозъка им, и погрешно предполагат, че всичко това е реално. Картината е създадена толкова съвършено, че е невъзможно да разберат, че образът, който възприемат като реален, не е първоизточникът от външния свят, а само копие, което съществува в мозъка им.

Елементите, които правят тази картина толкова убедителна и внушителна, са дистанцията, дълбочината, цветовете и светлосенките. Тези елементи са използвани с такова съвършенство, че се превръщат в триизмерни, цветни и живи образи в мозъка. Когато към картината се прибавят безброй много детайли, то се появява един напълно нов свят, който, без да осъзнаваме, през целия си живот приемаме за реален, въпреки че ние единствено го интерпретираме в мозъка си. Представете си сега, че карате кола.

Воланът е на една ръка разстояние от вас и има светофар на около 100 метра (или 300 фута) пред вас. Колата отпред е на около 10 метра (30 фута) разстояние, докато има планини, които според вас би трябвало да са на много километри (мили) разстояние от вас. Всички тези преценки обаче са грешни. Нито колата, нито пък планините са толкова далеч, колкото ги смятате. В действителност цялата тази картина, като на филмова лента, съществува върху една двумерна рамка, на една-единствена повърхност в мозъка. Образите, отразени в очите, са двуизмерни като тези на телевизионен екран. При това положение как би могло да стане възприемането на дълбочина и дистанция?

Това, което третираме като усет за дистанция, е начинът, по който виждаме триизмерно. Елементите, причиняващи ефекта на дистанция и дълбочина в образите, са перспективата, светлосенките и движението. Формата на усещането, наречено от оптичната наука пространствено възприятие, се доставя от изключително сложна система. Накратко тази система може да бъде обяснена така: Гледката, която достига до окото, е двуизмерна. Тоест тя има височина и ширина. Усещането за дълбочина и дистанция е резултат от факта, че двете очи виждат два различни образа по едно и също време. Образът, който достига до всяко едно от очите ни, се различава един от друг от гледна точка на ъгъла и светлината.

Мозъкът обединява тези два различни образа, за да формира усещането ни за дълбочина и дистанция.

Можем да направим един експеримент, за да разберем това по-добре. Първо, протегнете си дясната ръка напред и повдигнете показалеца си. Сега концентрирайте се върху този пръст, като затворите първо лявото си око, а после дясното. Тъй като в двете очи достигат два различни образа, то вие ще видите пръста да се придвижва леко в едната посока. Сега отворете и двете си очи и докато продължавате да сте концентрирани върху десния си показалец, преместете левия показалец възможно най-близко до окото си. Вие ще забележите, че по-близкият пръст ще бъде съставен от два образа. Това е така, защото сега за по-близкия пръст е формирана различна дълбочина от тази на по-отдалечения. Ако отворите и затворите очите си едно по едно, ще видите, че пръстът, който е разположен по-близко до окото ви, ще изглежда като че се движи повече, отколкото този, който е отдалечен. Това се дължи на нарастващите различия между образите, които се явяват във всяко едно от очите. Когато се подготвя триизмерен филм, се използва тази техника; гледки, снимани от два различни ъгъла, се поставят върху един и същи екран. Публиката си слага специални очила, които имат цветен филтър и поляризират светлината. Филтрите в очилата пречистват едната от двете гледки и мозъкът ги превръща в един единствен триизмерен образ.

Усещането за дълбочина в ретина с две измерения е много подобно на техниката, която художниците използват, за да създадат у наблюдаващия чувството за дълбочина в двуизмерна картина. Съществуват определени фактори, които дават в резултат чувството за дълбочина, като например поставянето на предмети един върху друг, атмосферната перспектива, промени в консистенцията, линейна перспектива, размерите, височината и движението. Така например промяната в консистенцията е много важна при възприемането на дълбочина.

Например почвата, върху която вървим във ферма, пълна с цветя, е консистенция. По-близките до нас консистенции са по-детайлни, докато тези, които са по-отдалечени, изглеждат по-бледи и трудно различими. Следователно, по-лесно е да определиш дистанцията на предмети, разположени върху някаква консистенция. Освен това ефектите на светлосенките също спомагат за възприемането на триизмерен образ.

Причината, поради която се възхищаваме на нарисувана от известен художник картина, е предаденото ѝ усещане за дълбочина и реалност, които са постигнати посредством използването на елементите на светлосенките и перспективите.

Перспективата следва от факта, че отдалечените предмети изглеждат по-малки, съпоставени с тези, които са по-близко, в зависимост от хората, които ги наблюдават. Така например, когато погледнем един пейзаж, отдалечените дървета изглеждат малки, докато тези, които са по-наблизо, изглеждат големи. Подобно, на картина с планина като заден

фон планината се рисува по-малка от човека, който е на преден план. При линейната перспектива художниците използват успоредни линии. Например железопътните линии, слети в хоризонта, създават ефект на дистанция и дълбочина.

Методът, който художниците използват в рисунките си, е валиден също и за образите, които се намират в мозъка. Дълбочината и светлосенките се създават по същия начин в двумерното пространство в мозъка. Колкото по-голямо е количеството на детайли в картината, толкова по-реална изглежда тя и повече заблуждава разума ни. Ние се държим, като че съществува истинска дълбочина и дистанция, като че съществува трето измерение.

Всички картини обаче са като филмов квадрат върху плоска повърхност. Зрителната кора на мозъка е малка колкото кредитна карта! Разстоянията, образите на отдалечени къщи, звездите на небето, луната, слънцето, летящите в небето самолети и птици - всички те са натъпкани в това малко пространство. Тоест, технически не съществува никакво разстояние между чаша, която може да държите с протегнатата ръка, и самолет, който, ако погледнете нагоре, ще ви се стори, че е на хиляди километри разстояние над вас. Всички те са разположени на една и съща повърхност, а именно сетивния център на мозъка.

Така например изчезващ на хоризонта кораб в действителност не е на множество мили разстояние от вас. Корабът е в мозъка ви. Первазът, към който гледате, разположената пред прозореца ви топола, улицата пред къщата ви, морето и корабите, плаващи в него, всички те са в зрителния център на мозъка, върху една двумерна повърхност. Така както един художник, използвайки отношението на размерите, нюансите на цветовете, светлосенките и перспективите, може да изобрази усещане за дистанция върху една двумерна картина, така се формира и усещането за разстояние в мозъка. В заключение, фактът, че усещаме предметите като отдалечени или разположени наблизко, не трябва да ни заблуждава, защото дистанцията е чувство като всички останали.

Вие ли сте в стаята или стаята е във вас?

Една от причините, която пречи на хората да разберат, че видените образи всъщност са усетени в мозъка, е, че те виждат тялото си. Те достигат до следното погрешно заключение: "след като аз съм в стаята, то стаята не е в мозъка ми". Тяхната грешка е в това, че забравят, че тяхното тяло също е образ. Така както всичко, което виждаме около нас, са образи, които съществуват в мозъка, така и тялото ни е намиращ се в мозъка ни образ. Например, докато седите на стол, вие може да видите частта на тялото си от кръста надолу. Този образ е произведен от същата система за възприемане. Когато поставите ръка на крака си, в мозъка вие усещате чувство за движение. Това означава, че вие виждате тялото си в мозъка и усещате как докосвате тялото си отново в мозъка.

Ако тялото е образ в мозъка, то тогава дали стаята е във вас или вие сте в стаята? Очевидният отговор е: "стаята е във вас". Вие виждате образа на тялото си в стаята, която пък от своя страна е в мозъка.

Нека обясним това с един пример. Нека предположим, че викате асансьора. Когато пристигне, вие виждате, че в него е съседът ви, който живее на етаж над вас. Вие се качвате в асансьора. Всъщност вие в асансьора ли сте или той е във вас? Истината е, че асансьорът заедно с образа на вашия съсед и вашето собствено тяло са разположени в мозъка ви.

В заключение, ние не се намираме във "вътрешността" на нищо. Всичко е в нас; всичко се намира в мозъка. Нито Слънцето, нито Луната, нито звездите, нито пък самолет, който лети на хиляди мили разстояние в небето, не могат да променят този факт. Слънцето и Луната, подобно на книгата, която държите, са само образи, които се намират в един много малък зрителен център в мозъка.

Светът от възприятия може да съществува и без наличието на външен СВЯТ

Един фактор, който прави невалидно твърдението, че светът от възприятия, който виждаме, има материален еквивалент, е това, че ние не се нуждаем от външен свят, за да се формират усещанията в мозъка ни. Много технологични разработки като моделиращите устройства (стимулатори), а също и сънищата са най-голямото доказателство за този факт.

В своята книга "Изготвяне на карта на мозъка" научната писателка Рита Картър пише, че "нямаме нужда от очи, за да виждаме" и описва детайлно един извършен от учените експеримент. В експеримента незрящи пациенти биват снабдени с уред, който превръща видеокартини във вибриращи импулси. Една камера, монтирана до очите на пациентите, разпръсква импулсите по тила им, така че те получават продължително сетивно влагане от визуалния свят. След известно време пациентите започват да се държат като че наистина могат да виждат. Например, в един от уредите имало подвижен обектив, така че да приближава образа. Когато приближаването се извършвало без предварително предупреждаване на пациента, той импулсивно се опитвал да се предпази с двете си ръце, защото образът, който му бил подаван, се уголемявал внезапно, като че светът приемал застрашителни размери. 15

Както се вижда от този експеримент, ние можем да формираме усещания дори когато те не са предизвикани от материални еквиваленти във външния свят. Всички стимули могат да бъдат създадени изкуствено.

"Светът от възприятия", който е в сънищата

Човек може да изживява всички чувства живо без наличието на външен свят. Най-очевидният пример за това са сънищата. Докато човек сънува, той лежи в леглото си със затворени очи. Въпреки това обаче този човек усеща множество неща, които изживява в реалния живот, и ги преживява толкова истински, че сънищата стават неразличими от случките от реалния живот.

Всеки, който чете тази книга, често е ставал свидетел на този факт в собствените си сънища. Например човек, който през нощта лежи сам в кревата си в една спокойна и тиха атмосфера, в съня си може да вижда себе си в опасност в едно много претъпкано място. Той е в състояние да изживее случката като че е реална, бягайки от опасността отчаяно и криейки се зад една стена. Нещо повече, образите в съня му са толкова реални, че той чувства страх и паника, като че наистина е в опасност. При всеки шум той си гълта езика от страх, разтреперва се, пулсът му се ускорява, изпотява се и показва всички останали физиологически промени, през които човешкото тяло преминава при ситуация на опасност. На събитията в съня му обаче няма външни еквиваленти. Те съществуват единствено в мозъка му.

Човек, който в съня си падне от високо място, усеща това с цялото си тяло, въпреки че в този момент лежи неподвижно в леглото си. Другата възможност пък е човек да се види, че цопва в една локва, намокря се и му е студено поради студения вятър.

В този случай обаче не съществува нито локва, нито пък вятър. Нещо повече, въпреки че човекът спи в една много топла стая, той усеща мокротата и студа, както когато е буден.

Някой, който в съня си смята, че влиза в контакт с първоизточника на материалния свят, е много сигурен, че това е така. Той може да постави ръка върху рамото на приятеля си, докато последният му казва: "материята е въображаема; не е възможно да влезем в контакт с истинския свят", а първият го попита: "Тогава сега аз въображаем ли съм? Не усещаш ли ръката ми върху рамото си? В такъв случай как би могъл да бъдеш въображаем? Какво те кара да мислиш по този начин? Нека се поразходим край Босфора; така ще можем да си поговорим и ще ми обясниш защо вярваш в това."

Сънят, който той вижда, когато заспи дълбоко, е толкова ясен, че с удоволствие запалва мотора на колата, подава лека газ и после натиска рязко педала, така че колата да подскочи. Докато пътува по улицата, поради високата скорост дърветата и пътната маркировка изглеждат като една монолитна картина. От друга страна пък, той вдишва от чистия босфорски въздух.

Но представете си, че точно когато се подготвя да каже на приятеля си, че това, което изживяват в момента, не е сън, се събужда от звъна на будилника. Но странното тук е, че

така както в съня си този човек се възпротивява на твърдението, че всичко, което вижда, е въображаемо, то когато е буден, би се възпротивил по същия начин.

Когато хората се събудят, те разбират, че това, което са видели до дадения момент, е сън. Но поради някаква причина те не изпитват съмнение в това, че животът, който започва с представата за "събуждане" (това, което те наричат "реален живот") може също да е сън. Начинът, по който възприемаме образите в "реалния свят", е напълно идентичен с начина, по който възприемаме сънищата си. И двете стават в мозъка ни. Ние не можем да разберем, че те са въображаеми до момента, в който не се събудим. Тогава ние казваме само: "това, което току-що видях, бе сън".

Следователно, как можем да докажем, че това, което виждаме в който и да било друг моментът, не е сън? Ние смятаме, че момента, в който живеем, е реален, просто защото все още не сме се събудили. Възможно е да узнаем този факт, когато бъдем събудени от един малко по-дълъг сън от тези, които виждаме всяка вечер. Ние не разполагаме с доказателство за обратното.

Много ислямски учени известяват, че светът около нас е само сън и че само когато бъдем събудени от този сън чрез едно "голямо пробуждане", хората ще могат да разберат, че живеят в един въображаем свят. Великият ислямски учен Muhyiddin Ibn al-'Arabi, към когото се обръщат с названието Sheikh Akbar (Най-възвишения Шейх) поради изключителната му мъдрост, оприличава света на сънищата ни, като цитира думите на пророка Мохамед:

Пророкът Мохамед каза, че "хората спят и се събуждат, когато умрат". Тоест предметите, които хората виждат на земята, докато са живи, са подобни на тези, които виждат, когато спят, докато сънуват, или с други думи казано - въображаеми.16

**Ще рекат: "О, горко ни! Кой ни събуди от нашите гробове?" [Ще им се каже:]
"Това е, което Всемилостивия обеща, и пратениците говореха истината." (Сура
Йа Син, 52)**

Както ни показва айятът, хората се събуждат в деня на равносметката като че се събуждат от сън. Подобно на човек, пробуден по средата на съня му, докато е заспал дълбоко, така и хората ще попитат кой ги е събудил. Така както ни показва айятът, светът около нас е като сън, всеки ще бъде пробуден от този сън и ще започне да вижда образи от отвъдното, което е истинският живот.

Искусствено създадени светове

Съвременната технология ни представя множество важни примери за това как сетивните усещания могат да бъдат стимулирани, с висока степен на реализъм, без помощта на какъвто и да било външен или материален свят. По-специално технологията, наречена

"виртуална действителност", която се разви значително през последните години, ни позволява да вникнем във въпроса.

Представена самостоятелно, виртуалната действителност включва показване на триизмерни образи, създадени на компютър, така че да конструират един "реален свят" с помощта на определена апаратура. Тази технология, която се използва в множество различни области, за различни цели, се нарича "изкуствена действителност" или "виртуален свят", или "виртуална атмосфера". Най-съществената особеност на виртуалната действителност е, че човекът, който използва специализирания уред, вярва, че това, което вижда, е реално, и нещо повече, той е пленен от тези образи. Поради тази причина напоследък се използва и думата "immersive", чието значение е "да бъдеш погълнат, да се потопиш изцяло в нещо". (Immersive Virtual Reality - Поглъщаща виртуална действителност)

Необходимите за създаването на виртуален свят средства са шлем (в който е поместен екран, осигуряващ образа) и чифт електронни ръкавици (които осигуряват осезанието). Разположен в шлема уред контролира движенията и ъгъла на главата, за да може да осигури на екрана образ, който да е в съответствие с ъгъла и положението на екрана. Понякога на стените и пода на клетката с големина на стая се отразяват стереокартини. Хората, които се разхождат из стаята, чрез стереочила могат да се видят на разнообразни места, като например на ръба на водопад, на върха на планина или печейки се на слънце на палубата на кораб посред морето. Шлемът създава 3D (триизмерни) картини с реалистично усещане за дълбочина и пространство.

Картините се доставят пропорционални на човешките размери и осезанието се осигурява от друго оборудване - ръкавици. Ето така човек, който използва това оборудване, може да докосва предметите, които вижда във виртуалния свят, може да ги повдига и да ги мести. Звучите, които човек чува на такива места, са също убедителни, идващи от различни посоки, с различна дълбочина и сила. В някои приложения една и съща виртуална атмосфера може да бъде представена на няколко човека, които се намират в различни места по света. Тези хора, които са от различни държави (дори различни континенти), могат да се видят заедно на борда на моторница.

В своята основа системата, използвана при уредите, които създават виртуалния свят, е същата като системата, използвана от петте ни сетива. Например чрез въздействието на механизъм, разположен в ръкавицата, на върховете на пръстите се подават сигнали и след това биват предадени към мозъка. Когато мозъкът обработва тези сигнали, човекът, който използва ръкавицата, остава с впечатлението, че докосва копринен килим или ваза с неравна повърхност, с изпъкнали гравюри върху нея, въпреки че наоколо няма нито копринен килим, нито ваза.

Една от важните области, в които виртуалната действителност днес се използва, е медицината. Посредством технически умения в университета в Мичигън кандидат-лекарите

(особено тези от спешно отделение) завършват част от обучението си в изкуствено създадена операционна зала. В това приложение образи, свързани с операционната зала, са отразени върху пода и стените на обикновена стая, а изображенията на операционната маса и пациента са отразени в средата на стаята. Слагайки си 3D (триизмерни) очила, кандидат-лекарите започват да извършват операцията върху този виртуален пациент.

Тези примери илюстрират как с помощта на изкуствени стимули човек може да бъде поставен в реалистичен, но нереален свят. Със съвременната технология може да се създават образи, което е ефективен практически помощник. Принципно няма причина рано или късно тази технология да не създаде реалност, която да бъде неразличима от реалния свят. Много е интересно, че някои неотдавна прожектирани известни филми третират тази тема. Например в холивудския филм "Матрицата" ("Matrix"), когато нервната система на двамата от героите във филма бива свързана с компютър, докато лежат върху кушетка, те могат да се видят на напълно различно място. В една от сцените откриват себе си да практикуват източни бойни изкуства, в друга пък са с напълно различно облекло и вървят по една претъпкана улица. Когато героят, под въздействието на реалистичното си преживяване, казва, че не може да повярва, че всички тези образи са създадени от компютър, то картината бива стопирана чрез компютъра. Тогава човекът се убеждава, че светът, който е вярвал, че е действителен, всъщност е само един образ.

В заключение, по принцип е възможно създаването на изкуствени образи или, с други думи казано, на изкуствен свят, с помощта на изкуствени стимули. Следователно не можем да твърдим, че "образът-живот", който постоянно виждаме, е първородният външен свят, и че това, с което си взаимодействаме е "първоизточникът". Усещанията ни могат да идват от доста различен източник.

Важната истина, показана чрез хипнозата

Един от най-добрите примери за това, че светът е сътворен от изкуствени стимули е техниката на хипнозата. Когато човек е под хипноза той изживява по един изключително убедителен начин събития, които са неразличими от реалността. Човекът, който е под хипноза, вижда картини, хора и разнообразни образи, той също така чува, усеща миризмата и вкуса на много неща, никое от които не съществува в стаята. Междувременно поради преживяването той се чувства щастлив, разстроен, развълнуван, отегчен, разтревожен или затруднен. Нещо повече, въздействието на изживяването върху хипнотизирания човек може да бъде наблюдавано отстрани физически. В много дълбок хипнотичен транс у хипнотизирания човек могат да бъдат забелязани определен вид признаци, като например ускоряване на пулса и повишаване на кръвното налягане, зачервяване на кожата, висока температура и премахване на съществуваща болка. 17

В един експеримент на хипнотизирания човек се казва, че се намира в болница и че на десетия етаж има пациент, който умира. Той е хипнотизиран така, че да вярва, че ако се затича към пациента и му занесе правилното лекарство, ще успее да го спаси. Човекът, който е под въздействието на хипноза, си мисли, че тича до десетия етаж. През това време той се запъхтява и не може да контролира това, тъй като се чувства изключително изморен. След това на хипнотизирания му се съобщава, че вече е на последния етаж и е успял да донесе лекарството и че може да легне на някое удобно легло. Тогава човекът започва да си отпочива.¹⁸ Въпреки че хипнотизираният възприема местата и атмосферата като че са напълно реални, всъщност местата, хората и събитията, за които му съобщават не съществуват.

В един друг експеримент на намиращ се в най-обикновена стая хипнотизиран се казва, че е в турска баня и че там е много топло. В резултат на това той започва да се изпотява.¹⁹

Това насочва вниманието ни към един много важен момент. За да може един човек да се изпотява, то трябва да съществуват определени условия. Реалността, с която се сблъскваме в един такъв момент на хипноза, е, че хипнотизираният човек се изпотява дори без да съществува физически фактор, който да го накара да се изпоти. Този пример ясно показва, че не съществува необходимост от физическото съществуване на места или атмосфера, за да ги почувстваме. Подобен ефект може да бъде създаден чрез изкуствени стимулатори или хипнотични внушения.

Британският специалист по хипнотерапия Теранс Уотс, който е член на множество организации, включително и Националната асоциация по хипнотерапия, Националната асоциация на хипнотерапевтите, Професионалния хипнотерапевтичен център, Хипнотерапевтичната изследователска асоциация, в една своя статия пише, че по време на хипноза някои хора, които си припомнят събития от миналото, показват определени физически промени, свързани със събитието. Така например, ако в случката, която си спомня, има елемент на задушаване, то хипнотизираният субект може да се задъха, докато описва събитието под хипнозата, или дори да спре да диша за минута. Уотс твърди, че при спомена за плесница на лицето на един от пациентите му, намиращи се под хипноза, се появяват отпечатъци от пръсти. Уотс също така обяснява, че това не е мистерия, а просто реакция на чувството за болка у тялото.²⁰

Един от най-поразяващите примери, забелязан в хипнотичната практика, е, че чрез внушение върху кожата на хипнотизиран човек може да се появи дори рана. Например изследователят Пол Торсен докоснал с върха на молив ръката на един, намиращ се под хипноза, човек и му казал, че това е нагорещен шиш. Не след дълго на мястото, където бил допрян върхът на молива, се появила пришка (каквато се появява при изгарянията от втора степен). Торсен също така хипнотизирал жена на име Анна О. така, че да вярва, че буквата

“А” се е отпечатала на ръката ѝ в резултат на силен натиск. Въпреки че нищо друго не било извършено, на ръката на хипнотизираната се появило зачервяване под формата на буквата “А”. 21 Изследователите Х.Боуру и П.Бурот, които убедили един хипнотизиран човек, че ръката му е порязана, забелязали, че след като направили една лека драскотина с молив върху нея, тя започнала да кърви. 22

Дж.А.Хедфилд казал на един моряк по време на хипноза, че върху ръката му ще допре гореща стоманена пръчка и ръката му ще изгори. Той обаче само докоснал ръката с върха на пръстите си и след това я превързал. След шест часа, когато махнал превръзката, в областта се забелязвало леко зачервяване и подпухналост. Хедфилд казва: “на следващия ден зачервяването стана още по-голямо и започна да мирише на изгоряло”.23

Тези промени, настъпващи у човешкото тяло по време на хипнозата, ни показват, че не се нуждаем от външен свят, за да произвеждаме усещания, свързани със зрението, слуха, докосването, осезанието, или болка. Така например, въпреки че във външния свят не съществува гореща стоманена пръчка, ако човек бъде убеден в съществуването ѝ, то върху ръката му би се появил белег от изгорено.

Всички тези примери ни показват, че когато проучим как се появява един образ и съблюдаваме технологичното развитие, а и също така като прибавим методите на внушение, какъвто е хипнозата, то наяве излиза една единствена истина. През целия си живот човек смята, че живее в свят, който е извън тялото му. Всичко, към което се обръщаме като към външен свят, обаче е само интерпретация на сигнали, достигащи до сетивния център на мозъка ни. С други думи, ние не можем да осъществим контакт с друг свят освен този, който се намира в мозъка ни. Ние никога не можем да разберем какво се случва или какво съществува в света извън нас. Не можем да твърдим, че източниците на сигнали, които достигат мозъка ни, имат материално съществуване извън нас. Тази реалност започна да заема широко място в научните книги и да бъде преподавана на учениците още от гимназията. Проблемът е, че хората не осъзнават голямото значение на този факт.

Кой е този, който усеща всички тези възприятия?

Дотук установихме, че всичко, което възприемаме, става в мозъка ни и че ние не се нуждаем от външен свят или материални вещества, за да получим тези възприятия. Именно тук ние се изправяме пред един въпрос, който би могъл да ни бъде зададен от човек, който малко помисли върху тази тема.

Както знаем, електрическите сигнали, които идват от очните ни клетки, биват превърнати в образ в нашия мозък. Така например мозъкът ни интерпретира някои електрически сигнали, дошли до визуалния център в мозъка, като поле, изпълнено със слънчогледи. В действителност обаче окото не е това, което вижда.

При това положение, ако очите ни не са това, което вижда, то кой вижда тези електрически сигнали като поле от слънчогледи в задната част на мозъка ни - едно напълно тъмно място, без да изпитва каквато и да била необходимост от очи, ретина, лещи, визуални нерви или зеница, и се наслаждава на вида на тази гледка?

Или кой е този, който чува (без да са му необходими уши) гласа на близък приятел, радва се да го чуе или пък, когато не го чува, му липсва, при положение че мозъкът е напълно изолиран от звуци?

Или кой е този в мозъка, който усеща козината на котка, когато я погали, без да има каквато и да била нужда от ръка, пръсти или мускули?

Кой е този, който получава усещанията като топлина, студ и такива за твърдост, дълбочина и отдалеченост, при положение че те се осъществяват в мозъка?

Кой е този, който усеща миризмата на лимон, лавандула, роза, пъпеш, диня, портокал и печено месо в мозъка (въпреки че мозъкът е изолиран от всякаква миризма) и огладнява поради идваща от грила миризма?

Дотук разкрихме как всичко, което непрекъснато възприемаме, в действителност е формирано в мозъка ни. Тогава кой е този, който наблюдава тези образи, като че гледа телевизия, и се чувства възбуден, щастлив, нещастен, нервен или изпитва задоволство, тревога или любопитство, когато ги наблюдава? На кого принадлежи съзнанието, което може да интерпретира всичко видяно и почувствано?

Кое е съществото в мозъка, което притежава съзнание и в течение на живота си е способно да вижда всички образи, които му бъдат показани в тъмния и потънал в тишина череп, което е способно да мисли, да прави заключения и най-накрая да взема решения?

Очевидно е, че не мозъкът, състоящ се от вода, липиди и протеини и несъзнателни атоми, е този, който възприема всичко това и който създава съзнанието. Би трябвало да има същество, което е по-висше от мозъка. Въпреки че Даниел Денет е материалист, той размишлява по този въпрос в една от своите книги така:

Съзнателните ми мисли и особено насладата, която изпитвам от съчетанието на слънчевата светлина, закачливите цигулки на Вивалди, леко поклащащите се клонки - плюс насладата, която изпитвам само при мисълта за тях - как всичко това би могло да бъде само едно физично явление в моя мозък? Как биха могли някакви комбинации от електрохимични явления в мозъка ми по някакъв начин да се съединят толкова възхитително, че с времето тези хиляди кръвоносни съдове да се преклонят пред музиката? Как би могло едно информационно събитие, протичащо в мозъка ми, да бъде нежната топлина на слънчевата светлина, която усещам върху себе си? Нещо повече, как би могло едно явление в мозъка ми да бъде повърхностно-визуализираният мисловен образ на... някои други информационно протичащи в мозъка ми събития? Това

*ми се струва невъзможно. Изглежда, че ако явленията, които представляват съзнателните ми мисли и преживявания, не биха могли да бъдат мозъчни явления, то те трябва да са нещо друго, нещо предизвикано и създадено от мозъчните явления, вероятно нещо като допълнение, нещо състоящо се от друго вещество, намиращо се в друго пространство. Е, защо не?*²⁴

От друга страна, Р.Л. Грегори търси отговор на въпроса за съществуването на същество в задната част на мозъка, което вижда всички образи:

Съществува едно изкушение, което трябва да бъде избегнато, да се каже, че очите създават картини в мозъка. Една картина в мозъка се нуждае от някакъв вид вътрешно око, което да я види, а това пък от своя страна се нуждае от едно следващо око, което да може да види неговия образ... и т.н., в една безкрайна регресия на очи и образи. Това е един абсурд. ²⁵

Материалистите, които вярват, че не съществува нищо друго освен материята, не могат да разберат този въпрос. На кой принадлежи това "вътрешно око", което вижда, възприема видените неща и реагира на тях?

В долучитирания откъс Карл Прибрам илюстрира, посредством науката и философията, това важно търсене на самоличността на този, който възприема:

Философите от времето на древните гърци насам са спекулирали с твърдения като "духът" в машината, "малкият човек в малкия човек" и т.н. Къде е Аз - съществото, което използва мозъка? Кой е притежателят на истинското знание? Или както веднъж Св. Франциск от Асизи е казал: "Това, което търсим, е нещото, което вижда".²⁶

Въпреки че много хора силно се доближават до отговора на въпроса "кое е съществото, което вижда", те не се решават да продължат и да получат неговия отговор. Както се вижда от гореизложените примери дискутирайки съществото в нашия мозък, някои се обръщат към него като към "малкия човек", други-към "духа в машината", а трети пък го наричат "вътрешно око". Всички тези изрази се използват за описване на съществото отвъд мозъка, което притежава съзнание, както и за методите за достигане до него. Материалистичните предположения обаче пречат на много хора да разберат истинската природа на това същество, което фактически вижда и чува.

Единственият източник, който дава отговор на този въпрос, е религията. В Корана Бог ни съобщава, че е сътворил човека първо с телесна форма, а след това му е "вдъхнал от Своя дух":

Твоят Господ каза на ангелите: "Аз ще сътворя човек от изсъхнала глина, от менлива кал. И когато го сътворя и му вдъхна от Своя дух, поклонете се пред него!" (Сура Хиджр, 28-29)

После го осъзнамери и му вдъхна от Своя дух. И стори за вас слуха и зрението, и сърцата. Колко малко сте признателни! (Сура Саджда, 9)

С други думи, човешките същества освен физическото си тяло притежават и нещо друго. Съществува в мозъка, което казва "аз виждам" образите в мозъка, "аз чувам" звуците в мозъка и съзнава своето собствено съществуване, както и казва "Аз съм", е душата, която Бог е дал на човека.

Всяко човешко същество с разум и съзнание може да осъзнае, че съществува, което през целия му живот наблюдава всяко едно събитие през екрана в мозъка му, е душата. Всяко човешко същество има душа, която вижда, без да се нуждае от око, чува, без да му е необходимо ухо, и размишлява без нуждата от мозък.

Материалистическото виждане, според което материята е единственото съществуващо нещо и човешкото съзнание е само резултат от някакви си химични реакции, протичащи в мозъка, се затруднява по този въпрос. За да видим това, е достатъчно само да зададем на някой материалист следните въпроси:

o Зрението се формира в мозъка ни, но кое е нещото, което наблюдава тези картини в мозъка ни?

o Опитайте се да видите с мозъчното си око вашия съсед, който живее на долния етаж в блока ви, когато той не е с вас. Кой е този, който съживява толкова ясно във въображението ви този човек, чак до детайли като неговия костюм, черти на лицето, прошарване на косите, интонацията на гласа, начина, по който говори, начина, по който върви?

Един материалист не би могъл да даде задоволителни отговори на тези въпроси. Единственото обяснение на тези въпроси е душата, която Бог е дал на човека. Материалистите обаче не приемат съществуването на друго същество освен материята. Поради тази причина описаната в тази уеб страница истина нанася един голям удар върху атеистичната материалистическа мисъл и съставлява въпроса, който материалистите най-много избягват да дискутират.

Кой позволява на нашите души да виждат всички тези образи?

На този етап съществува един друг въпрос, който трябва да бъде зададен: Душата ни наблюдава образите в нашия мозък. Но кой е този, който създава тези образи? Може ли мозъкът сам да формира една ярка, цветна, ясна, сенчеста гледка и да изгражда целия свят чрез електрически сигнали в едно малко пространство? Мозъкът не е нищо друго освен едно влажно, меко, набраздено парче месо. Би ли могло едно парче месо като това да създаде картина, която да е по-ясна от такава, която може да бъде получена от произведен по последна технология телевизор без каквито и да било снежинки или трептения? Възможно ли е един образ с такова високо качество да бъде формиран в парче месо? Би ли могло това

влажно парче месо да формира стереозвук с качество, по-високо от последен модел стерео хай-фи система, без да се чуват каквито и да било шумящи звуци? Разбира се, че е невъзможно един мозък, който се състои от килограм и половина (четири паунда) месо, да формира едни толкова съвършени усещания.

Тук ние достигаем до една друга истина. Щом като всичко, което ни заобикаля - притежаваното от нас тяло, ръце, крака и лице, са недействителни неща, то и нашият мозък е недействителен. Ето така ние не можем да кажем, че този мозък, който самият е само едно визуално усещане, формира тези зрителни възприятия.

Бърtrand Ръсел подчертава този факт в творбата си "АБВ на релативността": Разбира се, че ако материята като цяло трябва да бъде интерпретирана като група от явления, то това трябва да е валидно и за окото, зрителния нерв и мозъка.²⁷

Осъзнавайки този факт, френския философ Бергсон пише в своята книга "Материя и памет", че "светът се състои от образи, тези образи съществуват единствено в нашето съзнание; и мозъкът е един от тези образи."²⁸

Тогава кой е този, който показва тези образи на душата ни, с цялата им същност и яснота, и ни позволява да водим живота си с всичките тези възприятия и без никакво прекъсване?

Съществото, което показва всички тези образи на душата ни, позволява ни да чуваме всички звуци и сътворява всички вкусове и миризми, за да изпитваме удоволствие, е Владетелят на всички светове, създателят на всичко - Бог.

Една от най-съществените дилеми на материализма: човешкото съзнание

Материалистическата философия никога не би могла да даде обяснение за източника на човешкото съзнание, т.е. за качествата на човешката душа. За материалистическата философия материята е единственото съществуващо нещо. Принадлежащите на човешката душа качества като съзнание, мисъл, процеси на вземане на решения, способност да се изпитва щастие, вълнение, копнеж, наслада и разум не могат никога да бъдат обяснени посредством материалистическата идея. Материалистите бързо отминават тази тема, като казват: "човешкото съзнание е само следствие на мозъчната функция".

Ученият материалист Франсис Крик обобщава това материалистическо твърдение така:

*Вашата радост и тъга, вашите спомени и амбиции, вашето чувство на персонална самоличност и свободна воля, в действителност не са нищо друго освен поведението на една огромна съвкупност от нервни клетки и свързаните с тях молекули.*²⁹

Едно такова твърдение обаче не може да бъде защитено нито по научен, нито пък по логичен път. Материалистическите предразсъдъци карат материалистите да дават такива обяснения относно качествата на принадлежащата на човешките същества душа. За да не

приемат факта, че съществува същество отвъд материалния свят, те се опитват да сведат човешкия разум до материята и излагат такива твърдения, които нямат нищо общо с разума и логиката.

Научният писател Джон Хорган, въпреки че е симпатизант на материалистическото становище, наречено "редукционизъм", подчертава следните проблеми, свързани с твърденията на Франсис Крик:

До известна степен Крик е прав. Ние не сме нищо друго освен една купчина неврони. В същото време обаче неврологията досега се е доказала като изключително незадоволителна. Обяснявайки мозъка от гледна точка на невроните, не ни дава по-голяма проникателност или полза от това да обясним мозъка от гледна точка на кварките и електроните. Съществуват множество алтернативни редукционализми. Ние не сме нищо друго освен една съвкупност от идиосинкретични гени. Ние не сме нищо друго освен една съвкупност от съвпадения, получени от естествен отбор. Ние не сме нищо друго освен една съвкупност от позволяващи изчисление апарати, посветени на различни задачи. Твърденията, като това на Крик, всичките са защитими и всичките са неточни. 30

Разбира се, всички тези обяснения са неправилни и са напълно лишени от логика. В действителност всеки фанатичен материалист е запознат с тази истина. Не случайно Томас Хъксли, най-големият поддръжник на Дарвин, също споменава, че съзнанието не може да бъде обяснено посредством взаимодействието на невроните:

"Как така едно толкова забележително нещо, като състоянието на съзнанието, се появява в резултат на дразнения на нервните тъкани? Това е толкова необяснимо, колкото и появата на джина, когато Аладин потъркал лампата."31

Много ясно е, че простите клетки не могат да дадат на човека съзнание, разум, способност да мисли и говори, както и чувства като любов, състрадание, милосърдие и копнеж.

Неуспехът в обясняването на човешкото съзнание посредством невроните от времето на Хъксли е налице и днес. Това обаче не е поради неспособност на науката, третираща този въпрос. Точно обратно, особено в края на 20ти век са отбелязани големи постижения в сферата на неврологията, с които са разкрити значителен брой мистериозни факти. Тези открития обаче показват, че човешкото съзнание в никакъв случай не може да бъде редуцирано до материята и че истината лежи отвъд материалния свят. Един от водещите писатели в Германия Хоинар фон Дитфурт - дарвинист и материалист, също признава факта, че сега усвоените методи не могат да дадат обяснение за човешкото съзнание:

С настоящите ни проучвания в областта на природната история и генетичното развитие е очевидно, че не сме в състояние да дадем отговор на това какво представляват съзнанието, душата, разумът и чувствата. Това е така, защото нивото на психическо съзнание е най-високото ниво, до което еволюцията е достигнала, поне в този свят.

Следователно, въпреки че сме в състояние да погледнем другите стадии и фази на еволюцията отстрани, като се издигнем над тях, отново с помощта на съзнанието ни, ние сме неспособни обаче по същия начин да достигнем до самото съзнание (душа). Това е така, защото не съществува по-високо ниво от съзнанието.32

Американският философ и доктор по математика Уилям А. Дембски в статията си "Превръщане на материята в мозък" пише, че са били разкрити биохимичните функции на невроните в човешкия мозък и са определени мозъчните функции, с които те са свързани, но качества като вземане на решение, желание или разсъждаване не могат да бъдат "сведени до материята". Дембски също така подчертава, че специалистите в сферата на съзнанието са осъзнали съществуването на грешка в редуцията:

...Учените, изучаващи разума, губят надежда да разберат това по-висше ниво чрез по-ниското неврологично ниво. ...Ето така, докато съществува обвързаност с материализма, надеждата за обясняване на човешкия разум на неврално ниво, което според материалистите е логичното ниво, няма сериозен успех.33

Невъзможно е съзнанието да бъде обяснено посредством мирогледа на материалистите, въпреки степента на научно развитие. Това е така, защото колкото повече детайли, свързани с мозъка, биват открити, толкова по-ясно става, че той не може да бъде сведен до материята. Материалистите трябва да сложат настрана своите предразсъдъци, да помислят по-дълбоко и да извършат повече проучвания, ако искат да разберат представата за човешкия разум, защото е невъзможно дефинирането на истинското значение на съзнанието посредством материята. Съзнанието е функция на душата, с която Бог е дарил човека.

Въпроси за материалисти

Напълно нелогично е да твърдим, че мислите, преценките, механизмите за вземане на решения или чувствата (като щастие, вълнение и разочарование) са просто резултат от взаимодействието на невроните в мозъка на човешкото същество. Материалистите, които са помислили върху този въпрос по-подробно, са запознати с тази истина. Известният материалист Карл Лешли, въпреки че години наред е защитавал идеята, че човешкото съзнание може да бъде редуцирано до материята, в края на своята кариера прави следното изказване:

Независимо от това дали връзката разум-тяло бива третирана като истински метафизичен въпрос или като систематизирана заблуда, тя си остава проблем за психолозите и за занимаващите се с човешките проблеми невролози. . . . Как би могъл мозъкът, като физикохимична система, да възприема и знае нещо или да създава илюзията, че прави това? 34

Лешли обръща внимание на този конфликт само по отношение на един единствен въпрос. В същото време обаче съществуват много други детайли, които материалистите

трябва да вземат предвид. По-долу изложените обяснения илюстрират някои от въпросите, които разкриват безизходицата на материалистичния подход и които следователно трябва да бъдат обмислени в дълбочина:

o Да се твърди, че мислите, вълненията и чувствата са породени от неврони, е все едно да се твърди, че те са породени от несъзнателни атоми или са резултат на субелементите на атомите, такива каквито са кварките и електроните.

o Несъзнателните атоми не могат да познават чувствата като щастие или скръб, нито пък да изпитват удоволствие от музиката, храната, доброто приятелство или разговора с приятел.

o Несъзнателните атоми не могат да станат дарвинисти или материалисти и да се съберат, за да напишат книга.

o Несъзнателните атоми не могат да наблюдават себе си или нервните клетки, които формират, под електронен микроскоп и да правят научни заключения от извършените изследвания.

o Какво се има предвид с израза "съзнанието е в невроните на нашия мозък"? Невроните, така както и другите клетки, се състоят от клетъчна мембрана, митохондрии, ДНК и рибозоми. Тогава къде според материалистите сред тези елементи е разположено съзнанието? Ако допускат, че съзнанието е резултат от химични реакции, протичащи между невроните и електрическите сигнали, то те грешат, защото материалистите не могат да опишат нито една "химична реакция, която да има съзнание". Нито пък биха могли да ни покажат "електрическа вълна", която е започнала да "мисли" след достигане на определено ниво на волтаж.

Ако материалистите помислят искрено по този въпрос, те ще осъзнаят, че всички хора, включително и самите те, са нещо различно от една група неврони или купчина атоми. Въпреки че е материалист, експертът по мозъка Уолф Сингър признава този факт, като казва: *"В тази неясна материя на Вселената съществува 'нещо', което възприема себе си като 'Аз съм'."* 35

Това "нещо", което ученият споменава, е всъщност душата, която е дадена на човека от Бог. Благодарение на тази душа, притежавана от човешкото същество, човек може да мисли, да бъде щастлив, да му хрумват нови идеи, да се противопоставя на идеите на другите или да познава понятия като чест, уважение, любов, приятелство, лоялност, искреност и честност. Невроните и атомите, които изграждат човешките същества не могат да мислят, взимат решения, да раждат философски идеи или да познават чувства като любов, състрадание или привързаност.

Материалистите знаят тази истина и я приемат, в себе си. Но поради дълга си към материалистическите предразсъдъци, които приемат като условие за науката и разума, те

не могат да приемат тази безусловна реалност. От друга страна, трудното положение, в което изпадат, само и само за да защитават материализма и нелогичните идеи, които приемат, в действителност им причинява много по-големи вреди. Един човек, който казва "мислите ни са плод на нашите атоми и неврони", не е по-различен от човек, който си мисли, че сънищата му са реални, или човек, който си измисля невероятни истории, приказки и след това започва да им вярва.

В действителност истината е следната: човекът е същество, което притежава душа, дарена му от Бог, и с тази душа той може да мисли, говори, да изпитва удовлетворение, да взема решения, да създава цивилизации и да управлява държави.

ЗАЩО ИСТИНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА Е ЕДИН ВАЖЕН ВЪПРОС?

Фактът, че това, което хората възприемат като материя и приемат като безусловно съществуващо, в действителност не се състои от нищо друго освен от възприятия, е толкова забележителен, колкото и фактът, че Вселената е сътворена от небитието, че съществува вечно и че след смъртта ни ние отново ще бъдем съживени. Бог сътворява Вселената във всеки един момент с безброй много детайли, съвършено и без какъвто и да било недостатък. Нещо повече, това сътворение е толкова безупречно, че милиардите хора, които са живели на земята до днес, не са разбрали, че Вселената и всичко, което виждат, са една илюзия, и че те нямат никаква връзка със същността на материята.

През 21ви век тази истина става още по-явна, защото научните открития категорично доказват, че ние в действителност никога не осъществяваме контакт с материята. Въпреки че много хора отказват да приемат този факт, това не е нещо, което може да бъде пренебрегнато или отхвърлено. Напротив, да знаеш истинската същност на материята е важно условие, за да бъдеш реалист. Поради тази причина изключително важно е за тези, които размислят върху този въпрос, да осъзнаят неговото значение. Някои от хората, които четат за истинската същност на материята, казват, че не разбират защо се отделя толкова голямо внимание на този въпрос. Те дори твърдят, че той няма нищо общо с вярата, и се питат защо той намира място във всяка една дискусия относно религията. Сега обаче значението на този въпрос е очевидно. Познаването на истинската същност на материята плаши материалистите, защото унищожава техния мироглед и е от изключително значение за мюсюлманите да разберат тази истина и да дадем възможност на хората да научат за нея.

Това познание помага на хората да разберат някои религиозни въпроси и трябва да бъде обяснено със същата значимост, както и останалите неща, отнасящи се до религията. В

резултат на разясняването на истинската същност на материята хората биват пречистени от привързаността им към нещата от този свят, насочват мислите си към отвъдния живот, биват спасени от една сериозна грешка и лесно могат да проумеят някои истини, които тези грешки не биха им позволили да разберат. Човек, който притежава материалистичен възглед за света или е израснал под въздействието на този възглед, никога не би разбрал определени въпроси като: "Къде е Бог?", "Раят и адът наистина ли съществуват?", "Каква е същността на душата и вечността?", "Съществува ли живот след смъртта?". Но разбирането, че материята е само една илюзия, дава отговор на тези въпроси и позволява на хората да видят ясно, че Бог е единственото безусловно Същество.

Когато хората разберат същността на материята, те ще получат силното усещане, че техните желания, страсти и всичко, което ги кара да забравят Бог и Съдния ден, са измамливи и напразни. Узнаването на истината за материята е нещото, което спасява хората от страстите на този свят и им помага да бъдат предани на Бог и да не съдружават нищо с него.

Намираме се във век, през който хората проявяват високомерие, самонадеяност и всякакъв вид жестоко и аморално поведение. Но когато осъзнаят, че самите те и тези, които виждат, са просто сенки, то тяхната дързост и самонадеяност ще бъдат заместени със смиреност и нежност.

Всичките тези последствия ще доведат дотам да създадем едно безопасно и спокойно общество, в което хората ще могат да живеят, без да има унижение, егоизъм и безмилостно съперничество. Разбира се, ще има една съществена последица, която ще се появи в резултат на осъзнаване на факта, че ние не осъществяваме никакъв контакт с материята и че всичко, което приемаме за материя, са само образи. А именно рухването на материалистическата философия.

Сега ще разгледаме подробно защо фактът, че материята не е безусловна, е едно от най-съществените открития в историята.

Истината относно материята показва, че Бог е единственото безусловно Същество

Едно от най-важните неща, които се подразбират от този факт, е, че Бог е единственото безусловно Същество. Някои хора под влиянието на материалистическата философия си мислят, че материята е безусловно съществуваща. Някои от тези хора вярват, че Бог съществува, но когато стане дума за Неговото съществуване и това къде е Той, то тогава те проявяват своето невежество. Така например, ако бъдат запитани "Къде е Бог?", те ще отговорят: "Покажи ми своя разум. Не можеш. Ето така Бог е реалност, както и разумът, но не можеш да го видиш". Други казват (Пречист е Бог!), че Бог има химерично съществуване, както радиовълните. Според тяхната представа, както самите те, така и

притежаваните от тях предмети са безусловно съществуващи, а съществуването на Бог обгръща тази материя като радиовълни. В действителност обаче това, което е химерично, са самите те и нещата, които притежават. Единственото безусловно Същество е Бог. Той обхваща всичко. Тъй като човек не може в никакъв случай да бъде безусловен, то той е само един образ.

Този факт е разкрит в Корана така:

Аллах! Няма друг Бог освен Него – Вечноживия, Неизменния! Не Го обзема нито дрямка, нито сън. Негово е онова, което е на небесата и което е на земята. Кой ще се застъпи пред Него, освен с Неговото позволение? Той знае какво е било преди тях и какво ще бъде след тях. От Неговото знание обхващат само онова, което Той пожелае. Неговият Престол вмества и небесата, и земята, и не Му е трудно да ги съхрани. Той е Всевишният, Превеликият. (Сура Ал-Бакара, 255)

Разбирането на тази истина, отбягвайки съдружаването на Бог и приемането Му за Единствено и Безусловно Същество, съставляват цялостната вяра. Човек, който знае, че всичко освен Бог са сенки, ще каже с непоколебима вяра (на ниво Хакк-ал якин - сигурна истина), че единствено Бог съществува и няма друго божество (или друго същество, притежаващо мощ) освен Него.

Материалистите не вярват в съществуването на Бог, защото те не могат да Го видят с очите си. Но техните твърдения напълно се обезсилват, когато истинската същност на материята бъде разбрана. Човек, който узнае тази истина, разбира, че неговото собствено съществуване има качеството на илюзия, и осъзнава, че същество, което е само един образ, не може да види същество, което е безусловно. Както е низпослано в Корана, човешките същества не могат да видят Бог, но Той ги вижда.

Не Го достигат погледите, ала Той достига погледите. Той е Всепроникващият, Сведущият. (Сура Ал-Анам, 103)

Разбира се, ние не можем да възприемем съществуването на Бог с нашите очи, но Той ни е обхванал изцяло – отвътре, отвън, нашата външност и мисли. Поради тази причина Бог е разкрил в Корана, че "**владее слуха и зрението**". (Сура Юнус, 31) Ние не можем да произнесем дори дума без Божието знание, нито пък бихме могли да си поемем въздух. Следователно Бог знае за всичко, което правим. Това е разкрито в Корана така:

**Нищо не е скрито от Аллах нито на земята,
нито на небето. (Сура Ал-Имран, 5)**

От изключително значение е фактът, че Бог ни наблюдава, вижда ни и ни чува във всеки един момент. Всеки, който осъзнае това, дори да не вижда Господ със собствените си

очи, знае, че Той го следи във всеки един момент. Поради тази причина, независимо какво върши човек, той знае, че Бог го наблюдава. Следователно хората се стараят да не извършат нещо, с което да си навлекат Божия гняв, и внимават в това какво правят, казват или мислят. В Корана е разкрито, че Бог е близко до нас във всяко едно нещо, което вършим, че Той ни наблюдава и нищо не може да му убегне:

С каквото и да се заемеш, и да четеш за него от Корана, и каквото и работа да вършите, над вас Ние сме свидетели, още щом навлезете в него. И нищо не убягва от твоя Господ, дори и с тежест на пращинка, както на земята, така и на небето, нито по-малко от това, нито по-голямо, без да е в ясна книга.

(Сура Юнус, 61)

Разбира се, че Господ, който е Безусловното Същество, познава всяка една страна на хората, които е сътворил като образи. За Бог това е много просто. Но някои хора, поради невежеството си, се затрудняват да разберат това. Когато наблюдаваме сетивните си възприятия, които смятаме за "външен свят", в процеса на живота ни, най-близко до нас не е нито едно от тези усещания, а самият Бог. Тайната на следния аят от Корана е свързана с тази действителност:

Сътворихме Ние човека и знаем какво му нашепва неговата душа. Ние сме по-близо до него, отколкото вената на шията [му].(Сура Каф, 16)

Когато човек си мисли, че тялото му е изградено от "материя", той не може да разбере този важен факт; същото е и когато той си мисли, че най-близко до него е тялото му. Така например, ако човек приеме мозъкът му да бъде "себе си", то тогава той не би трябвало да приеме вероятността да съществува нещо по-близко до него от вената на шията му. Но когато приеме, че не съществува нищо такова като материя и че всичко е факсимиле, което той изживява в мозъка си, то тогава понятията като вътре, вън, близко или далеч се обезсмислят. Вената на шията му, мозъкът му, ръцете и краката му, неговата къща и кола, които си мисли, че са извън него, а дори и Слънцето, Луната и звездите, които приема за толкова отдалечени от него, всички те са в една и съща равнина. Бог го обгръща от всички страни и е безкрайно близко до него.

Фактът, че Бог е безкрайно близко до човешките същества, е разкрит и в аята: **"И когато Моите раби те питат за Мен - Аз съм наблизо..."**. (Сура Бакара, 186) В един друг аят е спомената същата реалност: **"...Твоят Господ обгражда хората..."** (Сура Исра, 60). Въпреки това обаче хората продължават да грешат, като мислят, че най-близкото нещо до тях са те самите. Бог обаче е по-близко до нас, дори и отколкото ние до нас самите .

Фактът, че Бог е най-близкото Същество до човека, е подчертан отново в следния аят: **"И когато [душата на умирация] стигне гърлото, тогава вие само гледате, а Ние сме по-близо до него от вас, ала не виждате."** (Сура Уакиа,83-85) Всъщност един човек, който всеки момент ще умре или лежи в болница, може да си мисли, че най-близкото същество до него е лекарят до леглото му, майка му, която го прегръща, или неговите приятели, които му държат ръцете. Но както е казано в горесцитирания аят, в този момент Бог е по-близо до него от който и да било друг. Нещо повече, Бог е единственото най-близо Същество до него не само в този момент, но и във всяка една минута от съществуването му. Но хората не знаят за тази действителност, тъй като те не я виждат със собствените си очи.

Фактът, че Бог не е ограничен от пространството и че обхваща всичко заобикалящо ни, е показан в следния аят:

На Аллах принадлежи и изтокът, и западът, и накъдето и да се обърнете, там е Ликът на Аллах. Аллах е всеобхватен, всезнаещ. (Сура Бакара, 115)

В един друг аят Бог описва тази реалност така:

Той е, Който сътвори небесата и земята в шест дни, после се въздигна [безподобен] Той на Трона. Той знае какво прониква в земята и какво излиза от нея, и какво пада от небето, и какво се издига на него. Той е с вас, където и да сте. Аллах съзира вашите дела. (Сура Хадид, 4)

Всичко това обхваща в себе си факта, че Бог е Единственото, Истинско и Безусловно Същество. Със своя разум Бог обхваща човешките същества, които са сенки, и всичко останало. Този факт също е отбелязан в един аят така:

Аллах е вашият бог. Няма друг бог освен Него. Той всяко нещо обхваща със знание. (Сура Та Ха, 98)

В един друг аят от Корана Бог предупреждава хората да не бъдат небрежни:

Съмняват се в срещата със своя Господ. А Той всяко нещо обгръща. (Сура Фуссилат, 54)

Човешките действия също принадлежат на Бог

Бог е сътворил човека като сянка, която няма сила и не е независима от Него. Този факт е разкрит в следния аят:

Тогава ще пожелавате само онова, което Аллах желае... (Сура Инсан, 30)

По-голямата част от хората не знаят за тази действителност. Те приемат, че Бог ги е сътворил, но си мислят, че действията, които извършват, им принадлежат. Всяко поведение на човешките същества обаче бива сътворено с Божие позволение. Така например човек, който пише книга, я пише с позволението на Бог; всяко едно изречение, всяка една идея и всеки един абзац биват съчинени, защото Господ иска това да стане.

Бог разкрива този важен принцип в няколко айята; един от тях е: **"А Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите."** (Сура Саффат, 96) С думите **"... не ти хвърли, когато хвърли, а Аллах хвърли..."**, Бог разкрива, че всичко, което правим, са действия, принадлежащи на Него. (Сура Анфал, 17)

В един друг аят Бог наставлява Пророка да вземе милостиня от вярващите, но в продължението на айята Той обяснява, че в действителност Той е този, който приема милостинята:

**Взemi от техните имоти милостиня, за да се пречистят с нея и да им се въздаде!
И се моли за тях! Твоята молитва е успокоение за тях. Аллах е всечуващ,
всезнаещ. Не знаеха ли, че Той, Аллах, приема покаянието от Своите раби и
взима подаянията, и че Той, Аллах, е Приемачият покаянието, Милосърдният?
(Сура Тауба, 103-104)**

Великият ислямски учен Мухиддин Ибн ал-'Араби обяснява, че деянията, които вършим, принадлежат на Бог, така:

"Що се отнася до душите, източникът на произтичащите от тях действия не е открит в тяхната личност. Бог е този, който поставя душите и предметите в едно непрекъснато действие. Ако в света не съществува нищо друго освен впечатления, то това означава, че в действителност не съществува нищо освен едно единствено същество. Душата и предметите не се състоят от избрани същества или определени факти. Те се състоят от божествени действия; разнообразни проявления на всемогъщо същество. По същия начин нещата, за които се казва, че са ограничени или неограничени, не са нищо друго освен един прост обект, видян от две различни точки." 36

Както обяснява Мухиддин Ибн ал-'Араби, Бог е този, който сътворява всяко действие и кара душата на извършителя да вярва, че той самият го е извършил. Бог сътворява това чувство у всяка една душа толкова реалистично, че човек, който хвърля камък например, наистина си мисли, че той самият го е хвърлил. Тъй като човешкото същество е сянка, то не може само да извършва действието хвърляне. Бог обаче дава на тази сянка чувството на автономна личност. Като резултат на дивното съвършенство в Божието сътворение човек усеща това чувство много силно и започва да си мисли, че той докосва камъка, изтегля ръката си назад, за да се засили и го хвърля.

Човешките същества живеят всяка една минута зависими от Бог и независимо от това дали знаят или не, или дали приемат или не, те са Му подчинени. Бог разкрива това в следния аят:

На Аллах се покланя всичко на небесата и на земята, с послушание или по принуждение, и сенките им сутрин и привечер. (Сура Раад, 15)

Всеки, който познавате, който живее или е живял на този свят сега или в миналото, независимо от това къде е той, независимо от това какво притежава или колко упорит неверник може да бъде, тази реалност не се променя за него или за който и да било друг. Всяко едно човешко същество е зависимо от Божията воля, всеки един човек е сянка, сътворена от вдъхването на Божия дух. Всеки, който знае това, не би могъл да се хвали със своето богатство, знание, титла или репутация; нито пък със своето място или позиция в обществото или успех в професията си. Тези, които въпреки това са все още високомерни, са в действителност напълно безсилни. След като Бог е разкрил, че човекът, който си мисли, че е хвърлил камъка, в действителност не го е хвърлил, а самият Господ е този, който го е хвърлил, то е необяснимо невежество за един човек да си мисли, че заслужава уважение за постигнат успех.

По този начин Бог подлага на изпитание и обучава всяко човешко същество. Тези, които днес не могат да разберат или да приемат тази очевидна действителност, когато бъдат съживени след смъртта им, ще видят всичко в истинската му светлина и ще разберат, че собствената им сила не им помага за нищо:

Делата на онези, които отричат своя Господ, приличат на пепел, която вятърът отвява в бурен ден. Няма власт над нищо от онова, което са придобили. Такава е дълбоката заблуда. (Сура Ибрахим, 18)

Бог е единственото Същество, което притежава сила над всичко:

Всичко на небесата и всичко на земята прославя Аллах. Негова е властта и Негова е възхвалата. Той над всяко нещо има сила. (Сура Тагабун, 1)

Разбирането на истинската същност на материята ще накара хората да станат вярващи

Хората, които осъзнаят, че през целия си живот наблюдават образи, показвани на душата им, ще повярват без ни най-малко колебание, че Бог е този, който е сътворил както техните души, така и тези постоянни образи. Причината някои хора упорито да отказват да приемат тайната относно материята е тяхното нежелание да разберат размерите на Божието величие и да приемат своята незначителност. Но независимо че тези хора не желаят да го

приемат, това е един неоспорим факт. Всичко на небесата и земята принадлежи на Господ и е Негово проявление. Единственото Безусловно Същество е Бог. Останалите същества, които Бог е сътворил, не са безусловни, а само образи. Всичките "Аз", т.е. отделните индивиди, които наблюдават образите, които Бог е сътворил, са дух от Бога.

Когато хората схванат огромната тайна на това познание, те ще достигнат до една възвишена чистота на съзнанието и неяснотата, покриваща душите им, ще се вдигне. Всеки, който го осъзнае, ще се подчини на Бог, ще Го обича и ще се страхува от Него. Освен това човешките черти като горделивост и самодоволство ще бъдат заместени със скромност и благоприличие. Ето това Бог иска от човешките същества. Тези, които разберат този изумителен факт, ще започнат да гледат на нещата от друга гледна точка и ще започнат един напълно различен живот. Те ще приемат Божията мощ така, както подобава, и ще се отдалечат от хората, които са описани в долуцитирания аят:

И не оцениха те Аллах с истинското Му величие. Земята - цялата - ще бъде в Неговата Длан в Деня на възкресението, а небесата ще са сгънати в Десницата Му. Пречист е Той, превисоко е над онова, с което Го съдружават! (Сура Зумар, 67)

Разбирането на истинската същност на материята премахва земните амбиции

Това, което разкрихме дотук, е една от най-големите истини, които сте чували през целия си живот. Ние обяснихме как целият материален свят в действителност е една сянка и че това е ключът за осъзнаването на Божието съществуване, Неговото сътворение, както и факта, че Той е единственото безусловно Същество. В същото време ние представихме едно научно неоспоримо доказателство за това как човешкото същество е проявление на Божието дивно майсторство и същевременно колко безпомощно е то. Това познание принуждава хората да повярват и прави невъзможна вероятността да не повярват. Именно това е и главната причина, поради която някои хора отричат този факт.

Нещата, които са обяснени тук, са толкова верни, колкото и един физичен закон или химична формула. Когато е необходимо, хората могат да решат и най-сложните математически задачи и да разберат множество изключително сложни въпроси. Но когато тези хора биват информирани за това, че материята е образ, формиран в човешкия мозък, и че те не осъществяват контакт с нея, те нямат желание да го разберат. Това е преувеличен случай на неспособност за разбиране, защото дискутираната тук идея не е по-трудна от отговора на въпросите: "Колко е две по две?" или "На колко години сте?". Ако попитате някои учен или професор по неврология къде вижда света, то той ще ви отговори, че го вижда в мозъка си. Вие ще откриете този въпрос дори в учебниците по биология в гимназиите. Но въпреки факта, че темата е напълно ясна, информацията, отнасяща се до това, че ние възприемаме материалния свят в мозъка си, и резултатите, които тази

информация носи след себе си за човешките същества, могат да бъдат пренебрегнати. От голямо значение е, че един от най-съществените научно доказани факти е толкова старателно скрит от хората.

Основната причина, поради която хората лесно приемат всички научни факти, но се страхуват да приемат този, е, че научаването на истината относно материята ще промени корено начина, по който всеки гледа на живота. Тези, които вярват, че материята и личността им са безусловно съществуващи, един ден ще разберат, че всичко, за което са се трудили и върху което са изградили живота си - техните съпруги, деца, богатство и дори самите те, са само образи. Хората много се страхуват от тази действителност и се преструват, че не я разбират, дори и да не е така. Те упорито се опитват да опровергаят фактите, които са толкова прости, че дори дете от начално училище би разбрало. Причината, лежаща зад тази съпротива, е, че хората се страхуват да загубят това, което този свят им предлага.

За човек, който е привързан към своето богатство, деца или временните блага, които този свят му предлага, илюзорната същност на природата е причина за изпитване на огромен страх. В момента, в който един такъв човек разбере това, той ще е мъртъв, преди още да е настъпила естествената му смърт, и ще се откаже от своето богатство и душа. В айята: **"Ако ви ги поиска (цялото ви богатство) и ви принуди, вие ще се поскъпите и Той ще изкара наяве злобата ви."** (Мухаммад, 37) Бог разкрива как хората ще постъпят с подлост и злоба, когато Той им поиска богатството.

Но когато човек узнае за истинската същност на материята, ще разбере, че душата и богатствата му вече принадлежат на Господа. Ако човек осъзнае, че няма какво да даде или да откаже да даде, то той преди да умре, ще подчини себе си и цялото си богатство на Бог. За искрените вярващи това е едно прекрасно и благородно нещо и начин за доближаване до Бог. Тези, които не вярват или вярата им е слаба, не могат да разпознаят тази прелест и упорито се противят на тази реалност.

Тези, които притежават фабрики, яхти или земи, които са само образи в мозъка им, се притесняват напразно

В тази част ще разгледаме примера с нехайния собственик на една фабрика, който е прекарал целия си живот с амбицията да бъде богат и който е работил денонощно, докато е бил млад, мислейки си, че може да спечели всичко с пот на чело. Този пример ще ни покаже една много важна истина.

Човекът, за който ще ви разкажем, е на средна възраст. Той има две деца - момче и момиче, които е изпратил да се обучават в елитни училища. Той притежава няколко коли, яхта, няколко къщи и известно количество земи. Този човек си мисли, че притежава всичко,

което би могло да му донесе удоволствие в живота на този свят. Той смята, че притежава всичко, което един човек би желал в този живот. Освен богатството си, той се радва и на голямо уважение. Всеки, който го познава, се обръща към него като към уважаван човек. Той притежава репутация и положение в обществото.

Това мнение е споделено от прислугата, които го обслужва сутрин, от шофьора, който се кланя, когато му отваря вратата на колата, охраната, която го поздравява с уважение, когато влиза в сградата на компанията, и служителите, които "му стоят мирно", докато не влезе в стаята си. Той има множество близки приятели и познати на високи позиции и длъжности. Всеки ден тича от среща на среща; той е член на съвети и дружества и председател на други.

Всеки ден той дава нареждания на хиляди хора. В банката и личните си каси има толкова много пари, акции и облигации, че не може да ги изброи. Когато от време на време седне да ги брое, той изпитва още по-голямо задоволство; той е горд със себе си и се самопоздравява за постигнатото. Това, което му дава изключителното чувство на удовлетворение и самоувереност, е фактът, че той е спечелил всичко сам със своя упорит труд и се е сдобил с това, за постигането на което е посветил целия си живот.

Един ден, когато се разхождал с яхтата си заедно със своите приятели, един от тях дошъл при него и му казал: *"Всичко, което виждаш тук в този момент - всички тези хора, тази яхта, морето, заводите, къщите, служителите, които подскочат, когато им наредиш нещо - всички те са образи, формирани в твоя мозък. Ти не можеш да знаеш дали първоизточниците на тези образи съществуват извън мозъка ти или не. Ако нервите, навлизащи в мозъка ти, бъдат прекъснати, то тази яхта, хората на нея, техните гласове и разговори, миризмата на морето, вкусът на плодовия сок, който пиеш, с една дума, всичко веднага би престанало да съществува. Всички тези неща, както и всичко, с което си се сдобил през живота си, се намират в твоя мозък. Няма разлика между твоите къщи, коли, яхти, заводи и компании, и нещата, които притежаваш в съня си. Това е като да сънуваш, че отиваш до Европа с частния си самолет и събуждайки се на сутринта, да откриеш, че няма никакъв самолет и че ти не си в Европа, а в леглото си. Ако един ден се събудиш от този сън, който наричаш "мой живот", как би могъл да бъдеш сигурен, че няма да бъдеш на съвършено различно място, наблюдавайки образите, принадлежащи на този живот?"*

Този богат мъж ще се противопостави остро на казаното му. Дори тези факти да му бяха обяснени разбираемо с научни доказателства, дори да ги беше разбрал, той нямаше да приеме истината. Според него, да приеме, че всичко, което притежава, е като въображаема илюзия, би означавало, че през целия си живот той е преследвал една илюзия. При това положение всичко, с което човек се хвали, всичко, което му предоставя възможност за гордост и достойнство, е една илюзия. Положението на този човек ще бъде толкова

унизително и смешно, като това на човек, който е богат на сън и се държи високомерно поради въображаемото си богатство.

Когато богатият човек от нашия пример отиде в компанията си, след като е осъзнал тази действителност, той няма да прояви надменност в отговор на уважението и почитта, които му биват показани. Това е така, защото той сега знае, че тези, които се отнасят към него с уважение и му се прекланят, са само факсимиле в неговия мозък. Или, след като тези неща му бъдат разказани, той няма да може да "парадира" пред гостите си със своята яхта, защото както яхтата, така и гостите на нея са само образи, формирани в мозъка му.

Когато му бъде казано, че материята е илюзия и че той не осъществява никакъв контакт с източника на материалната същност, то той ще се сети за фабриката, която е купил преди ден. В такъв случай парите, които е броил пачка по пачка и е дал на продавача, фабриката, която е закупил с цялата налична апаратура, оглеждането на заобикалящата площ, докато извършвал покупката - всичко това съществува само в неговия мозък. Това е като да сънува предната вечер, че е сключил важна сделка и е спечелил огромно количество пари от нея. Когато се събуди обаче, нищо няма да остане и това, което той е смятал за реалност, ще се окаже само един сън.

Ако случаят е такъв, то той в момента не е в яхтата. Яхтата е образ в него. Когато той си мисли, че отива в обзаведената по последна мода къща, в действителност той отваря една голяма градинска порта и влиза в една къща в своя мозък. Къщата, обзавеждането, градината и градинската порта са в неговия мозък.

Ако този човек разбере, че това, което му е казано, е напълно вярно, то той ще осъзнае, че в основата си всичко, което притежава в този момент, представлява сенки. Всички тези неща са образи, показвани му от Бог, който го е сътворил. За да го подложи на изпитание, Бог сътворява неговия живот и външния вид на нещата, които ще смята, че притежава. Но забравяйки, че Бог го е дарил с тези неща и го е ощастливил с богатството на тези образи, той става надменен и се разглезва от тези неща, държи се високомерно и се отнася с хората като с по-нисши от него. След това прекарва целия си живот в напразно преследване на един въображаем, фантастичен свят. Но един ден той ще осъзнае, че е обграден от илюзии и че си губи времето, че нито едно от тези неща няма безусловна същност и че единствено Бог съществува.

В един аят Бог обръща внимание на тези, които отказват да разберат тази реалност и се преструват, че не я знаят, така:

А на неверниците делата са като мираж в пустиня. Жадният го смята за вода, но стигне ли там, не намира нищо. Там ще намери Аллах и Той ще му изплати въздаянието. Аллах бързо прави равносметка. (Сура Нур, 39)

Както бихме могли да видим в горния аят, Бог оприличава делата на неверниците на мираж. Когато хората се привържат към тези миражи и открият, че не могат да очакват помощ от тях, разбират, че те не са действителни и че единствено Бог е безусловната реалност.

Една от основните причини, поради която хората се страхуват толкова много от тази действителност и не желаят да я приемат, е, че разбират, подобно на човека от нашия пример, че всичко, което притежават, почитане, богатство, ще изчезне в миг. Тук искаме да насочим вниманието ви към следното: ние не казваме, че "всичко, което човек притежава, след смъртта му ще остане след него и няма да му даде нищо добро". С думите "всичко, което човек притежава, е само един образ" се има предвид, че човек, в известен смисъл, губи това, което притежава, докато е още жив. Когато види, че всичко, към което се е стремил през целия си живот, му е донесло само беди и го е направило нещастен и че в този процес той се е опитвал да надмине другите хора, той осъзнава, че всичко това е било една празна измама. В един аят от Корана се разкрива как нехайните хора живеят в заблуда. Алчното привързване на хората към имуществото е споменато в следния аят така:

Разкрасена е за хората любовта към страстите - към жените и децата, и струпаните купища от злато и сребро, и към отбраните коне, и добитъка, и посевите. Това е насладата на земния живот, но най-прекрасният пристан е завръщането при Аллах. (Сура Ал-Имран, 14)

В един друг аят е разкрито, че животът на този свят е една игра, загуба на време и измама:

Знайте, че земният живот е само игра и забава, и украса, и хвалба между вас, и умножаване на имотите и децата, подобно на растения след дъжд - възхищават сеячите, после изсъхват и ги виждаш пожълтели, после стават на съчки. А в отвъдния живот има сурово мъчение или опрощение от Аллах и благоволение. А земният живот е само измамна наслада. (Сура Хадид, 20)

Когато хората разберат, че тези образи, които си мислят, че притежават по време на живота си, са просто една илюзия, те ще осъзнаят, че са се трудили и тревожили напразно и че са си загубили времето. Това са тези, които ревностно пазят това, което притежават, и заради тези неща се разгневяват и ругаят другите хора, нервират се и удрят с юмрук по масата. Но когато разберат, че не осъществяват никакъв контакт с действителните материални неща, те се засрамват и дълбоко съжालяват за това, че са изпаднали в положението на някой, който на сън ругае другите хора, ядосва им се и им вика. Те веднага разбират, че трябва да постъпват по начин, който да се хареса на Бог, Първоизточника на всички показвани им образи. Тези, които разберат тази действителност, а именно вярващите, казват:

**Кажы: "Моята молитва и моето служене, и моят живот, и моята смърт са за
Аллах, Господа на световите". (Сура Анам, 162)**

Важно е никога да не забравяме този съществен въпрос: Няма значение в коя част от своя живот човек ще успее да разбере тази действителност; никога не е твърде късно. Той може да промени своя възглед за живота още сега и да преорганизира начина си на живот според този принцип; той може да започне да живее не в името на илюзиите, а в името на нашия Господ, Единственото Безусловно Същество. Бог е винаги милостив към Своите раби.

Тези, които проявяват хитрост и се преструват, че не знаят тази реалност, и отказват да приемат факта, че Бог е Единственото Безусловно Същество, сами попадат в една огромна клопка. Бог описва тяхното положение така:

... и ще се провали, каквото са сторили [на земята], и ще е напразно, каквото са вършили. (Сура Худ, 16)

Ако човек не желае да приеме тази действителност сега и предпочита да заблуждава себе си, като вярва, че нещата, които притежава, са безусловно съществуващи, в крайна сметка, когато бъде съживен отново след смъртта си, т.е. в отвъдния живот, всичко ще стане много ясно. На този ден, както е казано в един аят, неговият **"поглед е проникателен"** (Сура Каф, 22) и той ще осъзнае всичко много по-добре. Но ако той прекара земния си живот, преследвайки въображаеми цели, той ще пожелае никога да не бе живял на този свят. Той ще каже: **"О, да бе приключило всичко [със смъртта]! Не ме избави моето богатство. Пропадна моята власт."**(Сура Хакка, 27-29) и ще бъде погубен.

Тези, които видят истинската същност на материята, ще загубят своето високомерие

Някои хора, които забелязват тази очевидна истина, се дразнят. С разбирането, че техните фабрики, къщи, коли, имущество, деца, съпруги (съпрузи), роднини и социално положение са образи, формирани в техния мозък, бива доказана и тяхната безпомощност и безсилие пред Бог. Те осъзнават, че както те самите, така и всичко, което притежават, дори цялата Вселена, са една илюзия и че те самите са нищо. Всичко, което остава, е душата, която те наричат "Аз". И тъй като Бог е този, който ги дарява с тази душа, то те трябва да вярват в Господа и да Му се подчинят, дори и преди това да не са били вярващи.

Когато човек проумее тези факти, чувството на смиреност и подчинение ще замени горделивостта, високомерието и самодоволството. Ако цялото богатство на света и най-съществената позиция бъдат дадени на един такъв човек, той няма да стане суетен, горделив или надменен. Той няма да забрави, че наблюдава само образите, които Бог му е

предоставил, и няма да се увлече по илюзиите. Тази поразителна действителност ще премахне амбицията, горделивостта и самонадеяността, както и негативните чувства като злоба, омраза и ярост. Тези, които знаят, че всичко е една илюзия, няма да се включат в безмилостното съревнование помежду си или да таят злоба и антагонизъм към другите. В един свят, където всеки се е отдал на Господа, ще властва смиреност, отстъпчивост, състрадание, уважение, любов и сърдечност.

Следователно изключително неразумно е човек да се преструва, че не знае тази истина, да се страхува от нея и да я избягва. Човек, който не вярва, е напълно възможно да се страхува от нея, защото ако приеме тези факти, това означава, че приема съществуването на Бог. Вярващите обаче трябва да приемат с удоволствие и ентузиазъм факта, че материята е отражение, което Бог им предоставя в мозъците, и че Единственото Безусловно същество е Бог. За един вярващ да се страхува от Божието величествено майсторство и да отбягва да го види би било доста неразумно. Когато истината е очевидна, безсмислено е да не я приеме и да продължи да бъде заблуждаван от ясните очертания на сенките и триизмерните видения. Вярващият не се страхува от истината, той мисли за красотата и дълбочината на реалността и размишлява върху това колко по-чудотворно става Божието превъзходно майсторство в тази система.

Реалността застрашава тези, които страстно са се привързали към този СВЯТ

Човек, който е получил награда за постиженията си, получава тази награда в мозъка си. Тези, които го аплодират, докато си взима наградата, в действителност са проявление на хора от неговия мозък.

Човекът, който наблюдава тази церемония по връчване на наградите на малкия екран в мозъка си, няма начин как да осъществи контакт с източника на хората в аудиторията, е наградата или със самата аудитория. Всички тези неща са в мозъка му. Това е като че човек гледа на видеокасета как му бива връчвана награда.

Именно това е причината, поради която хората отхвърлят тази реалност със страх. Когато тези, които страстно са се привързали към този свят, разберат, че тяхната репутация и обществено положение, наградите, които са получили, техните банкови сметки, яhti, недвижимо имущество и хората, които ги възхваляват и почитат, са проявления в техния мозък, то те ще бъдат погълнати от един огромен гняв. С цялото си високомерие те отказват да приемат този факт, защото осъзнават, че той предполага, че уважението, репутацията и собствеността, към които са се привързали толкова страстно, не си заслужават. Но без значение колко усилено се опитват да избягат от тази действителност, те не могат да променят факта, че водят целия си живот в рамките на черепа си.

Тревогите и трудностите са като образи от сън

Някои хора осъзнават, че определени неща се случват като проявления в мозъка, но са склонни да забравят, че това е така за всички явления. В действителност обаче целият човешки живот, с всичко включено в него, представлява проявление в мозъка. Така например един бизнесмен, който фалира, получава образите от своето работно място и на своите служители в мозъка си. Нещата, които продава, и парите, които получава за тях, всички те са впечатления в мозъка. Когато този човек загуби всичките си пари, то той загубва образа на тези пари. Човек, който загубва работното си място и цялото си състояние, в действителност загубва техните образи в мозъка си. Или човек, чиято кола бива открадната, също загубва нейния образ в мозъка си. Той не може повече да види тази кола като проявление, което си мисли, че притежава. Той, разбира се, никога не е осъществил контакт с първоизточника на този образ, дори и за един момент от своя живот.

Но не само неща като тези, а и всяка трудност, с която човек се сблъсква по време на живота си, протича в мозъка. Например представете си човек, който живее в държава, където има гражданска война. Той живее всеки един момент в опасност за живота си и всяка една минута се изправя лице в лице със заплахите от вражеските войници, но в действителност той е изправен срещу образите на войниците в мозъка му. Човек, който е ранен или е загубил ръката си в схватка, загубва образа на ръката си в мозъка и всичките му чувства на болка са формирани в мозъка усещания. Заплашителните, злостни и агресивни неща, казани му от враговете му, се състоят от звуци, формирани в мозъка.

Следователно събитията, които предизвикват трудности, тревоги или страх, са илюзии, които се формират в мозъка. Човек, който осъзнае какво в действителност са тези илюзии, не изпитва безпокойство поради трудностите, в които изпада, нито пък се оплаква за това. Дори да бъде изправен срещу най-агресивния и опасен враг, той ще знае, че се намира лице в лице с образи от своя мозък и не би бил обзет от страх и отчаяние. Той знае, че всяко едно от тези неща е видение, създадено от Бог, и че Той го е създал с определена цел. Независимо с какво се сблъсква човек, той е спокоен в своята вяра и отдаденост на Господа. В някои айяти от Корана Бог разкрива, че за вярващите няма да има страх или скръб. В един аят това е повелено така:

За онези, които казват: "Нашият Господ е Аллах!", после следват правия път , не ще има страх за тях и не ще скърбят. (Сура Ахкаф, 13)

Човек, който знае, че през целия си живот всичко, което му се е случило, и всеки един звук, който е чул, са образи, сътворени в неговия мозък от Бог, вместо да изпитва страх и напразно да се изпълва с тревога и паника, ще се довери на безкрайното милосърдие и състрадание на Твореца, който е сътворил него и всички останали образи.

Средата, която ще се формира, когато истинската същност на материята няма да бъде пазена в тайна

Тези, които знаят, че не осъществяват контакт с истинските материални неща и че се намират измежду образите, които Бог им представя, ще променят целия си начин на живот, своите възгледи за живота и ценностна система. Това ще бъде една промяна, полезна както от лична, така и от социална гледна точка, защото човек, който е видял тази истина, ще живее без никакво затруднение съобразно възвишените морални качества, които Бог е низпослал в Корана.

За тези, които не се отнасят към света като към толкова важен и които са разбрали, че материята е една илюзия, духовните неща са тези, на които трябва да отдадат значение. Човек, който знае, че Бог го чува и вижда във всеки един момент, и съзнава, че в Съдния ден ще даде обяснение за всяко едно свое действие, естествено ще живее един морален и целомъдрен живот.

Той ще отделя специално внимание на това какво е заповядал Бог и какво е забранил. Всички членове на обществото ще бъдат изпълнени с любов и уважение един към друг и всеки един ще се съревновава с другите в извършването на добри и благородни дела. Хората ще променят критериите си, според които оценяват другите. Материалните неща ще загубят своята стойност и тогава хората ще бъдат оценявани не според техния статус и положение в обществото, а според нравствените им особености и тяхната набожност. Никой няма да преследва нещата, чийто източник е илюзията, всеки ще се стреми към истината. Всеки ще действа, без да се притеснява какво ще си помислят другите; единственият въпрос в мислите им ще бъде дали Бог ще е доволен или не от това, което вършат. Чувства като гордост, надменност и самодоволство, които произлизат от богатството, владенията, статуса и общественото положение, ще бъдат заместени от чувствата на разбирателство, смиреност и отдаденост. Следователно хората с охота ще живеят в съответствие с тези примери на добър морал, който е разкрит в Корана. Ето така тези промени ще сложат край на множество от проблемите на съвременното общество.

На мястото на разгневени, агресивни хора, загрижени дори за най-малката облага, ще съществуват хора, които знаят, че всичко, което виждат, е една илюзия. Те ще осъзнават, че една реакция на гняв или повишаване на гласа (викане) би ги направила да изглеждат много глупаво. Благополучие и доверие ще преобладават във всеки един индивид и обществата като цяло и всеки ще бъде доволен от своя живот и богатство. Следователно това са някои от богатата, които тази скрита истина ще донесе на отделните индивиди и обществата. Познаването, обмислянето и живеенето според тази действителност ще донесе много повече добрини на човешките същества. Тези, които желаят да достигнат до тези блага, трябва да обмислят добре тази действителност и да се постараят да я разберат. В един аят Бог повелява следното:

Получихте прозрения от вашия Господ. Който прогледне, то е за него самия, а който е слепец, то е против него самия... (Сура Анам, 104)

Познаване истинската същност на материята означава край на материализма

Философията на материализма е възглед, който е застрашен най-силно от факта, че материалният свят е само един образ, показван на нашата душа, и че не знаем дали извън мозъка ни съществува нещо или не. За да разберете това по-добре, ще е от полза да погледнем към общата дефиниция за материализъм. В материалистическите източници материализмът е дефиниран така:

Материализмът приема вечността и безпределността на света, приема, че той е неограничен във времето и пространството и че не е сътворен от Бог. 37

В 8ми том на енциклопедията Ларус (Larousse Encyclopedia) за материалистическата философия е дадена следната дефиниция:

Материализмът е доктрина, която не приема съществуването на каквото и да било друго вещество освен материята. Той е противоположен на идеализма, който гласи, че същността и съдържанието на реалността са породени от душата.

Както бихме могли да видим от това определение материалистическата философия третира материята като единственото нещо, което съществува безусловно, и освен материята не приема съществуването на нито едно същество или понятие. Така например материалистическата философия не приема съществуването на душата и се обръща към съзнанието като към плод на мозъчната дейност. Днес вече открито се знае, че това, което наричаме материя, се възприема в нашия мозък и е невъзможно по научен път да покажем, че тези възприятия имат материална същност извън нашия мозък. Това е така, защото е невъзможно да излезем от мозъците си и да осъществим контакт с материалните източници на нещата. Ако приемем този, обобщен в две изречения, факт, то не остават нито материя, нито материализъм. Дори ако си мислим, че възприятията ни имат материални съответствия извън мозъка ни, когато видим, че ние никога не можем да достигнем до тези съответствия, напълно излишно и безсмислено е да изграждаме философия относно материята - самото съществуване на която е съмнително, и на нея да се основава един възглед за живота.

Основната причина, поради която приелите материалистическата философия са обезпокоени от тази съществена тайна, скрита зад материята, и отказват да я приемат независимо от това, че тя е толкова очевидна, е, че те осъзнават, че това би означавало край на тяхната философия. През историята всеки един материалист се е смущавал от определянето на истинската същност на материята и дори са изказвали своето безпокойство, когато четат за този факт, обяснен в публикуваните от други материалисти

книги. Така например един от лидерите на кървавата руска революция - Владимир Илич Ленин, в своята книга, написана преди около век, със заглавие "Материализъм и емпириокритицизъм" предупреждава своите последователи за този факт така:

Веднъж отrekli обективната реалност, предоставена ни под формата на усещания, вие вече сте загубили всяко едно оръжие срещу фидеизма, защото вие сте се подхлъзнали от агностицизма или субективизма – и това е всичко, от което фидеизмът се нуждае. Позволиш ли да ти заклещят пръста, по него ще се повлече цялата ти ръка, а после и самият ти. И от момента, в който приемете "усещането" не като образ от външния свят, а като специален "елемент", цялото ви "Аз" ще бъде заклещено в идеализма, т. е. в разводнения, неуловим фидеизъм. Тогава усещането става на никой, разумът на никой, душата на никой и желанието на никой. 38

Тези думи показват колко неудобно този факт кара материалистите да се чувстват; Ленин силно се страхувал от него и искал да го изтрие както от своя, така и от ума на своите "другари". Но материалистите днес са много по-обезпокоени, отколкото Ленин, защото те съзнават, че този факт сега е много по-ясен, конкретен и труден за опровергаване, отколкото е бил преди 100 години. Смятана в миналото за философска спекулация или въпрос на собствено мнение, нереалността на материята сега за първи път в историята е доказан по неоспорим и научно обоснован начин факт. Научният писател Линкълн Барнет казва, че дори загатване на тази възможност поражда тревога и страх у учените материалисти:

Докато философите редуцират цялата обективна действителност до свят от сенки, учените започват да осъзнават обезпокоителната ограниченост на човешките сетива. 39

В Турция и из целия свят тази тревога и страх могат да бъдат забелязани много отчетливо у всеки материалист, който е изправен пред този въпрос. Научното рухване на еволюционната теория, т.нар. основа на тяхната философия, вече беше голям шок за тях. Сега осъзнават, че започват да губят и самата материя, която е много по-голяма основа за тях, отколкото дарвинизмът, и преживяват един дори много по-голям шок. Те обявяват, че този въпрос е "най-голямата заплаха" за тях и че "напълно разрушава тяхната културна структура".

В действителност това сочи към едно обещание разкрито на човешките същества от Бог в Корана. Там където истината излезе наяве, погрешните виждания са обречени на гибел:

И кажи: "Дойде истината и погина лъжата. Несъмнено лъжата погива." (Сура Исра, 81)

Истината Ние хвърляме срещу лъжата и я поразява, и ето я - погива! Горко ви заради онова, което приписвате [на Аллах]! (Сура Анбиа, 18)

Материализмът и тези, които го подкрепят през цялата човешка история, използват материята за претекст, за да се изправят срещу Бог, който ги е сътворил от небитието, дарил ги е с живот и е създал Вселената, за да живеят в нея. Задавайки повърхностни и благовидни въпроси като "Ако материята съществува, тогава къде в нея е Бог?", те отричат съществуването на Господ и полагат всякакви усилия, че да може и останалите да Го отрекат. Днес те виждат една от техните най-големи опори разрушена; тук описаната действителност "изтръгва с корените" тяхната философия и не оставя никаква възможност за по-нататъшна дискусия. Материята, на която са основали всичките си идеи, своя живот, своето високомерие и неверие, се изплъзва от ръцете им за секунда.

През цялата история материалистите предават един на друг едно наследство от неверие и методите на неверието. Например много материалисти днес използват горечитираните думи на Ленин и убеждават другарите си да не слушат за тази действителност, нито пък да четат за нея. Фактът обаче, че науката обяснява ясно същността на материята, заедно с факта, че е много лесно да се използва технология като интернет, за да може тази информация да бъде разпространена по цял свят, свежда всичките им усилия до нула. Хората четат за тази истина, научават неща, свързани с нея, и започват да я разбират. Тези, които до неотдавна са приемали материализма като най-добре обоснования възглед, сега са изключително изненадани да научат истината за материята и живота на този свят. Ето това е един забележителен капан, в който Бог улавя неверниците. Независимо от това какви капани неверниците са поставяли за Божията религия, като са създавали материални идоли просто за да отрекат Господа, в замяна Бог подготвя среда, в която техните идоли да им бъдат отнети и където те самите ще попаднат в подготвените от тях капани. В Корана Бог разкрива как през цялата история е отвръщал на положените от неверниците капани:

... лукавстват, а Аллах проваля тяхното лукавство. Аллах е над лукавите. (Сура Анфал, 30)

Бог улавя в капан материалистите, като ги кара да вярват, че материята съществува, и правейки това, ги унижава по невидан начин. Материалистите смятат своите притежания, статус, титли, обществото, към което спадат, целия свят и всичко останало за съществуващо, дори нещо повече, осланяйки се на всичко това, те стават все по-високомерни спрямо Бога. Те се изправят срещу Бога, като се проявяват като самохвалци и продължават своето неверие. Правейки това, те изцяло разчитат на материята.

Те до такава степен са лишени от способност да разбират, че не успяват да си дадат сметка, че Бог ги заобикаля от всички страни. Бог съобщава за състоянието, в което неверниците изпадат в резултат на тяхната твърдоглавост:

Или кроят хитрина? Ала онези, които не вярват, те ще са надхитрените. (Сура Тур, 42)

Материалистите още не са осъзнали, че се придвижват стъпка по стъпка към най-голямото поражение в тяхната история. Например, когато открили, че всички образи са възприятия в мозъка, те не са могли да преценят, че това ще стане причина за рухването на тяхната вяра. Когато един учен материалист, в края на своите проучвания, открива, че нещата не се състоят от материални вещества, както вярвал, той със собствените си ръце нанася удар на материализма. В един друг аят Бог е повелил, че неверниците несъзнателно ще попаднат в капана, който те самите са подготвили:

Така сторихме във всяко селище големци да са неговите престъпници, за да лукавстват там. Ала лукавстват само със себе си, но не усещат. (Сура Анам, 123)

Несъмнено разбирането на този факт е най-ужасното нещо, което може да се случи на един материалист. Фактът, че всичко, което притежават, не е нищо друго освен една илюзия, е равносилен на, както те казват, "да си мъртъв, преди да си умрял" на този свят. Този факт ги оставя сами с Бог. Със следния аят Бог иска да насочи вниманието ни към това, че всяко човешко същество в действителност е само о да е с ударение с Него:

Остави на Мен онзи, когото сътворих самотен. (Сура Мудассир, 11)

Този забележителен факт е повторен в много други айяти:

Идвате при Нас поединично, както ви сътворихме първия път, и оставяте зад гърбовете си онова, което Ние ви дарихме... (Сура Анам, 94)

И всеки от тях сам-самичък ще се яви при Него в Деня на възкресението. (Сура Мариам, 95)

В един друг аят Бог разкрива, че в Съдния ден към неверниците ще бъдат отправени следните думи:

**Един Ден ще съберем всички, после ще речем на онези, които съдружаваха:
"Къде са ви съдружниците, за които твърдахте?" (Сура Анам, 22)**

След това неверниците ще видят изчезването и погиването на всички неща, на които са гледали като на по-важни от Бог, неща, които си мислели, че съществуват, такива като имущество, деца и всичко около тях. Бог разкрива тази истина така:

**Виж как лъжат против себе си и от тях изчезна онова, което са измисляли!
(Сура Анам, 24)**

21ви век е повратна точка, в която тази истина ще бъде разпространена сред всички хора и материализмът ще бъде заличен от лицето на земята. Не е важно в какво са вярвали

хората или какви идеи са защитавали в миналото. Важното е, след като видят истината, да не ѝ се противопоставят и да не закъсняват при нейното разбиране, защото след смъртта те ще я разберат напълно. Не трябва да забравяме, че не можем да избягаме от истината.

ВРЕМЕТО СЪЩО Е ВЪЗПРИЯТИЕ

До този момент в книгата обяснихме как материята, смятана за безусловно съществуваща, всъщност не е нищо друго освен едно усещане (образ), изпитвано от всеки човек в мозъка му. Също така бе представено колко важна е тази действителност за нарастване на обичта и боязънта към Господа, за разпространяване на моралността и добрите нрави и за погиването на материализма.

Съществува едно друго понятие, подобно на материята, което материалистите смятат за вечно и безусловно, а именно ВРЕМЕТО. Но подобно на материята времето също е възприятие и не е безусловно; съществува момент, в който то бива създадено. Този факт, който днес е потвърден с научни доказателства, е разкрит в известен брой айяти от Корана.

Времето е понятие, което се формира в резултат на сравнението на един момент с друг

Времето е представа, която зависи изцяло от нашите възприятия и сравнението, което правим между тях. Например в момента вие четете тази страница. Допуснете, че преди да направите това, сте се хранили в кухнята. Вие си мислите, че съществува интервал между момента, когато сте се хранили в кухнята, и настоящия момент, и наричате този период "време". В действителност обаче моментът, в който сте се хранили в кухнята, е частица информация във вашата памет и вие сравнявате настоящия момент с тази, запаметена във вашата памет, информация и наричате това "време". Ако не бяхте в състояние да направите това сравнение, то представата ви за време щеше да изчезне и единственият момент, който щеше да съществува за вас, щеше да бъде настоящият.

Например церемонията по връчването на дипломите за средно образование е нещо в паметта на един човек. Сравнявайки други частици информация от своята памет след дипломирането с настоящия момент, той си създава представа за времето и според информацията в паметта си определя дали периодът от време е дълъг или къс. Но това усещане за дълъг или къс период от време е изцяло в неговия мозък и произлиза от осъщественото сравнение.

По същия начин се извършва сравнение и когато човек види някой, който се е навел, за да вдигне паднала на пода писалка и след това я сложи на масата. Моментът, в който

човекът поставя писалката на масата, моментът, в който се навежда, вдига писалката и се отправя към масата, всичко това са частици информация, намиращи се в мозъка на наблюдателя. Усещането за време следва от сравнението, извършвано между поставянето на писалката на масата и останалите частици информация.

Видният физик Джулиан Барбор определя времето по следния начин:

Времето не е нищо друго освен една мярка за променяне разположението на предметите. Махалото се люлее, стрелките на часовника се придвижват. 40

Накратко, времето се състои от няколко частици информация, скрити в мозъка под формата на памет; и по-точно - то се поражда от сравнението между отделни образи. Ако човек няма памет, то той ще живее единствено в настоящия момент; неговият мозък няма да може да извърши тези интерпретации и следователно той няма да притежава никакво усещане за време.

Мненията на учените относно представата, че времето е възприятие

Днес науката приема, че времето е представа, която се поражда от осъществяваната от нас определена поредица от движения и промени. Ние ще се опитаме да изясним въпроса, като цитираме обяснения на различни учени и мислители, свързани с темата.

С книгата си, озаглавена "Последният период", в която разглежда понятията безкрайност и вечност, физикът Джулиан Барбор предизвиква голямо вълнение у научния свят. Той подчертава, че идеята за това, че времето е само едно усещане, е твърде трудна за приемане от страна на много хора. В едно интервю с Барбор в списание "Дисквъър" ("Discover") относно факта, че времето е усещане, е направен следният коментар:

"Все още ми е трудно да разбера това", казва той (Барбор). Но в такъв случай здравият разум никога не е бил надежден пътеводител за разбиране на Вселената - откакто Коперник първи предположи, че Слънцето не се върти около Земята, физиците объркаха нашите възприятия. Въпреки това обаче ние не усещаме ни най-малкото движение, докато въртящата се Земя профучава през празното пространство с около 67,000 мили в час. Барбор твърди, че усещането ни за изминаване на времето е толкова погрешно, колкото и вярването, че Земята е плоска. 41

Както бихме могли да видим по-горе, този виден физик подчертава факта, че всяка идея, която притежаваме за времето, е абсолютно погрешна и че извършените в областта на съвременната физика проучвания доказват това. Времето не е безусловно; то е разнообразно възприемана, субективна представа, която зависи от събитията.

По отношение на връщането на времето назад известният интелектуалец и носител на Нобелова награда – професорът по генетика Francois Jacob, обяснява следното в своята книга "Le Jeu des Possibles" (Възможното и действителното):

Прожектирането на филмите назад ни дава възможност да си представим свят, в който времето върви назад; свят, в който млякото се отделя от кафето и изскача от чашата, за да достигне до каничката за мляко; свят, в който светлинните лъчи се отделят от стените, за да се съберат в една примка (гравитационен център), вместо да избликуват от източника на светлина; свят, в който хвърлен във водата камък, съпроводен от безброй много капки вода, може да се издигне от нея и да попадне в ръката на човека. Ето така, в един такъв свят, в който времето притежава такива обратни характерни черти, процесите на нашия мозък и начинът, по който паметта ни събира информацията, биха действали назад. Същото е вярно и за миналото и бъдещето, като светът ще ни се струва точно такъв, какъвто ни се струва сега.42

Тъй като мозъкът ни е свикнал с определена поредица от случки, то светът не действа така, както е казано по-горе, и ние смятаме, че времето винаги тече напред. Това обаче е решение, взето в мозъка, и затова е напълно относително. Ако информацията в мозъка ни беше подредена като филм, прожектиран отзад напред, то за нас времето щеше да тече отзад напред. В такъв случай ние щяхме да започнем да възприемаме миналото като бъдеще, а бъдещето като минало и щяхме да живеем един живот, напълно обратен на този, който живеем сега.

В действителност ние не знаем как тече времето или дори дали тече или не. Това е знак, че времето не е безусловен факт, а само вид възприятие.

Относителността на времето е факт, който също е бил потвърден от най-известния физик на 20ти век – Алберт Айнщайн. Линкълн Барнет пише в своята книга "Вселената и д-р Айнщайн" ("General Theory of Relativity"):

Заедно с безусловния космос Айнщайн отхвърля представата за безусловно време – за стабилен и постоянен световен времеви поток, бликащ от вечното минало към вечното бъдеще. Голяма част от неразбирането на теорията на относителността произлиза от нежеланието на хората да осъзнаят, че усещането за време, подобно на усещането за цвят, е вид възприятие. Така както космосът е просто една възможна последователност на материални предмети, така и времето е просто една възможна последователност на събития. Субективността на времето е обяснена най-добре чрез думите на самия Айнщайн. "Преживяванията на един индивид, казва той, ни изглеждат като серия от събития; в тази серия простите събития, които ние си спомняме, изглежда, че са подредени по критерия 'по-рано' и 'по-късно'. Тогава за всеки отделен индивид съществува времето-Аз, или субективното време. То само по себе си е неизмеримо. Всъщност аз мога да свържа числа със събитията по такъв начин, че по-голямото число да се отнася към по-късно събитие. 43

Самият Айнщайн отбелязва, както се цитира от книгата на Барнет: *"Космосът и времето са форми на интуицията, които не могат да бъдат отделени от съзнанието, подобно на възприятията ни за цвят, форма и размер."*⁴⁴

Според общата теория на относителността: "времето няма независимо съществуване, което да е отделено от поредицата събития, чрез които го измерваме".

Относителността на времето се изживява ясно в сънищата. Въпреки че това, което виждаме в сънищата, ни изглежда, че продължава часове, всъщност се случва само за няколко минути или дори секунди.

За да изясним по-добре въпроса, нека помислим върху един пример. Нека приемем, че сме поставени в една стая с един-единствен прозорец, който е специално проектиран, и ние оставаме там за известен период от време. Нека има часовник в стаята, чрез който да можем да виждаме количеството време, което е изминало. В същото време нека виждаме от прозореца на стаята как слънцето изгрява и залязва на определени интервали. След няколко дена отговорът, който бихме дали на въпроса колко време сме прекарвали в стаята, ще бъде основан както на информацията, която сме събрали от гледането от време на време на часовника, така и от изчисленията, които сме извършили по отношение на това колко пъти слънцето е изгрявало и залязвало. Например ние сме пресметнали, че сме прекарвали три дена в стаята. Ако човекът, който ни е поставил в стаята, обаче дойде и ни каже, че сме прекарвали само два дни и че слънцето, което сме виждали от прозореца, е било погрешно произведено чрез симулативна машина и че часовникът в стаята е бил специално регулиран да работи грешно, то тогава изчисленията, които сме си направили, ще загубят смисъла си.

Този пример потвърждава, че информацията, която имаме за скоростта на преминаване на времето, е базирана на относителни отношения.

Това е пример за това как при различни обстоятелства един човек може да възприеме един и същи промеждутък от време като по-дълъг или по-къс. Ето още един пример: за човек, който чака брат си да излезе от операционната, един час му се струва като няколко. Но ако същият този човек прави нещо, от което наистина изпитва удоволствие, той няма да усети колко бързо е изминал този час.

С общата теория на относителност Айнщайн излага следния научен факт: скоростта на времевата промяна зависи от скоростта на предметите и тяхната дистанция от гравитационния център. С увеличаването на скоростта времето намалява, компресира се и се забавя, за да стигне до точката на "спиране".

Нека обясним това с пример, даден от самия Айнщайн. Представете си двама братя близнаци, единият от които живее на Земята, докато другият пътува в космоса със скорост, близка до светлинната. Когато се върне, пътешественикът ще види, че неговият брат е остарял доста повече, отколкото той самият. Причината е, че времето е преминало доста по-

бавно за този човек, който е пътувал със скорост, близка до скоростта на светлината. Същият пример може да се приложи за баща, който отива на космическо пътуване и неговият син, който остава на Земята. Според Айнщайн ако "бащата е бил на 27 години, а синът на 3, тридесет години по-късно, когато бащата се върне на Земята, синът ще бъде на 33, а бащата само на 30".⁴⁵

Относителността на времето е породена не от забавянето на часовниците, а по-скоро е резултат от различаващите се операционни периоди на цялата материална система, която достига до ниво субатомни частици. В една такава ситуация, в която времето се скъсява, ударите на сърцето, делението на клетките, мозъчното функциониране и други подобни операции протичат по-бавно. Човек продължава своя всекидневен живот, без дори да забелязва забавянето на времето.

Представата за относителността, разкрита в Корана

Както обяснихме в предходната страница, времето не е безусловен факт. С откритията на съвременната наука се доказва категорично, че времето е относително възприятие. Това, което е по-интересно, е, че този факт, който е бил неизвестен на науката до 20ти век, е споменат в Корана, който е низпослан преди 14 века.

Така например в някои айяти е посочено, че животът е много кратък. Един човешки живот от приблизително 60 години се казва, че е продължителен колкото един час.

Деня, в който Той ще ви позове и ще откликнете на Неговата повеля, и ще мислите, че само малко сте престояли. (Сура Ал-Исра, 52)

В Деня, когато Той ще ги събере, сякаш са се забавили само един час от деня, те ще се познаят помежду си... (Сура Юнус, 45)

В други айяти е разкрито, че времето е много по-кратко, отколкото хората си мислят, че е:

Един добър пример за това е следният разговор между хора по време на тяхното осъждане на Небесата: "Ще рече [Аллах]: "Колко години престояхте на земята?" Ще рекат: "Престояхме ден или част от деня. Питай отброяващите [ангели]." Ще рече: "Престояхте само малко, ако знаете." (Сура Ал-Муаминун, 112-114)

В някои други айяти се казва, че времето може на различни места да преминава с различна бързина. Например в Корана е разкрито, че един ден при Бог е като хиляда години. (Сура Ал-Хадж, 47) Други айяти гласят следното:

Ще се въздигнат към Него ангелите и Духът [Джибрил] в Ден, колкото петдесет хиляди години. (Сура Ал-Мааридж, 4)

Той управлява делата от небето до земята, после те се въздигат към Него в един Ден, колкото хиляда години, според вашето броене. (Сура Саджда,5)

Разказите от много други айяти на Корана разкриват, че времето е възприятие. Например Бог е държал една група от вярващи (приятелите от пещерата) в дълбок сън за повече от триста години. По-късно, когато Той ги събужда, те си мислят, че са стояли в това положение само известно време и не могли да определят точно колко време са спали:

И запечатахме ушите им в пещерата години наред. После ги събудихме, за да отличим коя от двете групи ще пресметне какъв срок са прекарали. (Сура Ал-Кахф, 11-12)

И така ги събудихме, за да се питат помежду си. Един от тях рече: "Колко време прекарахте [в пещерата]?" Рекоха: "Прекарахме ден или част от деня." Рекоха: "Вашият Господ най-добре знае колко прекарахте...(Сура Ал-Кахф, 19)

Ситуацията, разказана в долупосочения аяйт, също е доказателство, че времето в действителност е психологическо възприятие:

Или като онзи, който минал през едно селище, рухнало под своите покриви, и рекъл: "Как Аллах ще съживи това след смъртта му?" И Аллах го умъртвил за сто години, после го възкресил. Рекъл: "Колко се забави?" Казал: "Забавих се ден или част от деня." Рекъл: "Не, забави се сто години. Виж какво имаш за ядене и пиене! То не се е развалило. И виж магарето си! И за да те сторим знамение за хората, виж костите, как ги подреждаме, после ги обличаме в плът!" И когато му се изяснило, рекъл: "Вече знам, че Аллах над всяко нещо има сила." (Сура Ал-Бакара, 259)

Както видяхме, тези айяти ясно разкриват, че времето е относително, а не безусловно. Това означава, че то се променя в зависимост от усвояването на възприемащия; то не е конкретно съществуващо и независимо от възприемащия.

Относителността на времето дава обяснение за същността на съдбата

Както видяхме от описанието на относителността на времето и свързаните с него айяти, времето не е конкретно понятие, а такова, изменящо се в зависимост от възприятията. Така например един период от време, който ни се струва, че продължава милиарди години, при Господ продължава само секунда. Един период, който за нас е приблизително 50 хиляди

години, за Гавриил и ангелите се равнява само на един ден. Този факт е от изключителна важност за разбиране на представата за съдбата. Съдбата е понятие, изразяващо факта, че Бог е сътворил всяко едно събитие - минало, настоящо или бъдещо, в "един единствен момент". Това означава, че всяко едно събитие от момента на създаване на Вселената до Съдния ден при Бог вече се е случило и е приключило. Значителен брой хора не могат да схванат същността на съдбата. Те не могат да разберат как Бог би могъл да знае за събития, които още не са се случили, или как така миналите и бъдещи събития вече са се случили при Господ. Нещата, които не са се случили от наша гледна точка, в действителност са събития, които вече са настъпили. Това е така, тъй като ние живеем според времето, което Бог е сътворил, и не бихме могли да знаем нещо без информацията в паметта ни. Тъй като на този свят ние живеем в едно място за изпитание, Бог не ни е дал спомени за нещата, които наричаме "бъдеще". Ето защо ние не можем да знаем какво ще се случи в бъдеще.

Бог обаче не е ограничен във времето и пространството. Той е този, Който е сътворил всички неща от нищо. Поради тази причина миналото, настоящето и бъдещето са едно и също за Бог. От Негова гледна точка всичко вече се е случило. Той няма нужда да чака, за да види резултата от дадено действие. За него както началото, така и края на едно събитие са се случили в рамките на един-единствен момент. Така например Бог знае какъв край очаква Фараона още преди да изпрати Моисей (м.н.) при него, дори преди Моисей (м.н.) да бъде роден, а дори и преди Египет да стане царство. И всички тези събития, включително и гибелта на Фараона, са се случили при Господ в един и същи момент. Освен това за Бог не съществува нещо като помнене на миналото. За Бог миналото и бъдещето се явяват винаги настояще, всичко съществува в рамките на един момент.

Ако си представим живота ни като един диафилм, то ние го наблюдаваме, като че гледаме видеокасета, като нямаме възможност да превъртим филма напред. Бог обаче вижда целия този филм наведнъж. Той е този, Който го е създал и е определил всичките му детайли. Така както ние може да видим едновременно началото, средата и края на една линия, така и Господ обхваща в един-единствен момент, от началото до края, времето, на което сме подчинени. Човешките същества обаче изживяват тези събития единствено когато настъпи времето да станат свидетели на съдбата, която Бог е сътворил за тях. Това е в сила за съдбата на всеки един човек от този свят. Животът на всеки, който някога е бил сътворен или който ще бъде сътворен на този свят и след това в отвъдното, е представен пред Господа с всичките му детайли. Съдбите на всичко живо - планети, растения, животни и др. - са записани заедно със съдбите на милионите човешки същества в безграничната Божия памет. Те ще останат написани, без да бъдат изгубени или намалени. Същността на съдбата е едно от проявленията на безкрайното Божие величие, мощ и сила. Ето защо Той бива наричан Пазител (ал-Хафъз).

Представата за "минало" произлиза от информацията от нашите спомени

Поради внушенията, които получаваме, ние си мислим, че преживяваме отделни периоди от време, наречени минало, настояще и бъдеще. Единствената причина, поради която имаме представа за "миналото" (както обяснихме и по-рано), е, че различните събития са разположени в нашата памет. Например моментът, в който биваме приети в първи клас, е частица информация, намираща се в паметта ни, и следователно ние я възприемаме като случило се в миналото събитие. Бъдещите събития пък не се съдържат в паметта ни. Следователно ние третираме нещата, които все още не знаем, като събития, които ще се случат в бъдеще. Но така както миналото е изживяно, според нашата гледна точка, така е и бъдещето. Но тъй като тези събития не са ни предоставени в паметта, то ние не можем да имаме познание за тях.

Ако Бог постави бъдещите събития в паметта ни, то тогава за нас бъдещето ще се превърне в минало. Например един тридесетгодишен човек в паметта си има спомени и събития, равняващи се на тези 30 години, и поради тази причина той си мисли, че са изминали тридесет години. Ако бъдещите събития, които трябва да се случат между тридесет и шестдесетгодишна възраст, бъдат поставени в паметта на този тридесетгодишен човек, то тогава за него както изминалите тридесет години, така и "бъдещите" тридесет (годините между тридесет и шестдесетгодишната му възраст) ще се превърнат в минало. В такъв случай и миналото, и бъдещето ще се съдържат в паметта и за него всяко едно от тях ще бъде изживяно събитие.

Тъй като Бог ни е сътворил така, че да възприемаме събитията в определена последователност, като че съществува време, което тече от миналото към бъдещето. Той не ни информира за бъдещето ни, нито пък поставя каквато и да била информация за него в паметта ни. Бъдещето не се съдържа в нашите спомени, но цялото човешко минало и бъдеще са в Неговата безкрайна памет. Това е, както казахме по-рано, като да наблюдаваш човешкия живот все едно че вече е напълно изобразен и завършен върху един филм. Човек, който не може да превърти лентата напред, вижда само минаващите един по един кадри от своя живот. Той греши, като си мисли, че кадрите, които все още не е видял, съставляват бъдещето.

Миналото и бъдещето са вести от неведомото

В долуцитираните айяти Бог разкрива, че единственият, който има знание за тайното, невидимото, незабележимото и непознатото, е Той Самият:

Кажы: "О, Аллах, Творецо на небесата и на земята, знаещ и скритото, и явното, Ти ще отсъдиш сред Своите раби в онова, по което са били в разногласие."

(Сура Зумар, 46)

Кажете: "Смъртта, от която бягате, непременно ще ви срещне. После ще бъдете върнати при Знаещия неведомото и явното, и Той ще ви извести какво сте вършили." (Сура Джумуа,8)

Рече: "О, Адам, съобщи им имената!" И когато им съобщи имената, каза: "Не ви ли рекох, че знам неведомото на небесата и на земята, и знам какво разкривате и какво потулвате?" (Сура Бакара, 33)

Смята се, че в повечето случаи думата "тайно" се отнася единствено за нещо неизвестно, свързано с бъдещето, но както бъдещето, така и миналото е тайна. Всичко, което е изживяно през миналото и което ще се изживее в бъдещето, се съхранява при Господ. Бог обаче дава една част от знанието за миналото в паметта на хората и така то става известно. Така например, когато Бог съобщава нещо относно миналото в айятите от Корана, Той казва на пророка Мохамед (м.н.), че това са "вести на неведомото":

Тези са от вестите на неведомото, които Ние ти разкриваме. Дотогава не ги знаеше нито ти, нито твоят народ. Затова търпи! Краят принадлежи на богобоязливите. (Сура Худ, 49)

Това е от вестите на неведомото, които ти разкриваме [о, Мухаммад]. Не беше ти при тях [братята на Юсуф], когато се наговаряха за своето дело, лукавствайки. (Сура Юсуф, 102)

Бог дава на пророка Мохамед (м.н.) информация за някои събития, които още не се били случили и които били "вести на неведомото" относно бъдещето. Например завоюването на Мека (Сура Фетих, 27) и победата на Византия над езичниците (Сура Рум, 3-4) били разкрити на пророка Мохамед (м.н.), преди да са се случили. Хадисите на Пророка (м.н.) относно знаменията за Съдния ден и Последния период (които били вести за бъдещето за живеещите по онова време хора) показват, че Бог му е съобщил за тези неща.

В Корана е обяснено, че "вестите на неведомото" са давани на пророците и на някои благочестиви вярващи. Така например в Корана е разкрито, че Бог е съобщил на Йосиф (м.н.), че капаните, подготвени от братята му, ще се провалят (Сура Юсуф, 15), а на майката на Моисей (м.н.) е разкрито, че синът ѝ ще избяга от жестокостта на Фараона и ще стане пророк. (Сура Касас, 7)

И в заключение, всичко, което наричаме минало и бъдеще, са "вести на неведомото", които са скрити при Бог. Бог дава една част от тези сведения в паметта на избраните от Него хора, в избраното от Него време и по този начин им предоставя възможност да разберат известна част от неведомото. Събитията, които станат видими, биват характеризирани от човешките индивиди като минали събития.

ЗНАЧЕНИЕТО НА СМИРЕНИЕТО ПРЕД СЪДБАТА

Фактът, че миналото и бъдещето вече са сътворени при Бог и че всичко се е случило и съществува при Бог, ни показва една изключително важна истина: всеки се намира в пълна зависимост от своята съдба. Така както човек не може да промени миналото си, така той не може да промени и своето бъдеще, защото както миналото, така и бъдещето вече се е случило. Всичко, свързано с бъдещето, е определено - къде и кога ще се случат събитията, какво ще яде, с кой ще разговаря, какво ще дискутира, колко пари ще спечели, от какви болести ще се разболее, както и кога, къде и как ще умре. Всички тези неща вече съществуват при Бог и вече са изживени в Божията памет. Но тези сведения все още не са поставени в човешката памет.

Следователно тези, които са опечалени, объркани, нервни и притеснени за своето бъдеще, се тревожат напразно. Бъдещето, за което те толкова много са загрижени и разтревожени, вече се е случило. И независимо какво ще направят, те не могат да променят нещата.

Именно тук е от изключително значение да отбележим, че е необходимо да избегнем погрешното разбиране на съдбата. Някои хора я схващат погрешно и си мислят, че това, което им е отредено от съдбата, по един или друг начин ще се случи и поради тази причина те няма какво да правят. Вярно е, че всичко, което ни се случва ни е отредено от съдбата, че преди да изживеем дадено събитие, то вече се е случило при Бог и е записано с всичките си подробности в Книгата-майка (Левх-и Махфуз) при Господ. Но Бог дарява всеки човек с усещането, че може да променя нещата, може сам да прави избор и да взима решения.

Например, когато човек иска да пие чаша вода, той не казва "Ако ми е писано, ще пия" и да седне без да се помръдне. Напротив, той става, налива си чаша вода и я изпива. В действителност той пие предопределена вода в предопределена чаша. Но когато прави това, той има чувството, че действа по свое собствено желание и воля. Той усеща това през целия си живот за всяко едно нещо, което извършва. Разликата между човек, който се е смирил пред Господа и съдбата, която му е отредил, и човек, който не може да проумее тази действителност, е следната: този, който се е отдал на Бог, знае, че всичко, което върши, е съобразно с Божията воля, независимо от усещането, че той сам извършва всичко. А другият човек погрешно си мисли, че той прави всичко със своя собствен разум и сила.

Така например, когато човек, който се е покорил на Господа, разбере, че е болен той знае, че тази болест се съдържа в съдбата му и се доверява на Бог. Той вярва, че след като Господ му е отредил тази болест, то тя със сигурност ще му донесе огромна полза. Но той не стои да чака, без да предприеме никакви мерки, като си мисли, че ако му е отредено да оздравее, ще оздравее. Точно обратно, той предприема всички възможни предпазни мерки - отива на лекар, спазва това, което му предпишат, и взима необходимите лекарства. Но той

не забравя, че силата на въздействие на лекаря, лечението, лекарствата, както и това дали ще се почувства по-добре или не, всички са отредени в съдбата му. Той знае, че всичко това се съдържа в Божията памет и е съществувало там още преди той да се появи на този свят. В Корана Бог разкрива, че всичко, което се случва на хората, е записано предварително в една книга:

Не се случва беда, преди да сме я породили, нито на земята, нито с вас самите, без да е [записана] в Книга. За Аллах това е лесно. За да не страдате за онова, което ви се е изплъзнало, и да не ликувате за онова, което ви е дошло. Аллах не обича горделивите, самохвалците. (Сура Хадид, 22-23)

Поради тази причина всеки, който вярва в съдбата, няма да изпитва ни най-малка тревога или отчаяние от нещата, които му се случват. Напротив, той ще бъде напълно отдаден, уповаващ се на Господа и винаги спокоен. Бог предопределя всичко, което се случва на хората, и поради тази причина им повелява да не тъгуват в трудност и да не се възгордяват с дарените им блага. Трудностите, които претърпяват човешките същества, заедно с богатството и успехите им, са отредени от Бог. Всички тези неща са част от нашата съдба, която Всевишният ни предопределя, за да ни подложи на изпитание. Както е низпослано в един аят: **"... повелята на Аллах е предопределена съдба." (Сура Ахзаб, 38)**

В един друг аят Бог разкрива: **"Ние всяко нещо сътворихме с мяра". (Сура Камар, 49)** Не само човешките същества, но и всичко останало - живо и неживо, Слънцето, Луната, планините и дърветата, имат съдба, която е предопределена от Бог. Така например една счупена антична ваза бива счупена в момента, определен в нейната съдба. Когато е била изработена, е било определено кой ще използва тази няколкостолетна ваза, както и в кой ъгъл, в чия къща и до кои други предмети ще бъде поставена. Шарките на вазата и нейните цветове са били предварително определени в нейната съдба. В Божията памет е известно в кой ден, в кой час, в коя минута, от кой и как ще бъде счупена. Първият момент, в който вазата бива изработена, първият момент, в който бива изложена на витрината за продажба, първият момент, в който бива поставена в ъгъла на стаята, моментът, в който бива счупена на парчета, с една дума, всеки един момент от вековния живот на тази ваза е представен при Бог като един-единствен момент. Докато дори човекът, който ще счупи вазата, не знае, че ще направи това, до секундата преди да я счупи, този момент е изживян и е известен при Бог. Поради тази причина Бог казва на хората да не съжаляват за нещата, които са загубили. Това, което са загубили, са го загубили в съответствие със съдбата им и не могат да го променят. Хората трябва да си вземат урок от това, което им се случва, да видят целта и ползите, предоставени им от тези неща. Те трябва винаги да се прекланят пред безграничната милост, състрадание и справедливост на Господа, Който е сътворил техните съдби и който пощадява и закриля Своите раби.

Тези, които живеят, без да осъзнават тази съществена действителност, са изпълнени винаги с тревога и страх. Например те са силно притеснени за бъдещето на децата си. Те са силно загрижени по въпроси като: В какво училище ще учат? Каква професия ще си изберат? Имат ли добро здраве? Какъв живот ще водят, като пораснат? Всеки момент от живота на човек обаче е предопределен от Бог от момента, в който е една клетка, до времето, когато се научава да чете и пише, от първия въпрос, на който отговаря на кандидатстудентския изпит, до компанията, в която ще работи през останалата част от живота си, колко документа ще подпише и колко пъти ще ги подписва, къде и как ще умре. Всички тези неща са скрити в Божията памет. Например състоянието на един човек сега, в зародишния му период, в първи клас или в университета, моментът, в който празнува тридесет и пет годишния си рожден ден, първият ден, когато започва работа, моментът, в който вижда ангелите, когато умре, моментът, в който бива погребан, и моментът, когато в Съдния ден се изправи пред Бог, за да отговаря за делата си, всички те се съдържат в Божията памет като един-единствен момент.

Всяко съществуващо нещо е създадено със съдба. Дори преди една ваза да бъде изработена, при Бог е определено кой ще я направи и в какъв стил ще бъде изработена тя, кой ще я купи и откъде, в каква къща и в кой ъгъл ще бъде поставена, както и в кой ден, в кой момент и причината, поради която ще падне и ще се счупи.

Следователно безсмислено е човек да се притеснява и да се страхува за живот, всеки момент от който е изживян, засвидетелстван и все още съществуващ в Божията памет. Без значение какви усилия полага и колко е обезпокоен, всички - неговите деца, съпруга, приятели и роднини, ще живеят живота, който им е подготвен при Бог.

При това положение всеки съвестен и разумен човек, който проумее тази действителност, трябва да се отдаде смирено на Бог и на отредената му съдба. Всъщност всички хора така или иначе вече са в подчинение на Бог и са сътворени отдадени на него. Без значение дали това му харесва или не, човек живее в подчинение на съдбата, която Бог е сътворил за него. Човек, който отрича своята съдба, е неверник, защото в съдбата му е отредено да бъде "неверник".

Тези, които се отдадат на Господ с желание, могат да се надяват да се наслаждават на Божията воля и милост и да спечелят място в рая; те ще живеят един охолоен живот в безопасност и щастие както на този свят, така и в отвъдното. Това е така, защото човек, който се е подчинил на Бога, знаейки, че за него няма нищо по-добро от съдбата, която Бог му е отредил, няма да има от какво да се бои и за какво да се тревожи. Този човек ще полага всякакви усилия, но той знае, че всяко едно от тях е отредено в съдбата му и каквото и да направи, той не може да промени това, което му е писано.

Всеки вярващ трябва да се отдаде на съдбата, която му е предопределена от Бог. В лицето на това, което му се случва, той трябва да направи всичко възможно, за да разбере

причините за тези неща, да вземе предпазни мерки и да се опита да ги насочи към благоприятно развитие. Но ще бъде спокоен, защото ще знае, че всичко се случва в съответствие със съдбата и че Бог му е отредил най-благоприятните неща. Като пример за това в Корана се споменава за мерките за сигурност, които Яков (м.н.) предприема за своите синове. За да предпази синовете си от злонамерени хора, Яков ги съветва да влязат в града през различни врати, но да не забравят, че това не би повлияло на предопределената им от Бог съдба:

И рече: "О, синове мои, не влизайте през една врата, а влезте през различни врати! И с нищо аз не ще ви избавя от Аллах. Властта принадлежи само на Аллах. На Него аз се уповавам и на Него да се уповават уповаващите се!"
(Сура Юсуф,67)

Хората могат да направят каквото пожелаят, но те не могат да променят съдбата си. Това е разкрито в следния аят:

После, подир скръбта, Той ви спусна за успокоение дрямка, обзела една група от вас, а на [друга] група тревога изпълни душите. Допускаха неправда за Аллах с помислите на невежеството, казвайки: "С какво зависи делото от нас?"
Кажки [о, Мухаммад]: "Делото принадлежи всецяло на Аллах." Скриват в душите си онова, което не издават пред теб. Казват: "Ако делото с нещо зависеше от нас, тук нямаше да ни убиват." Кажки: "И да си стояхте по домовете, онези, на които бе писано да бъдат убити, щяха да излязат към своите [смъртни] ложета. [Това бе,] за да изпита Аллах какво е в гърдите ви и за да провери какво е в сърцата ви. Аллах знае съкровеното в сърцата." (Сура Ал-Имран, 154)

От този аят ясно виждаме, че дори ако човек се откаже да извърши нещо в името на Бог, за да избяга от смъртта, ако му е писано да умре, то той в крайна сметка ще умре. Дори пътищата и методите, които един човек предприема, за да не умре, са определени в съдбата му и всеки ще изживее това, което му е отредено в съдбата. В този аят Бог също така разкрива на хората, че причината да създава отделните събития в съдбата им е за да ги изпита и да пречисти сърцата им.

В Корана е казано, че смъртта на всеки е предопределена при Бог и че зачеването на всяко едно бебе става с Негово позволение.

Аллах ви сътвори от пръст, после от частица сперма, после ви стори съпрузи. И никоя жена не забременява и не ражда без Неговото знание. И нито се дава дълголетие на дълголетник, нито се скъсява възрастта, без да е записано в книга. Това е лесно за Аллах. (Сура Фатир, 11)

В долуцитирания аят е разкрито, че всичко, което човек върши, е записано дума по дума и че това, което влезлите в рая изпитват, са също така вече изживени неща. Така както казахме по-рано, истинският живот в рая е бъдеще за нас. Но животът на тези, които са в рая, техните разговори и пиршества са в момента в Божията памет. Преди нашето раждане бъдещето на човечеството в този и в отвъдния свят също е било изживяно при Бог в рамките на един-единствен момент и също се съхранява в Божията памет.

Всичко, малко или голямо, е записано. Богобоязливите ще пребъдат сред градини и реки - истинно обещание при Владетеля, Всемогъщия. (Сура Камар, 52-55)

От този начин на изразяване в Корана можем да разберем, че при Бог времето е като един миг и за него няма минало и бъдеще. Както виждаме, някои неща, които за нас ще станат в бъдеще, в Корана са разкрити като случили се преди много време. Това е така, защото Бог е сътворил миналото и бъдещето като един-единствен момент. Следователно събитие, което трябва да се случи в бъдеще, в действителност вече се е случило, но тъй като ние не можем да разберем това, си мислим, че то е бъдещо. Така например в аятите, където се описва как човешките индивиди ще отговарят за делата си пред Бог, се разбира, че това се е случило преди доста време.

И щом се протръби с Рога, всички на небесата и на земята ще паднат безжизнени, освен за когото Аллах не е пожелал. После още веднъж ще се протръби и ето ги - станали - чакат! И ще засияе земята със светлината на нейния Господ. И ще бъде положена книгата [на делата], и ще бъдат доведени пророците и свидетелите, и ще се отсъди между хората справедливо, и не ще бъдат угнетени... И на тълпи ще бъдат подкарани към Ада неверниците... А богобоязливите ще бъдат поведени към Рая на групи... (Сура Зумар, 68-73)

Ето и други примери от Корана:

И с всеки човек ще дойде водач и свидетел [от ангелите]. (Сура Каф, 21)

И ще се разцепи небето, и ще бъде слабо в този Ден. (Сура Хакка, 16)

И ще ги възнагради, защото бяха търпеливи - с Градина и с коприна, облегнати там на престоли. Не ще виждат там ни зной, ни мраз. (Сура Инсан, 12-13)

И Адът ще бъде показан на всеки, който вижда... (Сура Назиат, 36)

Но в този Ден вярващите се смеят на неверниците. (Сура Мутаффифин, 34)

И щом престъпниците видят Огъня, ще се убедят, че ще попаднат в него. И не ще намерят избавление оттам. (Сура Кахф, 53)

В горните айати събитията, които ще ни се случат след смъртта, са описани като вече завършили. Това е защото Бог не е ограничен в относителните величини на времето като нас. Бог е повелил всички тези събития извън времето; хората са ги извършили, всички тези събития са изживени и завършили. Долуцитираният аят разкрива, че всяко едно събитие, било то малко или голямо, се случва със знанието на Бог и е записано в една книга.

С каквото и да се заемеш, и да четеш за него от Корана, и каквато и работа да вършите, над вас Ние сме свидетели, още щом навлезете в него. И нищо не убягва от твоя Господ, дори и с тежест на прашинка, както на земята, така и на небето, нито по-малко от това, нито по-голямо, без да е в ясна книга. (Сура Юнус, 61)

ВЕЧНОСТТА Е СКРИТА В БОЖИЯТА ПАМЕТ

Някои от хората, които не са успели напълно да разберат, че материята в действителност е една съвкупност от възприятия, формирани в мозъка, изпадат в известни заблуждения и си вадят погрешни заключения. Така например някои разбират обяснението, че материята е илюзия, в смисъл, че материята въобще не съществува. Други си мислят, че материята съществува като илюзия само тогава, когато гледаме към нея, но когато не я наблюдаваме, тя не съществува. Нито една от тези представи не е вярна.

Първо, да кажем, че материята не съществува или че хората, дърветата или птиците не съществуват, е напълно погрешно. Всички тези неща съществуват и са сътворени от Господ. Но както обяснихме още в първите страници на книгата, Бог е сътворил всичко под формата на образ или на възприятие. С други думи, след като Бог е сътворил тези неща, Той не им е дал конкретно, независимо съществуване. Всеки един от тях продължава да бъде сътворяван във всеки един момент. Независимо от това дали ги виждаме или не, всички тези неща са вечни в Божията памет. Всичко, което е съществувало преди нас и което ще съществува след нас, вече е сътворено от Бог за един-единствен миг. Както бе обяснено в предходната глава, времето е една илюзия. Бог е сътворил времето и Той не е ограничен с него. Следователно тези неща, които според нас ще съществуват в бъдеще, са сътворени за един миг при Бог и съществуват и понастоящем. Но ние не можем да ги видим, защото сме ограничени с времето.

Така както нещата, които ще видим в бъдеще (или ще съществуват за нас в бъдеще), са в наличност в рамките на един момент в Божията памет, така и нещата от миналото не

престават да съществуват в паметта Му. Например, когато сте били зародиш в майчината утроба, денят, в който сте започнали да се учите да четете и пишете, моментът, в който сте получили първия си училищен доклад, моментът, в който за първи път сте карали кола, случаят, в който една възрастна дама ви се е усмихнала, когато сте и ударено отстъпили мястото си в автобуса, и още много такива събития, които сте изживели в миналото, наред с всичко, което ще ви се случи в бъдеще, съществуват сега в Божията памет и ще останат там вечно.

Представете си, че ритате едно камъче, докато вървите по една пътека. Моментът, в който ще ритнете камъчето, е определен и създаден в съдбата ви, преди още да сте се родили. Фактът, че това камъче ще се отрони от едно голямо парче скала, и всеки един стадий на образуване на вдлъбнатините и издатините му - всичко това съществува при Бог още преди вие да ритнете камъчето.

Същото е вярно и за мъртва пеперуда, която бихте могли да видите в коша за боклук, или изсъхнало листо, което може да падне от едно дърво на главата ви. От периода, в който пеперудата е все още гъсеница, до периода, в който напуска какавидата, от времето, когато крилете ѝ изсъхват, до момента, в който пада в боклука, всичко това е предопределено в нейната съдба. При Бог живата пеперуда и мъртвата пеперуда продължават да съществуват и ще продължават да съществуват вечно.

Всичко се записва в Книгата-майка

Както обяснихме по-рано, Бог сътворява за миг всяко едно събитие и всяко едно същество, които ние възприемаме като минало и бъдеще. В Корана е разкрито, че съдбите на всеки човек и всички останали същества се съхраняват в Книгата-майка:

Той е в Книгата-майка при Нас - възвисен, мъдър. (Сура Зухруф, 4)

... и имаме съхраняваща Книга. (Сура Каф, 4)

И няма нищо, нито на небето, нито на земята, без да е в ясна книга. (Сура Намл, 75)

В един друг аят Бог ни съобщава, че всичко, което се случва на небето и земята, се записва в тази книга:

Неверниците казват: "Не ще настъпи никога за нас Часът!" Кажете: "Не, кълна се в своя Господ, непременно за вас ще настъпи, - в Знаещия неведомото, от Когото нищо не убягва, дори с тежест на прашина, нито на небесата, нито на"

**земята, нито по-малко от това, нито по-голямо, без да е в ясна книга". (Сура
Саба, 3)**

В айятите е разкрито, че от момента на сътворяването на Вселената всичко живо и неживо, всяко случващо се събитие, всички са сътворени от Бог и следователно са в Неговото знание. С други думи, всички тези неща са в Божията памет. Книгата-майка е проява на Божието качество на Пазител (Ал-Хафъз).

Миналото и бъдещето в действителност се осъществяват в настоящето

Тъй като при Бог няма време, то всичко се случва в един-единствен момент, а именно в "настоящото". Всички събития, които смятаме за минали или бъдещи, са настоящи за Господ; при Него всичко е много по-ясно и ярко, отколкото ние можем да възприемаме. Така например в момента, в резултат на изтегления жребий, Йон (м.н.) бива хвърлен в морето; Йосиф (м.н.) бива спуснат в кладенеца от братята си, яде първото си ядене в затвора и напуска килията си. В момента Дева Мария (м.н.) разговаря с Гавриил; Исус (м.н.) се е родил. В момента Ной (м.н.) забива първия пирон в ковчега и излиза от него със семейството си на мястото, което Бог е избрал за тях. В момента майката на Моисей (м.н.) го поставя с люлката му във водата, Моисей (м.н.) получава първото откровение от Бог в храсталака, разделя морето и вярващите минават през него. В момента Фараонът и армията му биват удавени, докато прекосяват морето, и Моисей (м.н.) говори с Хидр (м.н.), Хидр (м.н.) изправя стената на сираците. Тези, които помолили Зу-л-Карнайн (м.н.) да построи преграда, която да ги предпази, в момента отправят своята молба и Зу-л-Карнайн (м.н.) построява укреплението, което няма да се разруши до Съдния ден. Авраам (м.н.) в момента поучава баща си, разрушава идолите на езичниците и огънят, в който го хвърлят, отделя хладина. В този момент Мохамед (с.а.с.) получава откровение от Гавриил и бива пренесен от Масджид Ал-Харам (Медина) до Масджид Ал-Акса (Йерусалим). В този момент земетресението погубва адитите. В този момент обитателите на рая седят на тронове си и провеждат приятни разговори един с друг, а обитателите на ада биват излагани на огъня и страдат в големи мъки и разкаяние, което не може нищо да поправи.

Бог вижда и чува всичко това в момента с далеч по-голяма яснота, отколкото бихме могли да си представим. Бог може да чува звуци на честоти, на които ние не можем, и Той може да вижда неща, които ние не можем. Всички събития и звуци, които можем или не можем да възприемаме, всеки един момент са в наличие при Бог и биват изживявани с цялата им яркост. Никога нито едно от тези неща не се загубва, те продължават да съществуват, с всичките си детайли, в Божията памет.

Това важи и за всички събития от вашия живот. Така например основите на къщата, която сте наследили от дядо ви, се полагат в момента. Баща ви се ражда в тази къща в момента. Моментът, в който за първи път проговаряте, се случва сега. Вие сега ядете яденето, което "в действителност" ще ядете след десет години.

Истината, която всички тези примери излагат още веднъж пред нас, е следната: нито един миг, нито едно събитие или живо същество не е изчезнало и никога няма и да изчезне. Всеки филм, който гледаме по телевизията, е записан на филмова лента и се състои от отделни кадри, които ние не виждаме едновременно, но това не означава, че те не съществуват, същото важи и за събитията, които "сме изживели" или "ще изживеем в бъдеще".

Важно е да разберете правилно едно нещо: нито един от тези образи не е като спомен или сън. Всички те са живи, като че ги изживявате в момента. Всичко е свършено живо. Тъй като Бог не ни предоставя тези възприятия, то ние ги приемаме като минало, като вече изживени. Бог е в състояние да ни представи тези образи винаги, когато пожелае; давайки ни характерните за тези събития усещания, Той може да ни позволи да ги изживеем.

От тези примери може да се види, че миналото и бъдещето имат едно и също значение за Бог. Поради тази причина, както е посочено и в долния аят, нищо не може да бъде скрито от Господ:

(Лукман на сина си): "О, синко мой, всяко твое дело, дори и да е с тежест на синапено зърно, и то да е в скала, или да е на небесата, или на земята, Аллах ще го покаже. Аллах е всепроникващ, сведущ". (Сура Лукман, 16)

На тези от рая, които ще пожелаят да видят миналото, Бог ще го покаже точно както е било

Ако един Божий раб от рая пожелае, Бог може да му покаже събития от земния живот точно както са се случили. Например ако човек от рая поиска Бог да му позволи да види мъртвото си куче отново живо, изгорялата му къща, преди да се разруши, или Титаник, преди да е потънал, Бог може да му ги покаже дори по-живи, отколкото ако е там. Така например, докато Титаник плава по морето, рибите, плувачи наоколо, ще си бъдат на местата и пътниците ще дискутират същите теми, използвайки същите думи. Или могат да бъдат видени древни велики цивилизации с целия им разкош и богатство. Човек, който е любопитен да узнае за цивилизацията на инките, може да види желан от него период от живота им. Тъй като всяко едно събитие продължава да съществува вечно в Божията памет със същата си яркост, то човекът, който би пожелал да види някое събитие, ще открие, че всичко съществува така, както е било преди.

В един аят Бог разкрива, че хората от рая ще имат всичко, което пожелаят, така:

... Ние сме вашите покровители и в земния живот, и в отвъдния. Ще имате там, каквото пожелаят душите ви и ще имате там, каквото поискате. (Сура Фуссилат, 31)

Ако хората от рая пожелаят, Бог ще им покаже всеки земен образ и събитие, които ще им доставят радост и удоволствие. Това е един огромен дар, който Бог е подготвил за Своите земни раби в рая.

Значението на този въпрос за човешките същества

Този въпрос е от голямо значение за човешките същества, защото всичко, което ни се случва през деня, дори нещата, които сме забравили до вечерта, начинът, по който се държим, нашите становища и всяка една мисъл, която ни минава през ум, не се забравят и се съхраняват при Бог.

Така например един човек, който е клюкарствал с приятеля си, може да забрави това; то не е от значение за него. Но моментът, в който клюкарства, остава завинаги при Господ. Или ако човек има негативна мисъл относно мюсюлманите, моментът в който си я помисля, изражението на лицето му и изреченията, които използва, всички те остават завинаги при Бог. Или саможертвата, която човек прави, като нахранва приятеля си, докато той самият е гладен, също ще остане вечно при Бог, наред с обстоятелствата, свързани с този момент, и изразените становища и мисли. Или човек, който проявява търпеливост, когато изпадне в трудност, служейки на Бога, и говори любезно с този, който му създава тези трудности. Неговото добро морално поведение не се загубва, а остава на съхранение завинаги. И в Съдния ден Бог ще търси отговорност за всички добри и лоши деяния, които човек е извършил. Тези неща, които хората са извършили, но за които са забравили, ще бъдат изложени пред тях незабравени и непроменени. Някои хора дори ще се учудят, че книгата, която ще им се даде в деня на равносметката, е толкова подробна, и ще кажат:

И ще бъде изложена книгата [на делата]. Тогава ще видиш престъпниците в уплах от онова, което е в нея, и ще кажат: "О, горко ни!" Каква е тази книга, която не пропуска нищо, нито малко, нито голямо, без да го пресметне?" И ще намерят пред себе си всичко, което са вършили. Твоят Господ никого не угнетява.. (Сура Кахф, 49)

Поради тази причина човек, който знае за тази действителност, не трябва никога да забравя, че всяко негово действие и мисъл са заключени завинаги в Божията памет и ще продължават да съществуват там. Той трябва да внимава и да се бои от Деня на равносметката.

ОТГОВОРИ НА ВЪЗРАЖЕНИЯ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСТИНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА

Въпреки че темата за истината относно материята е изключително ясна и лесно разбираема, поради различни причини някои хора отбягват да разберат тази истина и се преструват, че не са я разбрали.

Множество хора, които са разбрали този въпрос, изразяват своето изключително възмущение от научаването на "тайната отвъд материята" и от това как тя е променила живота им и начина им на мислене. Голяма част от хората искат да се задълбочат в темата и задавайки въпроси, се опитват да я разберат по-добре. Можете да видите някои от техните коментари в главата, озаглавена "Тези, които научават тайната отвъд материята, изпитват огромно възмущение".

Други обаче упорито отричат тази необикновена истина и излагат разнообразни собствени разсъждения, мъчейки се да я опровергават. Всеки, който я отрича, трябва по научен път да покаже, че образите и звуците не се формират в мозъка. Нито едно от изложените възражения на учени, професори по неврология, мозъчни експерти, психолози, психиатри или професори по биология, с една дума на абсолютно никой обаче не отрича факта, че нашите възприятия се формират в мозъка ни. Това е така, защото е научно установен факт.

Въпреки това някои хора се опитват да забулят въпроса, като си играят с думите или използват един остарял научен стил. Те се опитват да избегнат очевидната истина, която следва от твърдението, започващо с "Тъй като образите се формират в мозъка ни...". Един от ясните примери за това са отговорите, давани от учените, когато ги питат дали образите се формират в мозъка.

Един от тези учени отговаря: "Не, образите не се формират в мозъка. Проникналите сигнали формират изображение на едно визуално преживяване".

Нека сега разгледаме метода, който този учен използва с цел отричане на истината. Попитан дали образите се формират в мозъка, той започва с категоричното "Не". След това продължава, казвайки, че сигналите формират представителен образ, който ни позволява да видим това, към което гледаме. Ето така той всъщност отговаря на зададения му въпрос положително. Разбира се, че образът в мозъка е "изображение". Нашите мозъци никога не биха могли да съдържат една истинска маса или слънце, или небе. Образът, който имаме, е изображение, с други думи, той е едно копие. Когато казваме, че можем "да виждаме света", ние в действителност възприемаме този "представителен свят" или "копие", или "въображаем свят". Всички тези изрази са различен начин на израз на едно и също нещо.

Един учен, попитан дали това, което виждаме в мозъка си, е представителен свят, отговаря: "Определено не. Това, което виждаме в мозъка си, е копие на света". С други думи, той първо отрича зададения му въпрос, а след това използва едно до известна степен по-объркващо обяснение, с което потвърждава, че ние в действителност виждаме в мозъка си. Това е един непочтен метод, към който прибягват някои учени, които се страхуват, че ако приемат тази истина, то след това ще бъдат принудени да се откажат от материята, която вярват, че е единственото съществуващо нещо.

Други пък се чувстват неспособни да отрекат това, че образите се формират в мозъка ни, но тъй като не се решават да кажат: "Да, аз виждам целия свят в мозъка си", те дават един по-усукан отговор: "Мозъкът просто обработва идващите сигнали и предопределя една нервна дейност и ето така вие виждате и чувате". При всички случаи реалният предмет на дискусиата е къде се формират образите, след като веднъж вече мозъкът е осъществил всичките си преработки. Даденият от този учен отговор в действителност не представлява точно отговор на въпроса, а едно кратко обяснение на етапа преди формирането на образите. Мозъкът обработва сигналите, но той след това не ги връща обратно в окото или ухото. Поради тази причина не окото е това, което вижда, и не ухото е това, което чува. Нас ни интересува какво прави мозъкът, след като е обработил пристигналите сигнали? Къде се съхранява информацията от обработката и къде тя бива превръщана в образи и звуци? Кой е този, който възприема тази информация като образи и звуци? Когато на учените бъдат зададени въпроси като тези, те се опитват да избегнат да приемат истината, като дават дълги и заплетени обяснения. Всъщност фактът, че съществува какъвто и да било спор по отношение на една толкова очевидна истина, е същинско чудо.

Всички тези начини на възпротивяване или отхвърляне на разглеждания въпрос са слаби и неоснователни. Докато човекът, който отрича разкритото в тези страници, не дойде с научни доказателства, които да опровергават, че всичките ни възприятия са се формирали в мозъка ни, това, което казва, няма абсолютно никаква стойност. Факт е, че образите и всички наши усещания се формират в нашите мозъци. Въпреки че някой може да е разбрал ясно това понятие, обаче може все още да отрича, че Бог е този, който е създал тези образи. Той би могъл да каже: "Дори не ми се нрави да си помисля за това" или "Притеснявам се да си представя, че никога не съм виждал самата материя", или "Животът ми няма да има вече смисъл". Този човек би се разстроил от това да разбере, че не съществува нищо друго освен Бог. Но той не може да каже, че вижда това, към което гледа, със собствените си очи или че първоизточниците на това, което вижда, съществуват някъде извън него. Това е така, защото не съществува никакво научно доказателство или наблюдение, което да покаже, че това е така, нито пък някога би могло да съществува такова. При всички обстоятелства, дори и най-страстните материалисти приемат, че образите биват наблюдавани в мозъка.

Тази глава ще бъде посветена предимно на отговорите на възраженията на тези, които не могат да приемат този факт. Четейки тези възражения и дадените им отговори, ще видите, че в действителност отговорите са доста очевидни, когато биват разгледани с искреност и без каквито и да било предразсъдъци.

Възражение: "Когато видите идващ срещу вас автобус, вие се отдръпвате настрана, за да не ви блъсне. Това означава, че автобусът съществува. Защо ще трябва да се отдръпвате настрана, ако го виждате в мозъка си?"

Отговор: Моментът, в който тези, които задават такива въпроси, допускат грешка, е този, че те си мислят, че понятието "възприятие" се отнася единствено до зрението. В действителност всички усещания като докосване, допир, твърдост, болка, топлина, студ и мокрота също се формират в човешкия мозък точно по същия начин, по който се формират и визуалните образи. Например човек, който усеща студения метал на вратата, слизайки от автобуса, всъщност "усеща студения метал" в мозъка си. Това е една ясна и общоизвестна истина. Както вече видяхме, осезанието се формира в отделна част на мозъка чрез нервни сигнали, идващи от върховете на пръстите. Но тези, които усеща, не са върховете на пръстите ви. Хората приемат това, защото то е научно доказано. Но когато стане въпрос не за хващане на вратата на автобуса, а за блъскането на човек от него, т.е. за едно по-силно и болезнено осезание, то те си мислят, че тази истина вече не е в сила. Болката и силният удар обаче също се възприемат от мозъка. Човек, който е блъснат от автобус, усеща целия натиск и болка от случилото се в своя мозък.

За да можете да разберете това по-добре, би било полезно да вземете под внимание вашите сънища. Човек може да сънува, че е бутнат от автобус, че по-късно отваря очи в болницата, бива вкаран в операционната, докторите разговарят помежду си, семейството му пристига разтревожено в болницата и че той е осакатял или усеща ужасна болка. В своя сън той възприема всички образи, звуци, усещания за твърдост, болка, светлина, цветовете в болницата, всички страни на случилото се много ясно и отчетливо. Те са толкова естествени и правдоподобни, както и в реалния живот. Ако в този момент на човека, който сънува този сън, му бъде казано, че това е само сън, той няма да повярва. В действителност обаче всичко, което вижда, е една илюзия - и автобуса, болницата и дори тялото, което вижда в съня си, нямат физически съответствия в реалния свят. Въпреки че те нямат физически съответствия, той все още има усещането като че "реалното тяло" е било ударено от "реалния автобус".

По същия начин не съществува обосноваване на възраженията на материалистите, изложени в изречения като "Вие разбирате, че материята наистина съществува, когато някой ви удари", "Вие не бихте имали никакви съмнения в съществуването на материята, когато някой ви удари по коляното", "Вие хуквате да бягате, когато се срещнете с бясно

куче", "Когато ви блъсне автобус, разбирате дали той е в мозъка ви или не" или "В такъв случай отидете и застанете по средата на автомагистралата срещу насрещното движение". Един рязък сблъсък, болката, причинена от зъбите на кучето, или силният шамар не са доказателство за това, че осъществявате контакт със самата материя. Както видяхме, вие можете да изживеете същите неща в съня си, където няма никакви физически съответствия. Нещо повече, силата на усещанията не променят факта, че съответното усещане се случва в мозъка. Това е ясно доказан научен факт.

Причината, поради която някои хора си мислят, че един движещ се със висока скорост автобус по автомагистралата или катастрофа, предизвикана от този автобус, са отчетливи доказателства на факта, че те осъществяват контакт с физическо съществуващата материя, е, че образът, свързан с тях, бива видян и усетен толкова реалистично, че заблуждава човека. Образите около тях, като например свършената перспектива и дълбочина на автомагистралата, свършенството на цветовете, формите и сенките, които притежават, живостта на шума, миризмата и твърдостта и цялостността на логиката в рамките на тази картина би могла да заблуди някои хора. Поради тази живост те забравят, че това фактически са възприятия. Независимо от това колко цялостни и безупречни могат да бъдат възприятията в мозъка, това не променя факта, че те все пак са възприятия. Ако някой бъде прегазен от кола, докато си върви по улицата, или бъде затрупан под къщата си, която се е разрушила по време на земетресение, или бива заобграден от пламъци по време на пожар, или се спъне и падне надолу по стълбите, той изживява всички тези неща все още в мозъка си и в действителност не е изправен срещу реалността на това, което се е случило.

Когато човек попадне под автобус, то автобусът от мозъка му блъска тялото от мозъка му. Фактът, че той умира в резултат на това или че тялото му е напълно натрошено, не променя тази реалност. Ако нещо, което човек изживява в мозъка си, завърши със смърт, то Бог замества образите, които му е показвал до момента, с тези, които принадлежат на отвъдния живот. Тези, които помислят искрено, но не могат да разберат тази истина сега, със сигурност ще направят това, когато умрат.

Възражение: "Истина е, че виждам всички предмети в мозъка си, но аз виждам неща, които всъщност съществуват навън".

Отговор: Фактът, че възприемаме целия свят в мозъка си, е установен окончателно от науката и никой интелигентен човек не може да твърди обратното. Моментът, който хората не могат да разберат, обаче е следният: Ако възприемаме всички неща в мозъка си, то тогава как бихме могли да бъдем сигурни в съществуването на нещата извън нашия мозък? Това съмнение е основателно: Ние никога не можем да бъдем сигурни в това, че съществуват физически съответствия на нещата, които възприемаме в мозъка си. Това е така, защото ние никога не можем да излезем от мозъка си и да видим какво в

действителност има извън него. Ето защо е невъзможно да твърдим, че образите от нашите мозъци наистина съответстват на нещата от външния свят. Никой - нито човекът, който изказва това твърдение, нито един невролог, мозъчен хирург или философ, или който и да било друг - не е в състояние да излезе от собствения си мозък, за да види какво има извън него.

Всичко, което човек знае за своя живот, се възприема от мозъка посредством достигащите до него електрически сигнали. С други думи, ние винаги живеем в свят, съществуващ в нашия мозък. Птиците, които виждаме, когато погледнем към небето, колата, която изчезва от погледа ни от другата страна на улицата, вещите в нашата стая, книгата в ръцете ни, нашите приятели, роднини и всичко останало, всички те са образи - копия, които достигат до нашия мозък. Никой не може да излезе извън този съдържащ се в мозъка ни живот. Нито науката, нито технологията биха ни помогнали да направим това. Това е така, защото независимо от това какво изобретят учените, те го изобретяват в рамките на този образ в мозъка си. Поради тази причина нещата, които биват изобретени, за виждането на външния свят, все още си остават вътре в техния мозък.

Въпреки че истинността на това е съвършено ясна, някои хора продължават да твърдят, че образите, които виждат, съответстват на физическата действителност от външния свят. Те вярват в "материята" (въпреки че никога не са виждали самата материя) и отхвърлят факта, че тя не е нищо друго освен едно наименование, което хората дават на образите, които виждат. Не е възможно някой да знае какво материята наистина представлява, защото никой никога не се е изправял лице в лице с първоизточника на което и да е било нещо. От времето на първия човек до днес нито едно човешко същество не е чувало първоизточника на нито един звук, не е виждало оригинала на нито един образ, нито пък е изпитвало удоволствието от истинската миризма на розата.

Ние не трябва да забравяме и следното: Всеки, който твърди, че съществува физически свят отвъд нашите възприятия, се нуждае от очи, с които да види този свят. Този външен свят ще се превърне в електрически сигнали, когато премине през очите му, и тези електрически сигнали ще формират един образ в мозъка му. Следователно този човек ще продължава да вижда света в своя мозък. Ако нервите, водещи до мозъка на човека, бъдат прекъснати, то образът на света, който той твърди, че съществува, "навън" също внезапно ще изчезне. Щом като никога, по никакъв начин не може да види първоизточника, то защо е необходимо да настоява за неговото съществуване при положение, че дори и наистина да съществува, не би му помогнал с нищо?

Възражение: "Материята съществува извън мозъка ми. Болката, която усещам, когато си порежа ръката с нож, и кръвта, която започва да тече от нея, не са образи. Нещо повече, моят приятел беше с мен и видя как това се случва".

Отговор: Всъщност ние обсъдихме отговора на това възражение в предходния отговор. Приемайки тази тема за важна, обаче би било полезно да я преповторим.

Най-голямата заблуда на тези, които излагат това възражение, е, че те пренебрегват факта, че освен зрението, останалите възприятия като слуха, обонянието и осезанието също се случват в мозъка. Ето защо те казват: "Аз може да виждам ножа в мозъка ми, но остротата на острието му е факт, само виж как порязва ръката ми". Болката в ръката на човека, топлотата и влажността на кръвта и всички останали възприятия също се формират в мозъка. Фактът, че неговият приятел е станал свидетел на инцидента, не променя нищо, защото неговият приятел е формиран в същия визуален център в мозъка му, където е бил формиран и ножът. Този човек може да изживее същите чувства в съня си - начина, по който порязва ръката си с ножа, болката в ръката му, топлината и влажността на кръвта му. Той също така може да види в съня си как приятелят му става свидетел на това събитие. Следователно, съществуването на негов приятел не доказва физическото наличие на това, което сънува.

Дори ако някой дойде, докато той се порязва в съня му, и му каже: "Това, което виждаш, е просто едно възприятие, този нож не е реален, течащата по ръката ти кръв и болката, която усещаш, не са реални, те са просто събития, които ти виждаш в мозъка си", то човекът няма да му повярва и би възразил. Той дори би казал: "Аз съм материалист. Аз не вярвам на такива твърдения. Всяко едно от нещата, които виждам в момента, имат физическо съответствие. Погледни, не виждаш ли кръвта".

Тези, които настояват, че материята наистина съществува физически навън, са като човека, когото преди малко разгледахме. В света от възприятия, в който живеят, те чуват думите: "Всички тези неща са възприятия и вие никога не можете да достигнете до първоизточника на тези възприятия, нито пък бихте могли да знаете дали тези първоизточници изобщо съществуват или не", но силно се противопоставят на тази истина.

Следователно не трябва да забравяме, че никой, който е порязал ръката си, не казва просто: "Това е само един образ", и си сядат, без да прави нищо. Това е така, защото Бог е създал последиците, обвързващи хората към образите, които възприемат. Например човек, който си пореже ръката, покрива я с нещо, превързва я или отива на лекар. Всеки един от тези процеси обаче също се случва под формата на образи в мозъка. Превръзката и лекарството, с което я намазва, всички те са образи, формирани в мозъка ни.

Възражение: "Дали това да казваме, че материята е илюзия, която възприемаме в мозъка си, е съвместимо с Исляма?".

Отговор: Някои Мюсюлмани са наведени на мисълта, че фактът, че материята е илюзия не е съвместимо с Исляма и твърдят, че религиозните учени от миналото отричат този факт.

Случаят обаче съвсем не е такъв. Точно обратно, това, което казваме тук, е в пълно съответствие с аятите на Корана. Голяма част от аятите, които заключват в себе си, че материята е една илюзия, са изключително важни за точното разбиране на разкритите в Корана въпроси, като например тези за рая и ада, относителността на времето, безкрайността, възкресението и отвъдния живот.

Разбира се, че дори и човек да не знае нищо по този въпрос, той може да живее според истинската вяра. Той може да вярва от цялото си сърце и да не изпитва съмнение в това, което Бог е разкрил в Корана. Ние все пак трябва да изясним, че съзнаването на този въпрос дава възможността на един такъв човек да задълбочи своята вяра и увереност. Множество Ислямски учени от миналото гледат на материята от същата гледна точка. Единствените фактори, които пречат на това техните обяснения да бъдат широко разпространени и известни на всеки, са: 1) фактът, че равнището на науката, когато те са живели, било неспособно да изясни въпроса изцяло, и 2) съществуването на тенденция за склонност към погрешно разбиране.

Най-значителният от тези Ислямски учени, които разясняват истинската природа на материята, е Имам Раббани, който е високо почитан в Ислямския свят в продължение на хиляди години и приет като "най-големия реформатор на 10-и век по Мохамеданския календар". В своята книга "Писма" Имам Раббани дава подробно обяснение по този въпрос. В едно от своите писма Имам Раббани казва, че Бог сътворява цялата Вселена на ниво усещания:

По-горе бях използвал изречението "Той е сътворил всичко в една среда на сетива и усещания". Това означава, че "Божиеото сътворение е на такова равнище, че освен сетива и усещания няма постоянство и наличие на предмети". 46

Имам Раббани подчертава, че светът не е такъв, какъвто го виждаме, с други думи, всичко, което съществува, е сътворено на ниво на възприятията. Всичко, което съществува извън това равнище на усещания, представлява Бог. Същност това понятие "навън" е хипотетично, защото възприятието няма тяло, нито пък обем. Имам Раббани обяснява, че нещата (с други думи материята) не съществуват отвън:

Отвън не съществува нищо друго освен Бог... Може би всички творения на Всемогъщия Бог намират постоянство на ниво възприятия... По същия начин материята не съществува във външния свят, навън тя има прозрачен вид... Ако имаше точно определена външност, то тя също щеше да бъде на ниво възприятия. Тя притежава постоянство единствено благодарение на майсторството на Бог на това ниво. Накратко, тя има постоянство и външност единствено на едно равнище. Тя не съществува на една плоскост, а да се появява на друга... Не съществува никакъв признак отвън, който да ѝ позволява да бъде видяна там...47

Следователно, както видяхме от ясното обяснение на Имам Раббани, независимо от това дали ще се обърнем към науката, или ще помислим със собствения си разум, достигаме до заключението, че ние никога не бихме могли да знаем дали съществува действително физическо съответствие, отговарящо на това, което възприемаме. Всичко, което бихме могли да видим, са само образите, показани ни в нашия мозък. Бог, Владетелят на всички светове, е този, който създава тези образи и ни ги представя.

Великият Ислямски учен Мухиддин Ибн ал-'Араби също вярва, че единственото нещо, което има безусловно съществуване, е Бог, Който е сътворил цялата Вселена единствено на ниво възприятия. Поради задълбочеността в познанията му той става известен като "Най-великия шейх" (Шайх ал-Акбар) и в своята творба "Същността на мъдростта" (Фусуус ал-Хикам) разкрива, че Вселената не е нищо друго освен една сянка, която се състои от сътворените от Бог неща:

Казвам ви, че трябва да знаете, че освен Господ всичко, което съществува, или всичко във Вселената е в такава зависимост от Бог, каквато е сянката от човека. Това е положението, всичко освен Бог е Негова сянка... Няма съмнение, че сянката съществува в уещането.⁴⁸

Мухиддин Ибн ал-'Араби дава един ясен отговор на тези, които смятат, че съществуват независими от Бог, и които вярват, че са безусловни същества:

Както ти бях обяснил, светът е представа. Той реално не съществува. Ето това е нещото, което илюзията означава. Ти си мислиш, че светът е нещо, което истински съществува, че неговото съществуване зависи от самия него и че то е независимо от Господ. Това обаче не е така. Не виждаш ли, че сянката се поражда от нейния собственик и тъй като е свързана с него, то изглежда невъзможно да я отделим от притежателя ѝ?... При положение, че това е така, то трябва да знаеш, че ти си само една илюзия. Всичко, което възприемаш, и всичко, което твърдиш, че е "независимо от Бог" или "не съм аз", е също така само една илюзия. Всичко, което съществува, е само едно въображение. Бог е единственият, Който притежава реално съществуване, в самото съществуване. ⁴⁹

Както казва Мухиддин Араби, човекът е същество, което притежава вдъхнатата му от Бог душа и представлява едно Божие проявление. Единственото безусловно Същество е Бог. Човекът е само една сянка. Това е една много съществена истина и човек, който мисли противното, е изпаднал в една огромна заблуда.

Наред с Имам Раббани и Мухиддин Араби също така и Мевляна, използвайки знаците от Корана и разума, изразява тази изумителна истина с думите: "Всичко, което се намира във Вселената, е въображаемо. То е като отражението в огледало или като сянка".

Както видяхме, великите Ислямски мислители са изяснили изключително добре тази истина и поради тази причина не е правдоподобно да се твърди, че тя противоречи на

Корана и Суната или че е отречена от Ислямския свят. Нещо повече, не трябва да се забравя, че всичко, което гледаме го виждаме в нашия мозък, е научно доказан факт, който никой не може да отрече. Тъй като това не е било научно известно в миналото, то е доста естествено, че някои Ислямски учени не са го засегнали. Освен това факта, че материята е илюзия, е описван от някои кръгове по един изкривен начин, като така те се опитвали да унищожат правилата и законите на религията. Поради тези изкривени и измамливи възгледи някои Ислямски учени са предупреждавали хората за тази опасност. Но това са едни изкривени обяснения на тази истина. Те не трябва да бъдат сравнявани с представените по-горе обяснения.

В действителност Имам Раббани споменава за тези философи, които се отдалечават от истината, когато обсъждат въпроса за материята. Той подчертава, че това, което твърди, е много различно от техните изкривени представи. В своето произведение "Писма" той казва следното:

Когато използвам думата "въображаем", аз нямам предвид, че тя се създава и оформя от въображението... Разбира се, това, което означава в действителност, е, че Бог е сътворил света на ниво възприятия... Нещо, което е въображаемо, няма определена външност, нито тяло... То може да бъде оприличено на кръг, създаден чрез много бързо въртене около фиксирана точка. Той има външност, но няма тяло...

От друга страна, философите, съставлящи група от лунатици, всъщност говорят за нещо друго. Това, което те имат предвид, е, че светът е плод на въображението и първият е формиран от второто. Между двете има огромна разлика.⁵⁰

Както е споменал и Имам Раббани, древногръцките софисти казвали: "Материята е възприятие, което ние сами сме създали". Този възглед има недостатък от логическа и научна гледна точка и се отклонява от истинската религия. Както бе подчертано в самото начало, истината е, че материята е възприятие, което е създадено от Бог.

Огромна грешка е да се бърка това погрешно виждане на тези философи с даденото от Ислямските учени обяснение, че "материята е създадено от Господ възприятие".

Възражение: "Ако всичко е една илюзия, то как бихме обяснили някои от Божиите качества?"

Отговор: Някои вярващи смятат, че когато приемем истинската природа на материята, то върху голяма част от Божиите названия пада една завеса и ако материята е просто една илюзия, то проявлението на една част от тези названия не може да бъде обяснено. Това отново е грешка, която произлиза от повърхностното разсъждаване и неспособността за разбиране на същността на въпроса.

Преди всичко трябва да кажем, че нито една сила или идея не може да забули Божиите названия. Нито един научен факт не може да попречи на проявлението на тези названия. Бог е този, който създава тези факти. Бог не е ограничен от нещата и законите, които Той самият е сътворил. Поради тази причина нито една сила или разум на този свят не може да унищожи нито едно от тези проявления. Дори мисълта за едно такова нещо означава липса на разбиране на безпределната Божия сила.

Нещо повече, фактът, че материята не е нищо друго освен едно възприятие, формирано в мозъка ни, е важно доказателство за противоположното на твърденията на тези хора, а именно за това, че проявленията на Божиите названия се случват във всеки един момент и навсякъде. Това е така, защото точно като един филм този образ, който се формира на ниво възприятия, не може да се появи от само себе си, а трябва да съществува нещо, което да ни го показва, и това означава, че има Творец, който го създава.

Фактът, че този образ е постоянен и устойчив, е ясно доказателство за това, че нашият Създател продължава Своята дейност на сътворение по всяко време. Възщност в един аят се казва, че земята и небето (с други думи Вселената) не са неподвижни и неизменчиви, че те съществуват единствено благодарение на целомъдрието на Божието сътворение и че те ще престанат да съществуват, когато сътворението спре:

Аллах държи небесата и земята да не се разрушат, а ако се рушат, никой не може да ги държи освен Него. Той е Всеблаг, Опрощаващ. (Сура Фатир, 41)

В 27 сура, 64 аят на Корана Бог разкрива, че Той "начева творението, после го повтаря". В един друг аят Той отправя вниманието ни към факта, че хората биват сътворявани във всеки един момент:

Нима съдружават с Него такива, които нищо не творят, а самите те са сътворени (постоянно)? (Сура Араф, 191)

С други думи, причината за постоянната и непрекъснатата същност на образите, които виждаме, не е това, че те имат постоянно и материално наличие, а това, че Господ ги сътворява във всеки един момент. Следователно проявлението на непрекъснатото Божие сътворение може да бъде видяно във всеки един момент, във всяко едно нещо, което човек вижда и усеща.

Като резултат, тази истина дори прави проявлението на Божиите качества във Вселената още по-ясно. Например някой, който знае, че когато влезе в градината, всички плодове, цветя и дървета са само образи, които му биват представени в собствения му мозък, ще си спомни за Господ, Даряващия (ал-Раззак), който го дарява с безброй много блага и прелести и който му показва тези образи. Един човек с богата къща, който знае за истинската природа на цялото обзавеждане, антики, злато и сребро в нея, с други думи, който осъзнава, че всички те са образи в неговия мозък, никога не би се хвалил с

богатството си. И точно както Пророка Соломон, той ще прославя Великодушния (ал-Ваххаб) Бог, който му е разкрил красотата на тези богатства и го е направил заможен с тях. Или пък човек, който разказва на друг за съществуването и единствеността на Бог, това, че Той е единственото безусловно същество, както и за съществуването на рая и ада, когато човекът насреща повярва в него, той вижда проявлението на Божието название Напътващ (ал-Хади).

Тук трябва да припомним, че е напълно научен фактът, че всеки вижда образите, чува съпровождащите ги звуци и усеща техните физически качества в мозъка си. Ние никога не бихме могли да знаем посредством нашите възприятия какво има извън нашия мозък и дали предметите имат някакви действителни съответствия там. Ние можем да бъдем сигурни обаче, че съществува една сила, благодарение на която виждаме тези образи и чуваме тези звуци и която ги създава така, че да са обвързани с причинно-следствена връзка. Тази сила е Бог. Ако той не е създал тези образи за нас, то на този свят не би имало живот. По този начин Божието сътворение и проявлението на Неговите качества продължава във всеки един момент. Например Бог продължава да създава за читателя образите на тази книга и думите в него, както и цветовете на картините, които той съдържа.

Това ни показва Божието качество на Творец (ал-Кхалик) и могъществото на Неговото сътворение. И в този момент Бог показва на билиони хора по земята билиони независими едни от други образи. Всеки един от тези образи бива сътворен без прекъсване, в една съвършена хармония и до най-малката подробност. Образите биват показвани на всеки един индивид, без да бъде пропуснат ни най-малък детайл. Размишляването върху това чудо ще разкрие пред хората безпределното могъщество на Бог и това, че Той е единственият Владетел на всички светове.

Когато Имам Раббани казва, че материята е сътворена на ниво възприятия, той обяснява, че Божиите названия също биват проявени на ниво възприятие:

... Телата на тези същества, които Той е сътворил, за да отрази тези свои качества, са създадени от небитието.... Той е сътворил всичко в една среда на сетива и усещания... Съществуването на Вселената е в една среда на сетива и илюзии и тя не е материална... В действителност отвън няма нищо друго освен Величественото Същество (което е Аллах)...
51

Невъзможно е за човек, който е разбрал тази истина, да се възгордява със своя успех, богатство, имущество или титли. Тъй като във всеки един момент, навсякъде той знае, че там има проявление на Божиите названия и че вижда една представена му от Бог картина, той никога не може да забрави колко безпомощен и нуждаещ се е в лицето на Бог.

Той вярва в истината, която Бог е съобщил в долуцитирания аят, като в "Хакк-ал якин" (една безусловна истина):

**О, хора, вие сте нуждаещите се от Аллах, а Аллах е Пребогатият, Всеславният.
(Сура Фатир, 15)**

Възражение: "Това е една стара философия, която някога е била изложена от идеалистите".

Отговор: Тъй като някои кръгове изпитват голямо неудобство от обясняването на истината относно материята, те се опитват да поставят наравно истината за това, че материята е илюзия, която възприемаме в мозъка си, с някои ранни философии. Развитието на науката обаче разкрива, че това е един научен факт, а не просто една философска спекулация. Следователно усилията на тези хора са напразни.

Освен това фактът, че други мислители, от други времена са подкрепяли дадена идея, нито я отрича, нито пък я прави безстойностна. Фактът, че материята е възприятие, е бил осъзнат и обявен както от хората от по-ранните векове, така и от тези, които живеят днес.

Нещо повече, недействителността на представите на идеалистите от миналото не е била доказана от появилите се по-късно материалисти. И следователно твърдението: "Тази идея е била представяна в миналото" не доказва нищо.

Представата, че възприемаме света в мозъка си, не е философска спекулация

Истинските факти за материята не са нещо, което е открито за първи път, въпреки че е вярно, че в миналото те са били дискутирани единствено под формата на философски спекулации. Днес обаче тези факти са научно доказани.

Множество мислители, религиозни учени и научни експерти от цялата история са поставяли на разглеждане този въпрос и са обяснявали, че материята наистина е съвкупност от възприятия. Например древногръцките философи като Питагор, елейската школа и Платон - със своята алегория за пещерата - са гледали на въпроса от тази гледна точка. Достигналите до нас документи показват, че религии като Зороастризмът, Будизмът, Таоизмът, Юдаизмът и Християнството са разисквали материята. Видни Ислямски учени като Имам Раббани, Мухиддин Ибн ал-'Араби и Мевляна също така са дискутирали същността на материята. Трябва обаче да бъде отделено по-голямо внимание на представите по темата на ирландския духовник и философ Бъркли. Бъркли казва, че материята изцяло представлява възприятия. Той бива изправен срещу жестоките нападки на материалистите по онова време, които вярвали, че материята притежава физическо наличие и които се опитвали да го накарат да замълчи, като го обиждали и очерняли. Един от тези материалисти бил Бърtrand Ръсел. Въпреки че Ръсел е един от мислителите, в който материалистите имали най-голяма вяра, и въпреки че бил виждан като най-големия поддръжник на материалистическите възгледи, той не бил в състояние да отрече казаното

от Бъркли. В своята книга "Проблемите на философията" той описва ситуацията със следните думи:

...На Бъркли принадлежи заслугата за разкриването на това, че съществуването на материята може да бъде отречено без каквато и да била абсурдност, и че ако съществуват неща, независими от нас, те не могат да бъдат преките предмети на нашите сетива. 52

Поради липсата на научни доказателства по онова време обаче нито Бъркли, нито останалите мислители са били в състояние да подкрепят своите възгледи с емпирични доказателства. Като резултат от това е било невъзможно материята да бъде напълно разбрана или широко разисквана, и то особено под натиска на тези, които защитавали противоположния възглед. Една част от тези, които открили тази истина, пък извършили погрешни преценки и въпреки че силно се били доближили до истината, те били неспособни да направят правилното заключение. Определени кръгове, които имали скрити намерения, пък се опитвали да издърпат тази истина в една напълно неправилна посока.

Същността на материята е научен факт

През наше време обаче "възприемането на материята в мозъка" вече не е въпрос на философска спекулация, а се е превърнал в подкрепен с научни доказателства факт. Напредъкът в света на науката разкри начина на функциониране на сетивните органи на човека. Както видяхме и в началото на тази книга, това функциониране е еднакво при всички сетивни органи. Идващите от външния свят сигнали до нашите сетивни органи биват превърнати в електрически сигнали от нашите клетки и посредством нашите нерви те биват препратени към сетивните центрове в мозъка ни. Ето така човек вижда, чува, помирихва, вкухва или докосва света в миниатюрните сетивни центрове в мозъка си.

Днес тези научни факти са напълно ясни и могат да бъдат открити във всяка книга по психология или гимназиалните учебници по биология. Начинът, по който образите и усещанията се формират в мозъка, днес бива преподаван подробно в медицинските училища. С увеличаването на нашите знания науки като физика, квантова физика, психология, неврология, биология и медицина са изяснили реалните детайли на процеса.

Така например физикът теоретик д-р Фред Елън Волф, който предизвика интерес със своите трудове и е автор на осем книги, всяка една от които е наградена, обяснява на хората, че научният напредък и особено резултатите, получени от квантовата физика, показват, че визуалният свят в действителност е една илюзия, така:

...съществува нещо отвъд целия материализъм, отвъд физическия свят, извън който цялата реалност, всичко съществуващо има обективен израз. Това ще затрудни традиционния дуализъм - и аз изказвам този мой възглед не като мистик, а като квантов физик. Мисля, че нашето най-съвременно разбиране за физическия свят предполага, че там

може да има един неописуем свят, един мистичен свят, един "въображаем" свят. Както [немския физик и създател на квантовата механика] Вернер Хейзенберг твърди, когато към физиката бъде прибавена представата за съвестта, то наблюдателят е този, който формира процеса на гледане... Аз виждам действителността по различен начин. За мен действителността е по-скоро нещо като сън - Аз виждам една действителност насън. Аз си представям един мечтател или един величествен дух, част от който сме всички ние... И си мисля, че използвайки този модел, ние можем да достигнем до един истински научен прогрес, вместо да се опитваме да разложим всичко до най-простото.⁵³

Този учен, който е забелязал и разбрал в светлината на научните открития факта, че материалният свят е просто една "илюзия", е само един от многото такива учени. Тези, които отричат тази очевидна научна истина, правят това поради идеологически причини, а не поради научни. Тези учени не желаят да приемат този факт, защото знаят, че ако направят това, то това напълно би унищожило материализма, към който те толкова упорито са привързани. Всъщност д-р Волф изяснява това, че тази реалност ще отхвърли материализма.

Като имаме предвид научните резултати, получени през 21-ви век, истината за възприемането на външния свят в мозъка въобще не изглежда като философска спекулация. Защото тя не е философска спекулация, а е научен факт, който научните открития ясно доказват. Това е един факт, в рамките на който всеки живее и който никой не е в състояние да отрече. Всеки човек, вярващ или не, безусловно знае тази истина и дори да го отрича, това е без значение.

Възражение: "Въпросът относно истината за материята едно и също ли е с представата за единно тяло (Вахдет-и Вуджут)?"

Отговор: Истина е, че представата за единно тяло е нещо, което множество Ислямски учени от миналото са дискутирали, когато са имали предвид някои от въпросите, споменати в тази книга. Това, което ние разкриваме тук, обаче не е точно същото като представата за единно тяло.

Из цялата човешка история множество учени и мислители са давали обяснение на тази истина. Някои от тях обаче са били заблудени от една погрешна представа и са гледали на сътворените от Бог неща като на напълно несъществуващи. Казвайки, че материята е илюзия, формирана в нашия мозък, това обаче не означава, че "нито едно от нещата, които виждаме, не съществува". Това е така, защото всичко, което виждаме, планините, полята, цветята, хората, моретата, с една дума всичко, чието съществуване Бог ни е описал в Корана, е било сътворено и съществува. Всяко едно от тях обаче съществува под формата на образ.

Всичко, сътворено от Бог, съществува независимо от това дали ние го виждаме или не. Така или иначе, както видяхме, то ще продължава да съществува в Божията памет от момента на неговото сътворяване до момента на неговата смърт. (За повече информация вижте в книгата "Вечността вече е започнала" на Харун Яхя).

В резултат на това фактът, че материята е илюзия, формирана в нашия мозък, не означава, че тя не съществува. Но този факт ни казва нещо относно истинската природа на материята, а именно, че тя е възприятие.

Възражение: "Как човек би обичал нещо, което знае, че е илюзия? Ако приемем, че всичко е една илюзия, формирана в мозъка ни, то тогава как бихме могли да обичаме нашите майки, бащи, приятели или пророците?"

Отговор: Човек, който задава този въпрос, не знае или не е успял да разбере, че той също е една илюзия. Той приема себе си за безусловно съществуващ, докато смята своите приятели и семейство за образи. Подобно на близките му обаче той също е една илюзия. Тялото, което вижда и докосва, подобно на тези на хората, които обича, е просто един образ, формиран в мозъка му.

Нещо повече, фактът, че приятелите и семейството на тези хора са също образи в техните мозъци, не е пречка да бъде изпитвана обич към тях. Ако някой обича своето семейство и приятели поради тяхната телесна или материална същност, то в такъв случай тази любов е фалшива. Истинската любов се състои от обич към някого поради Божиите качества, проявени в него. Така например, въпреки че никога не сме виждали пророка Мохамед, ние изпитваме огромна обич и привързаност към него, защото знаем, че голяма част от Божиите названия като Защитника (Ал-Уали), Върховния Владетел (Ал-Малик), Великодушния (Ал-Карим), Надеждния (Ал-Уакил), Напътващия (Ал-Хади), са проявени в него. Единственият източник на тази любов, която изпитваме към пророка Мохамед, обаче е любовта и привързаността, която изпитваме към неговия истински Владетел - Бог.

Вярващите обичат хората и всичко останало поради тяхната любов към Бог и тъй като всички тези неща са Негово проявление. Така например един вярващ проявява обич към малкото на една антилопа, защото Божието състрадание и любов са проявени в него, защото пораждащите обич качества, които Бог е сътворил в животното, му доставят удоволствие и неговият външен вид вселява чувството на състрадание към него. Той не изпитва обич към самото животно или към което и да било друго същество като към нещо самостоятелно.

Един вярващ никога не изпитва независима обич или привързаност към някой. Източникът на цялата обич е обичта към Бог. Един аят от Корана гласи: "... нямате освен Аллах нито покровител, нито избавител" и подчертава това, че човек няма други приятели

освен Бог. (Сура Бакара,107) В един друг аят е зададен въпросът: "Нима Аллах не е достатъчен за Своя раб?". (Сура Зумар, 36) Ситуацията е следната, тези, които обичаме, не могат да бъдат наши приятели и помощници, независими от Бог. Поради тази причина фактът, че цялото ни семейство и всички наши приятели са образи в мозъка ни, просто подсилва тази истина. Когато обичаме майка си, ние всъщност изпитваме обич към Божиите качества, които се проявяват в нея - Милостивост (Ар-Рахим), Състрадателност (ал-Рауф) и Покровителство (ал-Асим). Подобно, когато изпитваме обич към вярващ наш брат, ние в действителност обичаме приятния морал, който Бог разкрива в него. Тъй като се надяваме неговият характер и нрави да се харесат на Бог, то те се харесват и на нас. Тъй като виждаме, че той обича и се бои от Господа, ние също изпитваме наслада от тази праведна картина, която Бог е сътворил. Поради тази причина, когато обичаме някого, без значение дали той притежава отделна физическа наличност или не, ние всъщност обичаме Бог и обичта и привързаността, която изпитваме към този образ, в действителност представляват една обич и привързаност към техния истински източник - Бог.

Тези хора, които обичат останалите независимо от Бог, като че съществуват самостоятелно, независимо от Него, допускат огромна грешка. Според Корана любовта и предаността трябва единствено да бъдат изпитвани към Бог, а останалите неща биват обичани поради Неговото проявление в тях. Бог е казал следното за тези, които изпитват любов към хората и се обръщат към тях като към самостоятелно съществуващи:

А някои от хората приемат за богове други вместо Аллах, обичат ги, както Аллах трябва да се обича. А които вярват, най-силно обичат Аллах. И ако угнетителите можеха да съзрат, когато видят мъчението, че цялата сила е на Аллах и че Аллах е суров в мъчението... (Сура Бакара, 165)

Както е казано в айята, да се приписва на хората или предметите сила отвъд Божието наличие означава да бъдат смятани за равни на Бог. Нищо, което съществува, обаче няма силата да направи нещо, да извърши някакво действие отделно от Бог. В множество айати от Корана хората са предупредени за това да не приписват сила на нищо друго освен на Бог:

Онези които зовеете вместо Аллах, са раби, подобни на вас. Призовете ги, нека ви откликнат, ако говорите истината! Нима те имат крака, с които ходят, или ръце, с които хващат, или очи, с които виждат, или уши, с които чуват? Кажете: "Призовете вашите съдружници, после ме надхитряйте и не ме изчакайте! Моят покровител е Аллах, Който низпосла Книгата. Той покровителства праведниците. Онези, които зовеете вместо Него, не могат да ви помогнат, нито на себе си помагат." И ако ги зовеш към правия път, не чуват. И ги виждаш да те гледат, ала не съзират. (Сура Араф, 194-198)

Както става ясно от горесцитираните айяти, никой освен Бог не може да помогне на някой друг. Дори родителите, децата или приятелите на човек, чието съществуване той приема за дадено през целия си живот, в действителност не могат да направят нищо, за да му помогнат. Помощта от приятелите или семейството е възможна единствено с Божието позволение. Не е възможно човек да помогне дори сам на себе си без Божията воля. Дори не е възможно човек да върви, вижда или усеща, с една дума, да просъществува, ако липсва Божията воля.

Нещо повече, ние не трябва да забравяме, че нещата и хората, за чието външно съществуване не можем да имаме ни най-малка представа, но за които някои хора твърдят, че имат физическо наличие във външния свят, в отвъдното ще бъдат отдалечени от тези, които правят тези предположения. И както е разкрито в Корана, всеки ще бъде извикан да дава равносметка сам самичък. С други думи, така както всеки в действителност е сам с Господ в този свят, то по същия начин сам самичък ще бъде извикан след смъртта му, за да даде равносметка за извършените дела. Бог съобщава това в един айят така:

Идвате при Нас поединчно, както ви сътворихме първия път, и оставяте зад гърбовете си онова, което Ние ви дарихме. И не виждаме с вас вашите застъпници, за които твърдахте, че са съдружници [на Аллах]. Вече е прекъсната връзката помежду ви и се изгуби от вас онова, за което твърдахте. (Сура Анам, 94)

Когато погледне към приятел, например всеки вижда образа на един приятел, който Бог е сътворил в неговия мозък. Ако нервите в неговия мозък бъдат прекъснати, образът на неговия приятел ще изчезне. Единствено Бог е този, който е Жив и Вечен. В такъв случай как тогава някой би могъл да се привърже към нещо, с чийто първоизточник никога не би могъл да осъществи контакт и което съществува единствено в мозъка му? Не трябва да се забравя, че Бог е единственият, към когото човек трябва да изпитва любов и на който трябва да се подчини.

Възражение: "Човек иска хората, които обича, също да бъдат толкова реални и постоянни, колкото е и той."

Отговор: Някои от тези, които възразяват по въпроса, казват: "Човек иска приятелите му да бъдат също толкова реални и постоянни, колкото е и той. Как би могло да бъде по-различно?".

Изказвания като това показват, че тези хора не са разбрали това, което сме обяснили относно истинската същност на материята, или пък не са размислили достатъчно задълбочено върху нея. Хората, които правят твърдения като това, не са "реални и постоянни", каквито смятат, че са, именно поради тази причина те не могат да очакват

обичаните от тях хора да бъдат реални и постоянни. Когато човек помисли по въпроса, той ще осъзнае, че неговото собствено тяло е само образ, който Бог показва на душата му.

Когато някои хора усещат телата си, усещат болка, когато си порежат пръста, или задоволяват някои от физическите нужди на тялото си, това би им дало усещането, че тялото им има истинско физическо наличие. Тялото на човек обаче е просто едно възприятие, точно като всичко останало и никой никога не би могъл да знае дали неговото тяло има физическо съответствие отвъд неговото възприемане. Така например болката, която човек изпитва, когато си пореже пръста, също е възприятие. Такова е и усещането на ситост, което човек изпитва, след като се нахрани. Изкуствени сигнали във от човешкото тяло също могат да създадат такива усещания. Никой обаче не може никога да бъде сигурен във физическото наличие на собственото си тяло. Душата, с която Бог е дарил човека, е тази, която усеща болката или разбира думите, написани на тази страница, поради тази причина самият индивид също е Божие проявление. Тези хора не са реални и постоянни, каквито вярват, че са.

Възражение: "Да направя заключението, че Вселената е съвкупност от възприятия, означава изоставяне на изучаването на това как Вселената функционира, или с други думи, изоставяне на науката."

Отговор: Това е възражение, което се отправя предимно от материалистите и има за цел да покаже настоящия въпрос като противен на науката, като унищожаваш науката. Това обаче очевидно е грешно и необосновано.

Бог ни представя образите, които виждаме в себе си, като свързани чрез една мрежа от причинно-следствени връзки, всички обединени посредством определен закон. Например образите за ден и нощ, които се формират в мозъка ни. Ние възприемаме деня и нощта, като че са свързани със Слънцето и движението на Земята. Когато образът на Слънцето в мозъка ни е изгрял напълно, то ние знаем, че е обедно време, а когато то започва да залязва, ние разбираме, че настъпва нощта. Когато създава възприятията, принадлежащи на Вселената, Бог ги сътворява заедно с тяхната причинно-следствена връзка. Ние никога не сме ставали свидетели на настъпването на ден, след като Слънцето е залязло. Ето така науката представлява наблюдаването и изучаването на тази причинно-следствена връзка, която Бог е сътворил в мозъка ни.

Нека разгледаме един друг пример: В илюзията в нашия мозък, когато изпуснем една химикалка, тя пада на земята. В резултат на проучвания върху причинно-следствената връзка, която обуславя явленията от този вид, ние откриваме "закона за гравитацията". Бог представя образите, които показва на душата ни, все едно, че са свързани с определена причина и закономерност. Едно от основанията за създаването на тези причини и закономерности е това, че животът е сътворен за изпитание. Науката се е зародила като

резултат от проучванията на последователността, в рамките на които тези закономерности и съвкупност от възприятия, наречени "Вселена", функционират. Ето защо е изключително важно да изучаваме науката, законите, които изглежда, че обуславят необикновените образи, които Бог е сътворил.

В заключение, не съществува обосноваване за твърденията на материалистите, че приемането на факта, че материята е възприятие, означава отричане на науката. Точно обратно, тези, които истински приемат този факт, гледат на науката като на важен начин за разбиране на тази съвкупност от образи и скритата в тях тайнственост.

Съществува огромна разлика между това схващане на науката и това на материалистите. Природните закони, които сме открили, наблюдавайки цялото количество от въпросните образи, са законите на Бог, който е сътворил същата тази целокупност. Представата за науката на материалистите, които смятат, че материята има реална наличност, че природните закони произлизат от самата материя и че тези закони са тези, които в действителност са ги сътворили, се проваля в светлината на истината.

Не трябва да забравяме, че Бог притежава силата да създава всички тези възприятия, без да му е необходима някаква причина или закономерност. Например Бог може да създаде роза, без да му е необходимо семе, или дъжд, без да се нуждае от облаци, или сянка, ден или нощ без Слънце. Бог разкрива този факт в един от айятите на Корана така:

Не виждаш ли как твоят Господ разпростира сянката? А ако пожелаеше, Той би я сторил неподвижна. После сторваме слънцето неин водител. После малко по малко я скъсяваме. Той е, Който стори за вас нощта да е одеяние, и съня да е за отдиш, и стори деня да е за препитание. (Сура Фуркан, 45-47)

Както видяхме от този айят, Бог е разкрил, че първо е сътворил сянката, а след това Слънцето като нейна причина. Сънищата са пример, който би ни помогнал да разберем това сътворение по-добре. Въпреки че нашите сънища нямат материални съответствия, ние все пак усещаме светлината и топлината на Слънцето. От тази гледна точка сънищата са знак за това, че възприемането на Слънцето може да бъде създадено в мозъка ни, без то в действителност да съществува.

В сътвореното от Бог място за изпитание обаче Той е сътворил и причината за всяко едно нещо. Денят е причинен от Слънцето, а дъждът от облаци. Всичко това са образи, които Бог е сътворил самостоятелно в мозъка ни. Създавайки причината преди последицата, Бог ни дава възможността да си мислим, че всичко функционира в рамките на определени закони, и по този начин ни позволява да извършваме научни проучвания.

Възражение: "Няма ли противоречие в това от една страна да описваме Бог посредством доказателствата от природата, а от друга - да казваме, че физическият свят, който е представян като доказателство за Неговото наличие, не съществува?"

Отговор: Някои хора, които не са разбрали напълно същността на въпроса, предполагат, че твърдението: "Физическият свят се състои от съвкупност от възприятия" означава: "Нищо не съществува". Да кажем обаче, че материята е целокупност от възприятия или образи, които ние възприемаме в мозъка си, не е същото като това да кажем, че материята не съществува. Има физическа вселена, но тя съществува единствено като целокупност от възприятия. Точно както в сънищата ни, тя съществува единствено на ниво възприятия.

Наличието на материята на ниво възприятия е много ясно доказателство за съществуването на Бог. Това е така, защото нищо, което съществува на ниво възприятия (точно както образите), не може да създаде себе си, а това от своя страна показва, че трябва да съществува Творец, който го е създал. Ето така фактът, че физическата вселена е само един образ, е ясно доказателство за съществуването и единствеността на Бог. Поради тази причина не съществува противоречие между това, че материята е образ, и това, че Божието наличие се проявява в съществуващите неща. Напълно противоположно, едното е логическо следствие от другото.

Бог е сътворил всичко, което съществува. Той обаче го е сътворил под формата на образи. Проучването и изучаването на свойствата на тези образи - предмети разкрива доказателствата за превъзходството на Божието сътворение, Неговото изкуство и безпределна мъдрост. Следователно, не съществува противоречие между това да казваме, че материята е съвкупност от възприятия, и изучаването на свойствата на тези възприятия, при което виждаме Божието величие и сила.

Също така трябва да отбележим, че има хора, които смятат, че Бог съществува само дотолкова, доколкото има същества, които мислят за Него (Пречист е Бог!), и в резултат на тази своя огромна заблуда излагат някои възражения. Ако Бог пожелае обаче, може да премахне всички образи, които е сътворил, и да унищожи всичко, което съществува, но Той все още ще продължава да съществува. Това е така, защото Той не е ограничен във времето и пространството. Няколко айята от Корана обръщат внимание на факта, че Бог може да унищожи каквото пожелае, по всяко време, когато пожелае:

Ако пожелае, Той ще ви заличи, о, хора, и други ще доведе. Аллах има сила за това. (Сура Ниса, 133)

О, хора, вие сте нуждаещите се от Аллах, а Аллах е Пребогатият, Всеславният. Ако пожелае, Той ще ви погуби и ще ви замени с ново творение. Това за Аллах не е трудно. (Сура Фатир, 15-17)

Много важен е фактът, че дори Бог да унищожи всичко съществуващо, това, което е от значение, е Неговото съществуване. Бог е съществувал преди създаването на което и да било нещо и ще продължава да съществува, дори и всичко останало да изчезне. Това е разкрито в следния аят:

Всичко тук погива. Но пребъдва Ликът на твоя Господ, Владетеля на величието и почитта. (Сура Рахман, 26-27)

Възражение: "Ако приемем тези обяснения, то понятията забранено и разрешено ще изчезнат".

Отговор: Това е едно напълно нереално твърдение. Фактът, че физическият свят се състои от нашите възприятия, не премахва тайната на изпитанието. Независимо от това дали материята съществува като възприятие или извън нашия мозък, това, което Бог е забранил, е забранено, а това, което е разрешил, е позволено. Например Бог е забранил яденето на свинско месо. Казвайки "свинското месо е само един образ в мозъка ми", и след това да отидеш да ядеш от него очевидно е голямо лицемерие и неразумно. Подобно, да кажем: "Тези хора са само образи в мозъка ми, следователно няма значение, ако ги излъжа", не е нещо, което някой, който се страхува от Бог и е разбрал обсъжданото тук, би могъл някога да направи. Това важи за всички ограничения, закони и забрани, наложени от Господа. Така например фактът, който обсъждаме тук, не е причина за отменяне на задължението за даване на милостиня. Фактът, че милостинята, която даваме, съществува в мозъка на хората, на които я даваме, не означава, че не трябва да изпълняваме това наше задължение. Бог е сътворил целия свят като съвкупност от възприятия, в рамките на тези възприятия обаче ние все пак сме задължени да съблюдаваме това, което ни е разкрито в Корана.

В миналото някои кръгове, изкривявайки тази истина, се опитвали да премахнат понятията като разрешено и забранено. Но те така или иначе притежавали една система от изкривени вярвания и може би са искали да използват тази истина в собствен интерес. Трябва да се разбере обаче, че заключението, до което те достигат, не е вярно.

В заключение, всеки, който искрено обмисли ситуацията, ще види ясно, че за целта на изпитанието, на което Бог ни подлага, не е необходимо да съществува материя. Бог е създал това изпитание в рамките на един свят от образи. Не съществува основание да предполагаме, че трябва да съществува материя, за да може човек да се моли или да прави разлика между това какво е забранено и какво разрешено. Нещо повече, важното нещо е душата. Душата е тази, която ще бъде наказвана или възнаградена с блага в отвъдното. Поради тази причина фактът, че материята е възприятие в нашия мозък, не ни пречи да правим това, което е разрешено, и да отбягваме забраненото, или пък да изпълняваме религиозните си задължения.

Именно тук трябва да кажем, че тези, които твърдят, че не носят отговорност за образите, когато бъдат изпратени в ада, ще казват: "Ние си мислехме, че не носим отговорност, ето затова сме тук". Тези хора, въпреки че ще разберат, че адът е образ, така както е и земята, ще се измъчват в страдания завинаги.

Възражение: "Когато погледне към едно дърво, всеки казва, че листата му са зелени. След като всеки описва това дърво по един и същи начин, това означава, че то не съществува само в моя мозък".

Отговор: Това, на което хората около нас казват зелено, ние също казваме зелено. Но дали цветът, който те наричат зелен, е същият като този, който ние виждаме в мозъка си, или те наричат зелен този цвят, който ние виждаме като син? Няма начин как да разберем това. Както вече видяхме, извън нашия мозък не съществуват цветовете. Отвън има само светлинни вълни с различна дължина и нашият мозък е този, който ги превръща в цветовете. Ето така се формират цветовете в нас и никой друг не може да види цветовете, които ние виждаме в мозъка си.

Това е въпрос, който е бил обсъждан от множество философи и учени, като вторите се съгласяват, че "Ние никога не можем да кажем дали някой друг вижда розата, която ние виждаме като червена по същия начин, както и ние, или дали това, което ние виждаме като синьо, той не смята за червено." Това се отнася за всички възприятия, не само за цветовете. Така например Даниел Денет изразява своите мисли и интерес към този въпрос:

Лок разглежда това в своето "Есе за човешкото разбиране" (1690) и много от моите студенти ми разказаха, че когато били деца, им хрумнала същата идея и били пленени от нея. Идеята изглежда кристално ясна и надеждна:

"Съществуват начини, по които нещата ми изглеждат и ми звучат, и ми ухаят и т.н. Това е толкова очевидно. Интересно ми е обаче дали нещата, които ми изглеждат по даден начин на мен, изглеждат по същия начин и на другите хора."

Философите са изложили множество различни варианти по този въпрос, но класическият вариант е междуличностният: Как бих могъл да знам дали ти и аз виждаме един определен цвят по един и същи начин, когато гледаме към нещо? Тъй като и двамата сме научили имената на цветовете, като са ни били показвани оцветени предмети, то нашето словесно поведение ще съвпада, въпреки че ние виждаме напълно различни индивидуални цветовете, така например нещата, които на мен ми се струват като червени, на теб ти изглеждат зелени.⁵⁴

Дрю Уестърн, професор по психология в Харвардския университет, казва, че от научна гледна точка ние никога не бихме могли да знаем дали някой друг възприема една роза по начина, по който ние я възприемаме:

Ако възприятието е един градивен, конструктивен процес, то до каква степен хората възприемат света по един и същи начин? Дали начинът, по който червеното изглежда за един човек, е същият като това, което изглежда за друг? Ако един човек обича чесън, а друг го мрази, то дали и двата вкуса на обич и омраза са едни и същи, или дали чесънът има различен вкус за всеки един от двамата? Конструктивната природа на възприятието поражда един еднакво любопитен въпрос за това дали или в каква степен хората виждат света такъв, какъвто е в действителност. Платон твърди, че това, което ние възприемаме, са само сенки по стената на една пещера, хвърлени от движението на невидима реалност в бледа светлина. Какво означава това да кажем, че една чаша с кафе е гореща? И наистина тревата зелена ли е? Човек, който е далтонист и не вижда зеления цвят, чиято зрителна система не притежава способността да различи определени дължини на вълните на светлината, няма да види тревата като зелена. Тогава зеленият цвят, който е признак на предмета (тревата), ли е този, който възприема, или е някакъв вид взаимодействие между наблюдаващия и наблюдаваното? Това са философски въпроси, решаващи за усещането и възприятието. 55

Както видяхме, фактът, че даваме едни и същи определения или наричаме цветовете с едни и същи названия, не означава, че ние виждаме едни и същи неща. Сравняването на възприятията на хората е напълно невъзможно, защото всеки вижда един отделен свят в мозъка си, който принадлежи само на него. Следващото възражение включва още едно друго обяснение, отнасящо се до този въпрос.

Възражение: "Аз съм в градина с двама приятели и ние тримата виждаме абсолютно едни и същи неща. Ако това, което всеки един от нас вижда в мозъка си, е едно и също, то това означава, че извън нашия мозък би трябвало да съществуват първоизточници на тези неща".

Отговор: Фактът, че вие и останалите хора виждате едни и същи неща, не е потвърждение на твърдението, че съществува физическо съответствие на това, което всички вие виждате. Това е така, защото вие виждате вашите приятели също в мозъка си. Например, когато се разхождате с приятели в градина с плодни дървета, по същия начин както ябълките, прасковите, пъстрите цветя, птичите песни, топлият полъх на вятъра, ароматът на плодовете и цветята се формират във вашия мозък, то същото се отнася и за приятелите ви и за всичко, за което си говорите. С други думи, приятелите ви се разхождат в градина, която виждате в мозъка си, а не в такава, която е във външния свят. Следователно фактът, че приятелите ви виждат същите неща, каквито и вие, не означава, че съществува физическо съответствие на това, което виждате.

Когато гледате мач на стадион, пълен с хора, фактът, че хиляди хора в един и същи момент виждат, че е отбелязан гол и реагират по едно и също време, не е доказателство за

физическото съществуване на стадиона, играчите, съдиите, нито пък на хилядите хора по трибуните. Играчите, феновете, аплодисментите и всичко останало, което виждате там, се намира във вашия мозък. Играчът, който отбелязва гол и феновете, които ликуват с него, всички те са във вас. Вие се радвате за отбелязан гол в мозъка си, ръкопляскате и викате заедно с тълпата във вашия мозък. В заключение, фактът, че хората, които виждате до вас, потвърждават това, което вие виждате, не означава, че това, което виждате, има физическо съответствие във външния свят. Без значение колко на брой са хората, за които казвате, че са "точно до вас", в действителност те са във вашия мозък.

Възражение: "Тъй като възприемаме външния свят такъв, какъвто е в действителност, то в нашето поведение няма никаква аномалия. Например, когато отидем до скала, ние спираме, вместо да продължим да вървим към ръба ѝ".

Отговор: Това възражение ни показва, че човекът, който го е направил, е сериозно объркан и не е успял да разбере обясненото до момента. Това е така, защото възражението лежи върху следните твърдения: "Там отвън съществува физически свят. Всеки обаче вижда този свят различно в своя мозък". Този човек си мисли, че е направено едно такова твърдение и продължава да му се противопоставя, смятайки, че оборва твърдението, като казва: "Там отвън съществува материална реалност и ние я виждаме такава, каквато е. Никой не я вижда по различен начин. Доказателство за това е, че когато там отвън има ръб на скала ние го виждаме по същия начин и спираме да вървим".

Фактът, който се разглежда тук обаче, доста се различава от това, което този човек е разбрал. Тук не се твърди, че "съществува външен свят, но ние виждаме този свят различно от това, което е в действителност". А тук се казва, че "ние възприемаме всичко в нашия мозък и никога не можем да осъществим директен контакт с никакъв вид оригинален, независим обект. Поради тази причина никога не бихме могли да узнаем дали тези първоизточници съществуват във външния свят или не".

Фактът, че не отиваме към ръба на скалата, не означава, че виждаме външния свят такъв, какъвто е в действителност. Когато вървим по права пътека и след това спрем, когато достигнем до ръба на скалата, то ние вървим по една пътека в мозъка си и виждаме ръба на скалата в мозъка си. Всъщност, дори и да паднем от ръба на скалата, ние въпреки всичко възприемаме, че правим това в нашия мозък. Това се случва по абсолютно същия начин, както и когато ни блъсне автобус или ни ухапе куче, както видяхме по-рано. Когато паднем от скалата, болката от нашите рани или счупени кости, които усещаме, се формира в мозъка ни.

Възражение: "Няма съмнение, че Бог ни показва тези образи, за да ни подложи на изпитание. Защо обаче Бог, творецът на всички действия, създава едно такова изпитание?"

Отговор: Разбира се, че Бог не е нужно да изпитва хората, за да види тяхното поведение, защото той е нашият Господ, който е сътворил всички събития, места и време. Бог не е ограничен във времето и пространството. Това, което за нас е минало и бъдеще, при Него вече се е случило и достигнало до своя край в рамките на един миг. Бог обаче ни позволява ние сами да изживеем тези изпитания и по този начин хората да станат свидетели на своето собствено поведение и да разберат защо са отишли в рая или ада. Човек, който знае, че Бог е неговият приятел, че той е безкрайно справедлив, милостив и любящ, ще приеме това Негово сътворение.

Бог ни показва неща, които вече са се случили при Него. Той създава у хората чувството, че те сами извършват тези действия по своя собствена воля. В рамките на тези усещания Той ни съобщава чрез Корана, че ние сме отговорни за всичко, което Той ни разкрива. Тази отговорност се състои в спазването на всички Божии заповеди. Ние можем да научим нещо отвъд представеното ни единствено ако Той пожелае. Ако Бог пожелае, Той може да ни разкрие тази тайна и мъдрост както на земята, така и в отвъдното. Или ако пожелае, в нито едно от двете места. Както е разкрито в един аят "...от Неговото знание обхващат само онова, което Той пожелае...". (Сура Бакара, 255) Независимо от това какво се случва, Бог е нашият Владетел и Закрилник. Следователно, наше задължение е да се доверим на Господа, който ни дарява с толкова много блага, и да сме му благодарни за всичко, което е сътворил.

Някои хора в миналото са схванали истината относно същността на материята, но тъй като вярата им в Бог и разбирането на Корана е било слабо, те изфабрикували изкривени становища. Някои казвали: "Всичко е илюзия, то тогава няма смисъл в богослужението". Идеи като тази са изкривени и невежи. Истина е, че всичко представлява образи, представяни ни от Бог. Но също така е и вярно, че Бог ни натоварва със задачата да следваме Корана. Това, което трябва да направим, е внимателно да следваме Неговите закони и забрани.

В Корана Бог ни разкрива, че Той ни е дал много малка информация за душата. Бог е сътворил този образ на изпитанието с определена цел:

И непременно ще ви изпита с малко страх и глад, и с отнемане от имотите, душите и плодовете. И благовестявай търпеливите. (Сура Бакара, 155)

Наистина ще бъдете изпитани и в имотите, и в душите ви, и ще чуете много обиди от дарените с Писанието преди вас и от съдружаващите. Но ако сте търпеливи и богобоязливи, това е от решаващите дела. (Сура Ал-Имран, 186)

Съществува една много голяма мъдрост в това изпитание. Едната от тях е, че ние биваме подложени на изпитание и като резултат след това биваме изпратени в рая или ада за цяла вечност. Още мъдрост би могла да се съдържа в начина, по който хората могат да свидетелстват за това какво са направили през целия си живот, и да видят защо поведението, което те са проявили, в Съдния ден ще ги изпрати в рая или ада. Но Бог знае най-добре. Ние само можем да Му се молим, за да ни разкрие от Своята мъдрост.

Възражение: "От това, което видяхме дотук, нашите възприятия ще продължат дори и след смъртта ни. Те вечни ли ще са? Раят и адът също ли са само една съвкупност от възприятия?"

Отговор: Бог е сътворил хората по такъв начин, че те могат да възприемат света единствено посредством образите, които биват представени на душата им. С други думи, ние виждаме представените ни образи, независимо от това дали там отвън съществува реален физически свят или не. След смъртта обаче Бог ще създаде човека по различен начин, но ние не бихме могли да знаем как точно.

Въпреки факта обаче, че раят и адът биват изживявани като възприятия, това ни най-малко не намалява удоволствието, което ще бъде изпитано от първото, нито пък страданието - от второто. По същия начин както човек в този свят изпитва болка, когато си изгори ръката, така той също ще усеща и реалността на това усещане и в отвъдното. Както вече споменахме, усещанията като болката също биват възприемани в мозъка. Тези усещания, които всеки изживява, обаче са създадени така, че да бъдат извънредно реалистични, точно както останалите ни усещания. Хората дори могат да припаднат от силата на болката, която изпитват. По същия начин някои образи могат да създадат изключителен комфорт на хората, независимо от това, че са създадени като възприятия в мозъка им. Например една неприятна гледка или звук, или лоша миризма биха могли да породят голям дискомфорт. Фактът, че те биват възприемани в мозъка, не променя нищо. Следователно, въпреки че адът ще бъде представен на душата под формата на възприятия, този факт не прави нищо, което да олекоти мъчението, което ще бъде изпитвано там. По същия начин, по който Бог сътворява живота на този свят да бъде толкова ясен и убедителен, че хората да приемат, че той е "категоричен факт", Той притежава силата да направи същото и с отвъдния живот. В няколко айята Бог разкрива, че мъченията в ада са напълно непоносими:

И че Моето мъчение е болезненото мъчение. (Сура Хиджр, 50)

Ще накараме Ние неверниците да вкусат сурово мъчение и ще им въздадем за лошите им деяния. Това е възмездието за враговете на Аллах - Огънят - Вечният дом за тях - възмездие, защото отхвърляха Нашите знамения! (Сура Фуссилат, 41: 27-28)

Същото нещо се отнася и за рая. Всичко, на което човек се наслаждава или което му доставя удоволствие, е възприятие, формирано в мозъка му. Човек, който се радва на разговор със своя най-добър приятел например, в действителност прави това в мозъка си. Или човек, който се наслаждава на великолепната гледка на един водопад и слуша бученето на водата, всъщност вижда тази гледка и чува тези звуци в мозъка си. Няма съмнение в това. Но този факт не му пречи да се наслаждава на тези образи. Ето защо Бог разкрива в Корана, че раят представлява най-възвишеното постижение за хората и че той съдържа всичко, което би доставило удоволствие на техните души:

Ала за онези, които се боят от своя Господ, са Градините, сред които реки текат, там ще пребивават вечно - прием от Аллах. А при Аллах е най-доброто за праведниците. (Сура Ал-Имран, 198)

Възрадва ги техният Господ с вест за милосърдие от Него и за благоволение, и за Градини, в които ще имат постоянно блаженство, там ще пребивават вечно и завинаги. При Аллах има огромна награда. (Сура Тауба, 21-22)

Онзи, чиито везни натежат, ще има живот в доволство. (Сура Кариа, 6-7)

Нещо повече, човек, който знае, че Бог е този, който му позволява да вижда тези прекрасни образи, ще изпитва дори още по-голямо удоволствие от този факт. Например някой, който откъсва ябълка, с нейното приятно ухание и привлекателен изглед, от едно дърво и помисли за Бог, който е създал тази миризма и външен вид специално за него, ще се наслади на този образ много повече, отколкото другите хора. Бог ще подготви различни образи на рая за всеки един вярващ и там ще му бъде предоставено всичко, за което душата на вярващия копнее. В този свят и в отвъдното единственият приятел, защитник и творец на човека е Бог. Всички пророци, апостоли, отдадени вярващи, хури (жените в рая) и останалите, които ще види заедно със себе си в рая, са същества, които формират най-яркото проявление на дружбата, любовта и близостта на Бог.

Напълно очевидно е, че Бог ни позволява да получаваме тази целокупност от възприятия по време на целия ни живот. Всеки искрен човек, който осъзнава това, не изпитва никакво съмнение в Неговата справедливост, безупречно сътворение и в това, че Той сътворява най-добре и по най-прекрасния начин. Бог също така ще създаде рая и ада като възприятия. Този факт обаче не променя обещанията, които Бог е направил в Корана. Докато на човек бъдат предоставени най-големите удоволствия и наслади за цяла вечност в рая, ужасните страдания в ада също ще продължат вечно. Божието сътворение е безупречно и Той държи на обещанията си.

На такива ще приемем хубавите дела и ще им опростим лошите постъпки. Те са от обитателите на Рая - истинно обещание, което им е обещано. (Сура Ахкаф, 16)

Както става ясно от айятите, сега в този момент раят съществува при Бог. Той е сътворил рая и ада, и в момента и двете съществуват при Бог, с всеки един свой момент и форма.

Възражение: "Никога ли няма да се срещнем очи в очи с безусловните същества? Знанието, че постоянно осъществявам контакт с един свят от възприятия ме потиска".

Отговор: Единствено Бог е безусловен. Всичко останало, което виждаме, е единствено проявление на Господа. Обикновено хората смятат, че те и останалите съществуват физически и че Бог ги обхваща подобно на радиовълни. (Пречист е Бог) Истината обаче е точно обратна. С други думи, единствено Бог е този, който съществува. Ние не трябва да бъдем заблудени от факта, че не можем пряко да Го видим. На където и човек да се обърне, към който и да погледне, всичко, което той в действителност вижда, е Божие проявление.

Нещо повече, вместо да потиска човека, този факт би трябвало да доставя още по-голяма радост на този, който вярва в Бога. Това, че Бог е единственото безусловно същество, а ние сме само една илюзия, е голяма чест за един Негов раб. Един такъв факт носи радост на човека. Това увеличава страхопочитанието, което изпитваме към нашия Господ, и покорството ни към Неговата безкрайна сила.

Това също е важна информация, която по естествен път ще освободи хората от техните земни желания и това ще им помогне да се прекланят пред Бог, без да го съдружават. Това е така, защото казвайки: "Още нещо, освен Бог, би трябвало да съществува", всъщност означава съдружаване на някой друг с Него и твърдение, че съществува друга сила освен Бог. Това обаче никога не може да се случи с един истински вярващ. Един такъв човек не се бои от нищо друго освен от Бог. Когато се сдобие с някаква сила или средства, той знае, че те в действителност принадлежат на Бог. Когато доктор открие лекарство за болестта му, той възхвалява Бог като Единствения, който лекува. Той знае, че лекарят е само средство за лечението, което Бог е породил да се случи.

Бог винаги сътворява най-хубавото и най-доброто от всичко. Този факт никога не трябва да бъде забравян. В един айят Бог разкрива следното:

Завърни се при твоя Господ доволстваща, заслужила благосклонност! (Сура Фаджр, 28)

Човек трябва винаги да бъде доволен от всяко едно сътворено от Бог събитие. По този начин може да бъде разбрано по-добре как тази дискутирана тук истина може да доближи хората до Бог. Нещо повече, когато Коранът бъде прочетен още веднъж, имайки предвид тази истина, то мъдростта на множество от айятите ще стане по-разбираема.

Истина е обаче, че човек, който не вярва в Господ, който е обсебен от земните си страсти, който не се надява на отвъдното и който защитава материалистическите възгледи,

би бил ужасно смутен от тази ситуация. Напълно разочарователно и съкрушително е за този вид хора да разберат, че всичко, за което жадуват, всички хора, които смятат, че съществуват безусловно, в действителност са просто една илюзия. Когато разберат истината, те ще видят, че са прекарали целия си живот в преследване на илюзии и че са се изморили напразно. Те ще видят, че са изразходвали силите си в отричане на истината. Те много ще съжаляват поради това и дори ще бъдат унижени.

Те също така ще изпитат и едно огромно разочарование в отвъдното за това, че са смятали, че всички образи са напълно реални.

Тези са, които себе си погубиха и се скри от тях онова, което измисляха. Без съмнение в отвъдния живот те са най-губещите. (Сура Худ, 21-22)

И така, фактът, че всичко е една илюзия, че Бог е единственото безусловно същество, е източник на една огромна радост за всеки, който приема Бог за свой единствен приятел и защитник и който искрено Го обича.

Възражение: "Краят на този свят от възприятия небитието ли е? Хората могат ли да останат в това небитие?"

Отговор: Едното от нещата, които пречат на хората да мислят относно този въпрос, е това, че те се страхуват от това да останат в едно цялостно небитие. Когато размислят задълбочено върху това, те осъзнават, че това, което си мислят, че докосват, представлява едно нищо. Нищо освен Божията воля обаче не може да премахне нито една от причините, които Той е сътворил, за да ни подложи на изпитание в този свят. Тези причини ще продължават да бъдат сътворявани до момента на нашата смърт.

Ние ще продължаваме да бъдем подлагани на такива изпитания като това да усещаме твърдостта на масата, да виждаме кръвта си, когато си порежем ръката, да усещаме болка, страдание, страх и болести. Фактът, че ние живеем в един свят, състоящ се само от възприятия, няма да премахне нашата близка връзка с причини като тези. Дори когато умрем, все още няма да има небитие. Както Бог е разкрил в Корана, ние ще започнем един нов живот с други измерения и причини. Няма никаква причина за това да си мислим, че ще достигнем своя край в небитието. Тъй като Бог е сътворил човешките същества в тази среда, за да ги подложи на изпитание, Той ще продължава да ни предоставя усещания. Всъщност това е, което Той е разкрил в Корана. Когато възприятията ни в този свят бъдат прекъснати, то ще започнат възприятията на отвъдното и ние никога няма да почувстваме себе си като че сме в небитието.

Възражение: "Ще продължи ли изпитанието в този свят на човек, който е успял да разбере, че всичко е една илюзия?"

Отговор: Това е един изключително важен въпрос. Някои хора предполагат, че изпитанието ще завърши, когато тази истина бъде напълно разбрана. Това обаче е една погрешна представа. Както вече видяхме в останалите отговори, изпитанието ще продължава, докато сме живи.

Въпреки че Бог прави така, че да живеем в един свят от възприятия, Той ни представя този свят все едно, че зависи от определени причини. Например, когато огладнеем, ние ядем нещо. Ние не казваме "Всичко е една илюзия, следователно няма значение". Ако не се храним, то ние започваме да отслабваме и най-накрая умираме. Бог може да премахне тези причини и следствия по всяко време, когато пожелае, за всеки, който пожелае, чрез каквито и средства да пожелае. Ние никога не бихме могли да знаем защо и кога Той ще направи това. Това обаче е най-съществената истина: Бог ни държи отговорни за всичко от Корана и за да можем да изпълним тези Божии заповеди, ние сме принудени да живеем в рамките на това поле от причини. Например Бог заповядва на хората да правят добро и да избягват злото. Той повелява спасяване на беззащитните жени и деца от жестокостта и страданията. В Корана Бог пита: "Защо не се сражавате заради тях?". Би било напълно грешно и непочтено да се приеме становище, което отрича тези задължения, с които Бог ни е натоварил.

Точно обратно, човек, който знае, че Бог е този, който му показва всичко, което се случва, в отговор на всеки един образ, който вижда, ще се чувства силно задължен. Противно на множеството хора, той винаги ще се стреми да подкрепя доброто и да се противопоставя на злото. Той никога няма да предаде този дълг на някой друг и никога няма да представя извинения като: "Нека някой друг да направи също нещо, аз направих всичко, което можах". Човек, който знае истинските факти относно ситуацията, ще каже: "Ако Бог ми показва този образ, то Той иска да намеря разрешение и аз съм длъжен да направя това".

В заключение, всеки трябва да направи всичко възможно, за да изпълни задълженията, с които Бог го е натоварил. Знаейки истинската природа на материята и придобивайки един възглед за света, който съответства на тази истина, човек засилва усилията, които полага, за да спечели Божието одобрение и увеличава много повече своята решителност.

Възражение: "Истина ли е, че Бог е навсякъде? Божието царство не е ли на небето?"

Отговор: Мнозинството от хората вярват в съществуването на тях самите, материята и на света, който виждат около себе си. Те си представят Бог като една илюзия, която по някакъв начин обгражда тази съществуваща материя. (Пречист е Бог!) Или тъй като не могат да видят Бог със собствените си очи, те казват: "Бог би трябвало да е някъде, където ние не можем да виждаме, в космоса или някъде далеч в небесата". Това е една огромна грешка.

Бог е навсякъде, не само в небесата. Като единственото нещо, което наистина съществува, Бог обгръща цялата вселена, всички хора и всички места. Накъдето и да се обърнете, там е Божият Лик. Според Корана е погрешно да се казва, че Божието царство е на небето, защото Той е навсякъде. Както видяхме в предходните части, в няколко айята от Корана е разкрито, че Бог е навсякъде, че е по-близо до нас от собствените ни тела и че накъдето и да се обърнем, виждаме Неговия Лик. Например в сура Бакара от Корана Бог е съобщил следното:

"... Неговият Престол вмества и небесата, и земята..." (Сура Бакара, 255)

В един друг айят пък е подчертано това, че Господ несъмнено обхваща всичко, което хората правят:

"... Наистина моят Господ обхваща делата ви." (Сура Худ, 92)

Както е разкрито в Корана, Бог не е само на небесата. Бог е навсякъде и обхваща всичко. Тази информация ни е дадена посредством Корана.

Обяснението на тайната отвъд материята ще позволи на хората да разберат тези айяти по-добре. Тези хора, които видят, че материята няма безусловно наличие, ще разберат, че Бог е навсякъде, че Той ги вижда и чува във всеки един момент, че Той е свидетел на всичко и че е по-близо до тях от собствените им тела, и че Той чува всяка една отправена към Него молитва.

Заклучение: Адът е домът на споровете

В Корана Бог насочва вниманието ни към склонността на хората да спорят: **"И вече разяснихме за хората всякакви примери в този Коран. Но най-много от всичко друго човек оспорва."** (Сура Кахф, 18: 54) Някои хора се преструват, че не са разбрали и най-простите истини, независимо от това колко ясни са те, и особено ако мислят, че тези истини противоречат на собствените им интереси. Те се впускат в излишни подробности, задават безсмислени въпроси, които никога не могат да доведат до някакъв определен резултат, и проявяват едно свадливо поведение. Поради тези характерни особености голяма част от хората в миналото са спорили с избраните от Бог пророци и пратеници и са излагали нереални доводи, за да се противопоставят на ясната истина, която им е била представяна. Целта, лежаща зад това противопоставяне, не е била искреното желание за узнаване на истината, а по-скоро желание за създаване на спънки, за да могат да я отхвърлят.

Тук трябва да изключим хората, които задават въпроси, възникнали от истинското им желание да научат истината, да я осмислят и разберат. Разбира се, напълно приемливо и неизбежно е задаването на въпроси относно тази изключително важна тема и обръщането към тези, които знаят повече за нея, тъй като по-голямата част от хората за първи път в

живота си ще се сблъскат с нея и тя напълно ще промени възгледа им за света. Също така е очевидно, че хората, които задават въпроси, възникнали в резултат на истинското им желание да разберат, се различават от тези, които са просто свадливи и скептични и лишени от всякаква разбраност. Хората, за които ние тук говорим, са такива, които отказват да видят истината, и които са свикнали постоянно да се противопоставят и да спорят.

Бог разкрива психиката на този вид свадливи хора в следния аят:

И рекоха: "Нашите богове ли са по-добри или той [Иса]?" Дадох ти го само за спор. Да, те са заядлив народ. (Сура Зухруф, 58)

Единият от примерите за непреклонни и свадливи хора, дадени в Корана, е Фараонът. Въпреки че пророкът Моисей му обяснява цялата истина съвсем ясно, той задава въпрос, който няма нищо общо с това, което пророкът е казал, и отговорът на който няма да му донесе никаква изгода. Това е въпросът, който Фараонът задава на Пророка Моисей, когато му бива съобщено за съществуването на Бог:

Каза: "А какво е положението на предишните поколения?" (Сура Та Ха, 51)

Очевидно е, че Фараонът задава въпрос само за да започне спор. В него няма искрено желание за научаване на отговора му и той си мисли, с посредствения си разум, че Пророкът Моисей няма да може да му отговори. Пророкът обаче веднага разбира защо той задава този въпрос и му дава ясен отговор:

Каза: "Знанието за тях е в Книга при моя Господ. Нито пропуска моят Господ, нито забравя." (Сура Та Ха, 52)

Разбира се, личностите, склонни да спорят и отричат, не се ограничават само до Фараона и подобните на него, които са живели в миналото. Голяма част от хората днес са винаги готови да започнат спор относно въпрос, който противоречи на собствените им интереси, и най-вече относно религията. Те наистина не искат да разберат един въпрос, който е съвършено очевиден, ако се обърнат към него с известна искреност. Това веднага се разбира от поведението им и от въпросите, които задават. Теми за съдбата и особено за същността на материята, като тези, които ние разгледахме в тази книга, са от тези, които хората най-често се опитват да отхвърлят. Поради тази причина въпросите, зададени във връзка с тези теми, често са инспирирани от желанието за самоубеждаване, че неща като тези не са верни, а не от искреното търсене на истината. Например тези, които питат: "Ако всичко е образи, то какъв е смисълът да изпълняваме религиозните си задължения?", не могат да осъзнаят колко безсмислен въпрос е това. Защо сътворяването на един човек като образ да му пречи да се моли или защо това, че една храна е образ, да й попречи да бъде забранена. Те не мислят за това, те само задават тези въпроси, за да възразят.

Единствената им цел, която е лишена от всякаква логика, е да отказват да приемат тази истина.

Вярващите обаче веднага приемат истината, когато я видят, и се придържат към нея. Те казват: "Чухме и се подчинихме", както е разкрито в Корана. Когато свадливите личности им задават въпроси, те дават ясни отговори, без да влизат в спорове. Бог е разкрил, че на въпросите на тези, които искат да спорят, вярващите дават следните отговори:

Кажете: "Нима спорите с нас за Аллах, а Той е и нашият Господ, и вашият Господ? Нам са нашите дела и вам са вашите дела. На Него сме предани." (Сура Бакара, 139)

Тези, които влизат в спор с вярващите, които, отричайки съдбата и това, че Бог е единственото безусловно същество, а те са принадлежащи на Господа същества, се преструват, че не разбират едни толкова очевидни истини, които с нелогични въпроси оспорват съществуването на рая и ада, Божията милостивост и справедливост, трябва да знаят следното: Те ще продължат да спорят цяла вечност в ада. В айятите от Корана адът е описан като място на вечните спорове и конфликти:

Ще рекат, карайки се там: "Кълнем се в Аллах, наистина бяхме в явна заблуда". (Сура Шуара, 96-97)

И тогава ще се препират в Огъня, и слабите ще рекат на онези, които се големееха: "Ние ви следвахме. Ще отмахнете ли от нас поне част от Огъня?" Онези, които се големееха, ще рекат: "Ние всички сме в него. Аллах отсъди вече между рабите." (Сура Гафир, 47-48)

Както видяхме в горечитираните айяти, неверниците ще продължават да се карат дори сред пламъците на ада. В един друг аят думите на тези, които се опитват да провокират вярващите, са представени така:

Ще рекат: "Господи наш, за онзи, който ни навлече това, надбави двойно мъчение в Огъня!" И ще рекат [за вярващите]: "Защо не виждаме [сред нас] хора, които смятахме за злосторници? Тогава им се подигравахме или не ги забелязвахме." Такава е истината за свадата между обитателите на Огъня. (Сура Сад, 61-64)

В ада душите ще продължават да спорят в тези тъмни и тесни места, под железните бичове и вряла вода, с която биват обливани, докато кожата им се разтапя от горещината на пламъците. Безсмислените спорове ще продължават вечно и те ще продължават да се питат един другого защо са подложени на тези мъчения. Те ще продължават да се препират по отношение на Бог и вярващите:

Тези са двама противници, които спорят за своя Господ. За неверниците ще бъде скроена дреха от огън и върху главите им ще бъде изливана вряща вода. Ще

бъдат разтопявани с нея и вътрешностите, и кожата им. За тях ще има боздугани от желязо. Всякога, щом поискат да излязат оттам заради страданието, ще бъдат връщани обратно: "Вкусете мъчението на Огъня!" (Сура Хадж, 19-22)

Те никога обаче няма да могат да достигнат до някакъв резултат от тези спорове. Тези, които се противопоставят на истината в този свят и по този начин я отхвърлят, ще продължат да спорят сред страданията в ада, в една голяма болка, която никога няма да спре.

Продължението на този спор сред обитателите на ада е знак за това, че дори виждането на пламъците на ада няма да им помогне да повярват и да разберат истината. Те ще продължават да отричат дори сред мъченията в ада:

И онези, които са в Огъня, ще рекат на пазителите на Ада: "Позовете вашия Господ да ни облекчи поне за ден мъчението!" Ще рекат: "Не дойдоха ли при вас вашите пратеници с ясните знаци?" Ще рекат: "Да!" Ще рекат [пазителите]: "Зове тогава!" Но зовът на неверниците е само напразно. (Сура Гафир, 49-50)

Ясно е, че даването на обяснения и напомняне на тези хора няма да са от ползва, защото те дори сред пламъците на ада ще продължават да отказват да се подчиняват на своя Господ и да бъдат надменни. Без значение колко примери са им посочени, без значение колко доказателства са им дадени, те все още няма да разберат. Бог разкрива как някои хора никога няма да повярват, така:

И се заклеха в Аллах с най-усърдните си клетви, че ако дойде при тях знамение, непременно ще му повярват. Кажете: "Знаменията са от Аллах, но кое ще ви накара да осъзнаете, че дори и да дойдат, те не ще повярват?" (Сура Анам, 109)

Поради тази причина не трябва да се учудваме, ако някои хора отказват да приемат истините, които биват разкрити тук, без значение колко ясни и очевидни са те. Тяхното упорство в лицето на всички тези истини в действителност е едно Божие откровение.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: НЕИЗБЕЖНА ИСТИНА

Силно нараства броят на хората, които приемат изключително важната истина, а именно, че материята е само едно възприятие, която корено променя представите на хората, кара ги да повярват в Бог, позволява им с обич и желание да съблюдават всички разкрити в Корана качества на добър морал, премахва всички лоши черти, като алчност, съперничество, омраза, враждебност и високомерие, като ги замества с любов, състрадание, милосърдие и скромност. Тези, които казват "Как е възможно до днес да не съм разбрал един толкова очевиден и прост факт като този?", са мнозинството от хората.

От изключително значение е всеки, който научи тази голяма тайна, позволяваща на хората напълно да разберат въпросите като съдба, време, смърт, възкресение, рай и ад, да я сподели и с останалите хора. Всеки, който направи това, ще позволи на останалите както да разберат Корана по-добре и по-бързо, така и ще бъде средство, което ще накара хората да тръгнат по-бързо по правия път.

Бог благовестява, че ако нищо не бъде явно или неявно съдружавано с него, ако хората се прекланят единствено на Него и Го приемат за единствен бог и единствена сила, то Той ще направи властващ по целия свят морала, на който ни учи Коранът:

Аллах обеща на онези от вас, които вярват и вършат праведни дела, че ще ги остави наследници на земята, както остави и онези преди тях, и непременно ще укрепи тяхната религия, която Той им избра, и в замяна след страха ще им дари сигурност. Те само на Мен ще служат и не ще Ме съдружават с нищо. А който подир това стане неверник, тези са нечестивците. (Сура Нур, 55)

Най-важното условие, за да може нравствеността, на която ни учи Коранът, да господства по целия свят, е хората да повярват, че няма друга сила освен Бог. За да може човек да се отърси от идолопоклоннически вярвания като това да си мисли, че материята съществува независима от Бог, че Той може да обгърне материята единствено по въображаем начин, да приема Бог като едно абстрактно понятие подобно на разума, да си въобразява, че хората представляват една различна от Господа сила, че човек, ако пожелае, може да промени съдбата си, да приема времето и мястото за безусловни, той трябва да разбере много добре дискутирания в тази книга въпрос. Поради тази причина тези, които задават въпроси като "Защо тази тема е толкова важна?", "Защо ѝ отделяме място при всеки удобен случай?", трябва да поразмислят още малко върху темата.

Бог е единственото същество, което съществува безусловно. Той ни вижда и чува, когато четем или мислим върху написаното в тази книга, и знае тайните на нашите сърца. Бог ни обгръща от всички страни. Той съществува безусловно. Ние, Неговите раби, сме тези, които сме абстрактни. Този факт е източник на огромна гордост и щастие за всички, които обичат Бога и осъзнават, че са Негови раби. Мюсюлманите не трябва да се опитват да избягат от тази действителност. Те трябва да приемат от сърце това, което е правилно, и да не се унижават пред Бог, като го отричат. Бог низпослава в Корана едно предупреждение за Своите вярващи раби:

**И не смесвайте истината с лъжата, и не скривайте истината, когато [я] знаете!
(Сура Бакара, 42)**

Не трябва да забравяме, че разкриването на тази истина ще се превърне в средство, чрез което материализмът ще бъде отхвърлен и по целия свят ще властват нравствеността и добрият морал. Хората от материалистическите кръгове, които осъзнават това, са доста

смутени от разкриването на тази истина и прибягват към най-нелепите и безнадеждни средства, за да ѝ попречат да достигне до ушите на другите. Това е така, тъй като знаят, че тя ще разклати основите на тяхната философия. Истината относно материята обаче сега е изложена напълно ясно и открито. Тази действителност, която преди е била смятана единствено за една философска спекулация поради липсата на научни доказателства, днес е напълно доказана от науката. Например Фредерик Вастер, който е разбрал истината за материята, казва следното:

Твърденията на някои мислители относно това, че *"човекът е образ, всичко изживяно е временно и измамливо, и Вселената е една сянка"*, изглежда, че са доказани от науката днес.⁵⁶

Всички усилия на материалистите вече са напразни. Днес информацията може да бъде разпространявана по целия свят само за едно мигване на окото, истината, която те се опитваха да скрият от хората в продължение на хиляди години, сега може да бъде прочетена, научена и обяснена навсякъде, от Гана до Англия, от Америка до Индонезия, от Сингапур до Швеция и дори в крепостите на материализма - Русия, Китай, Куба и Албания. Материализмът се разпада с едно от най-големите рухвания в историята. Това е така, защото днес стана ясно, че ние никога не можем да достигнем до същността на материята. Ние не бихме могли да знаем дали извън мозъците ни тя съществува. Напълно нелогично е да се изгражда философия върху нещо, което никой никога не е видял. Ако ние никога не сме осъществили директен контакт с материята, то тогава не може да съществува материализъм.

Този важен факт, който улеснява разбирането на редица знамения и въпроси от разнообразните айяти на Корана, напълно унищожава суеверното и антирелигиозно вярване, каквото е материализмът. Това представлява един огромен напредък. Бог низпослава в Корана:

Истината Ние хвърляме срещу лъжата и я поразява, и ето я - погива! Горко ви заради онова, което приписвате [на Аллах]! (Сура Анбиа, 18)

Както е разкрито в този айят, когато истината замести лъжата, то тогава материята, която е мозъкът на материализма - една погрешна идеология, също ще изчезне. Нито един материалист няма и най-малката възможност да спре или промени този факт.

ТЕЗИ, КОИТО УЗНАЯТ ТАЙНАТА ОТНОСНО МАТЕРИЯТА ИЗПИТВАТ ЕДНО ГОЛЯМО ВЪЛНЕНИЕ

Писмата по-долу са от хора, които са прочели за 'Тайната отвъд материята' в предишни публикувани книги на автора. От съответните писма са взети само откъсите, които съдържат мислите на читателите след научаване на истината.

*Всеки, който прочете тази творба, ще разбере, че в истинския смисъл на думата материя не съществува, а тя е само една илюзия. Това, че материята е илюзия, е едно толкова голямо разкритие, че изглежда почти невъзможно да бъде обяснено. Например: Бихте ли могли да си представите вълнението, което човек изпитва, когато умира и след това отново бива съживен? Или неизразимото вълнение, изпитано от човек, който лети във въздуха, минава през стени или се намира на няколко места едновременно? Този въпрос обаче дори не може да бъде сравнен с тези чудотворни състояния. Думата необикновен също остава слаба в сравнение с него. Недостатъчно е дори да кажем, че той е приказно необичаен или вълнуващ. Той е несравнимо проявление на Божието задълбочено и грандиозно изкуство. Това, което все още не мога да разбера, е как нещо толкова лесно за разбиране е било скрито от човешкия разум в продължение на толкова много години? Как така човечеството не е успяло да го осъзнае? Или пък тези, които са го разбрали, са се изплашили и са предпочели да не казват на никого? Аз прочетох темата веднъж и веднага я разбрах. Всичко е свършено очевидно... К.Х.Г. / Франкфурт

*Ние трябва веднага да съобщим на всеки за тази разтърсваща човешкия разум истина. Какво чакаме? Не е ли свършено ясна? Ние трябва незабавно да използваме всички възможни средства, за да съобщим на целия свят за това. Тази истина ще доближи хората до Бог. Според мен тази истина ще разтърси всичко на света из основи. Не намирам други думи, за да го кажа. Моето уважение към вас и нека Бог да ви закриля. Ф.Е. /Анкара

*Аз прочетох главата, озаглавена "Тайната отвъд материята", в края на книгата ви "Еволюционната измама". Има едно нещо, което не можах да разбера. То е нещо доста странно. Това, което обяснявам в момента, се намира в мен, аз също се намирам в мен самия, какво е това? Каква огромна тайна е това. Интересно ми е кога хората ще я разберат. Тя е свършено ясна и не е трудно да се разбере напълно. Защо ни отне толкова дълго, за да я разберем? Когато всеки на този свят я разбере, мисля, че в науката ще настъпят безброй много коренни промени. Не знам как да нарека тази ситуация. Аз бях смаян, зашеметен. Благодарих на Всевишния Бог. Сега разбирам всичко по-добре. Но изпитвам малко затруднение при обясняването ѝ на другите. Някои хора не могат да разберат. Те казват: "Ето, аз стоя пред теб". Когато кажат това обаче, аз съм само един образ в техния мозък. Тези хора си мислят, че аз съм някъде навън.

Сега мисля само за това как по-добре да изразя своето изумление. Очаквам новите ви книги, свързани с темата. Ако всички примери бъдат взети от всекидневния живот, то ще бъде по-лесно обяснението на нещата на останалите. С.К. / Муула.

*Уважаеми г-н Харун Яхя, многократно съм прочел темата "Тайната отвъд материята", която включвате в голяма част от книгите си. Според мен материята определено е илюзия. Това, че животът е точно като сънищата, е нещо удивително. Това ми въздейства по един необикновен начин. Впечатлението за съществуването на материята и усещанията, които то ми вселява, обаче са толкова убедителни, че аз в повечето случаи живея, като че ли материята наистина съществува. Когато обаче помисля за минута, веднага ясно усещам, че материята е само една илюзия. Но наистина е много убедително. Аз се смея на себе си. Понякога нещо ме ядосва толкова много, че повишавам глас. После се засрамвам, когато си спомня, че викам на един образ от мозъка ми. Какво поразително сътворяване има човек. Представата, че материята съществува, е толкова силна, че никой, който не знае истината, не би се усъмнил в това. Понякога гледам към Босфора. Мисля си колко ли време ще ми трябва, за да премина на отсрещния бряг. Гледам в далечината. След това мисля. Дори мястото, което вярвам, че е надалеч от мен, всъщност е в мен, в моя мозък, в мозъка ми, който е образ. Човекът е едно изключително същество. Бог го е сътворил с една толкова великолепна мъдрост, че не знам как точно да я опиша, какво да кажа. Позволете ми да кажа обаче, че се надявам вие и вашите творби да спечелят одобрение от Бог, за това, че ни предоставяте това огромно знание. Е.М. / Истанбул

*Прочетох обяснението ви относно "Тайната отвъд материята" в края на книгата ви "Еволюционната измама" с голям интерес и вълнение. Първо аз го разбрах на теория, но не и на практика. След това един ден, когато си мислех по въпроса, изведнъж всичко си дойде на мястото. Бях обзет от зашеметяващо вълнение. "Боже, казах си аз, това е изумително нещо". Такова нещо никога не ми бе минавало през ума. Казват, че животът е като сън. Мислех си, че това е само една метафора. Всъщност хората, които го казват, не го използват в истинския смисъл на думата, а само като сравнение. Кой знае какво биха направили, ако знаеха, че това наистина е така? Това е необикновена ситуация. Всеки, който е прочел книгата обаче, е доста спокоен. Аз се съмнявам дали напълно са я разбрали. Как би могъл човек да остане спокоен пред лицето на една такава ситуация? Сега вече разбирам смъртта, отвъдното, възкресението, живота в рая много по-добре. В Корана Бог казва: "За Нас е лесно да ви съворим отново". Всичко сега се е избистрило в мозъка ми. Всеки, с който говоря по този въпрос, изпитва затруднение в разбирането му. Как бих могъл да го обясня по-лесно и ясно? Някои хора, на които обясних въпроса, наистина силно се развълнуваха. Чудя се дали не допускам грешка, като го обяснявам толкова директно? По-добре ли ще бъде, ако първо обясня относно

любовта към Господа, че Той е Всемиловичивият и Милосърдният и че Той иска хората да постигнат най-доброто и да живеят по най-добрия начин? Какво мислите? С. У. / Едирне

*Още от детството си приемах материята за явна истина и си мислех, че съществува. След основното училище обаче на нас винаги ни се казваше, че всички усещания се формират в мозъка. Това беше факт, който знаех много добре. Аз съм го обяснявал подробно неведнъж в часовете по биология, но въпреки това никога не съм виждал истинското лице на материята. Казвах, че образите се формират в мозъка, но материята съществува някъде далеч извън мен. Тя е ей там и аз я виждам. Също така бях объркан, като си мислех, че образът се формира там, където са очите ми, и след това в мозъка, че материята съществува безусловно ей там, пред мен. В действителност аз никога не съм размишлявал твърде задълбочено по този въпрос. Материята обаче се появява само на едно място. Аз виждам това място и материята, сякаш са наедно. Като че ли съм върху тънка завеса, но не е ясно какво точно прави наблюдаващият, едно нищо или една душа. Но една сила, която възприема всичко, едно съзнание, което няма телесна плътност, което е нищо, но възприема посредством пет сетива. Смятате ли да напишете по-подробна книга по тази тема? Вашите книги не се продават в провинцията, в която живея. Достатъчно ли е да информирам издателите за това? С най-голямо уважение и пожелания за успех. Я.К. / Кайсери

*...Обясних този въпрос на няколко мои приятели. Те са висшисти, умни хора, но въпреки това голяма част от тях не можаха да схванат за какво става въпрос. Те ми казват: "Как така, ето ти си срещу мен. Добре, може в мозъка ми да се формира образът ти, но ти си ето тук" и ме потупват по рамото. Аз им обяснявам как този разговор и това движение се случват в мозъка. Дори им казах, че ако нервите, водещи до мозъка, бъдат отрязани, то те няма да могат да виждат или докосват. Те обаче продължаваха да не ме разбират. Това неразбиране ми се струваше като 'поява на една типична метафизична истина', защото те не можеха да схванат това понятие. Когато обясних въпроса на моя племенник, който е ученик в началното училище, веднага го разбра. Аз се запитах дали на умението за разбиране на хората, които не могат да разберат, не е умишлено попречено. Или дали те нямат собствено "аз". Възможно ли е това? В Корана се говори за хора, чиито очи и уши са запечатани. Възможно ли е някои хора да нямат съзнание за виждане и чуване? Можете ли да засегнете този въпрос в следващите издания на вашата книга? Благодаря ви предварително. Е.А. / Истанбул

*Уважаеми Харун Яхя, аз изпитвам особен интерес към философията и затова прочетох с огромно удоволствие "Тайната отвъд материята". Това, че материята е илюзия, е било разкривано множество пъти в миналото. Но навярно хората не са отделили достатъчно време, за да помислят относно възприятията, които ги карат да смятат, че материята съществува, защото в противен случай те би трябвало да са схванали тази истина. Днес обаче те притежават много по-големи възможности, за да забележат тази истина.

Извършените проучвания и описания на структурата на окото, на нервите, които доставят образа до мозъка, на зрителния център в мозъка и други подобни, силно улесняват разбирането на тази истина. Нещо повече, развитието на относителната физика, триизмерните филми, телевизията, видеото и други технически средства също са улеснили осигуряването на ярки примери. Според мен този въпрос ще обладае целия свят през този век. Както знаете, квантовата физика съобщава тази истина на висок глас. Надявам се това да стане още по-лесно, ако хората не отстъпят пред детските си страхове в лицето на тази истина и ако бъде превъзможната болката от разбиването на земната любов. Не мисля, че бягането от истината, заравянето на главата в пясъка и отхвърлянето на фактите са позиция, съвместима с човешката чест. Има много неща, които искам да кажа, но не желая да ви отнемам повече от времето. С най-добри пожелания. Т.Е. / Ричмънд

*Защо по радиото, телевизията и вестниците не се съобщава на хората, че материята е илюзия? Тази несъмнена истина трябва да бъде оценена от видни учени на викторини или телевизионни дебати. Интересно ми е, ако излезе някой, който се противопоставя на това, какво ще каже. Чувал съм мненията на хора, които не могат да разберат тази истина, и бях слисан. Как е възможно големи хора да не могат да схванат един толкова очевиден факт? Такива хора ще се появяват, но народът е този, който ще си направи окончателната преценка. Не само народът ще се поучи от тях, но и ще разбере логиката, по-точно липсата на логика на тези, които отричат тази истина. Според мен този въпрос има голямо значение за Исляма. Надявам се с течение на времето това значение да нарасне... К.И. / Самсун

*Вашето описание на въпроса ме впечатли много дълбоко. Тази тема преминава отвъд силата на човешкия разум. Това не е нещо, което може да бъде напълно разбрано. Странно е да си мислиш, че дори тези думи, които изписвам, са само един образ. Образ среща друг образ и те започват да си говорят. Това наистина е поразителна ситуация. Според мен всеки, който прочете за нея, би я разбрал... У.Б.Ф./Англия

*Възгледът ми за живота се промени, когато прочетох главата, озаглавена "Тайната отвъд материята", на вашата книга. На следващия ден например аз се ядосах на някого и тъкмо щях да повиша глас. Тогава аз осъзнах, че всичко беше в моя мозък. Веднага се успокоих и целият ми гняв изчезна. Това мое поведение ми напомни на възрастна жена, която се ядосва на актьора в лошата роля от турски филм. Тези истини, които породиха една толкова голяма промяна у мен, трябва да бъдат съобщени на много повече хора и вие трябва да напишете нова книга по темата. Ако напишете една такава книга, бихте ли ме уведомили за това? М.В. / Айдън

*Прочетох "Тайната отвъд материята". Всичко наистина в мозъка ми ли се случва? Моят мозък не е ли също образ? Ето това е нещото, което не можах да разбера. Това трябва

да бъде съобщено на всеки в училищата и по телевизията. Аз искам да се задълбоча малко повече по темата. Какво бихте ми препоръчали? Много ще съм ви задължен, ако ми помогнете. К.Б. / Анталия.

*Аз съм очен лекар. Преди няколко дни един пациент започна да ми задава въпроси относно това как виждаме. Първите въпроси бяха технически, но след това той започна да ме пита неща, които наистина ме накараха да се поразмисля. Като например "кой вижда образите в нашия мозък". Аз бях силно развълнуван. Аз вярвам в съществуването на Бог и душата, но никога не ми се беше случвало да обяснявам наличието на душа по такъв научен и открит начин, въпреки че това влиза в сферата ми на специализация. Аз прочетох това, което сте обяснили по темата в интернет страницата ви. Има ли някакви други източници или други книги, свързани с този въпрос, които бихте могли да ми препоръчате? Може да бъде и чуждестранен източник. Аз наистина мисля, че това е важен въпрос, който си заслужава да бъде научен, проучен и да се размишлява върху него. Това, което сте описали, не само разширява човешкия хоризонт, но и го кара да си зададе въпроси за много неща от живота. Това наистина е много важно. Ф.Н.Г. / Ескишехир

*Вчера гледах научнопопулярния ви филм "ТАЙНАТА ОТВЪД МАТЕРИЯТА". Положих всички усилия, за да го разбера, и си мисля, че успях. Сега обаче чувствам една голяма празнота и съществуват множество въпроси, на които трябва да открия отговорите. Моля помогнете ми. М.Х. / Измир

*Когато прочетох "ТАЙНАТА ОТВЪД МАТЕРИЯТА", си помислих, че това е един сценарий, написан специално за мен. Имам предвид, че се почувствах, като че съм във филм като "Шоуто на Труман" ("Truman Show") или "Матрицата" ("Matrix"). Аз се почувствах, като че живея в машина, специално изградена за мен. Когато погледнах на нещата по този начин, аз открих себе си в различни положения. Вие сте представили темата в такава дълбочина, в която никой досега не го е правил. Е.Х. / Торонто

*...Тъкмо гледах част от филма ви "Тайната отвъд материята". Темата е обяснена много добре, но си мисля, че се нуждаем от повече примери, когато я обясняваме на друг. Примерите от научнопопулярния филм са определено достатъчни, но смятам, че ако в следващите версии бъдат включени още няколко примера, и то по-специално от всекидневния ни живот, това би ни улеснило да разберем и после да обясним въпроса и на другите по-добре. Това е така, защото хората не могат да правят коментари по темата така, както е необходимо, и излагат погрешни представи. За да може да сложим край на това, смятам, че би било полезно да подкрепите дадените примери с няколко по-прости такива. Ш.Г. / Истанбул

*Възгледите ми за материалния свят и живота се промениха коренно. Животът, останалите хора и всичко около мен вече не е това, което беше. Колкото повече

научавах истината, толкова повече започнах да страня от някои неща, затворих се в себе си и започнах да размишлявам. Не знам дали това е правилно? Но от една страна, се чувствам по-спокойно, по-сигурно и по-щастливо. Това, което хората правят и говорят, ми се струва малко простовато. Аз търся някой, който да ме изслуша и да разбере това, което обяснявам. Надявам се да ми помогнете по този важен въпрос, както винаги сте правили. Не искам да пропиляя живота си напразно. К.У. / Текирда

Въпроси относно реалността на материята

Коментари на някои учени и мислители, попитани за естеството на материята

*Много ви благодаря за електронното писмо и неговото изключително интересно съдържание. Аз не съм учен, но намирам въпросите ви за много интересни. Аз не мога да отговоря на въпросите ви, но трябва да призная, че научих доста от тях. Благодаря ви за писмото, аз ще споделя въпросите ви с някои мои приятели – учени, за да видя какви отговори ще ми дадат. С най-добри пожелания и отново благодаря за писмото ви. Кофи Опоку

*Всички ваши въпроси и наблюдения са проникателни и много точни! Това, разбира се, са стари въпроси, но до ден днешен все още не са разрешени напълно. Всъщност съвременната неврология и психология, а дори и философията биха били по-напреднали, ако изследователите в тези области бяха толкова заинтересовани от тези въпроси, колкото вие сте. За съжаление вашият въпрос №14 е много точен. (Въпрос №14: Някои хора невероятно много се страхуват, когато тази тема започне да се дискутира. Каква мислите, че е причината за това?) Отговорът е, че когато вие видите света правилно, по начина, по който вие го описвате, то се очертава една много страховита гледка. Но истината винаги си заслужава да бъде разкрита, дори тя да е страховита. Стив Лехар

*Вие задавате редица интересни въпроси, които са тревожили философите в продължение на векове. Несъмнено ние бихме могли да живеем в един виртуален свят в някакъв суперкомпютър и никога да не можем да разберем разликата, така както е във филмите "Трон" и "Матрицата", но докато "законите на природата", които биха могли да са част от програмирането, са валидни и ние не можем да кажем разликата, то ситуацията не е никак различна. Естествено много хора се страхуват от такъв вид помисли, защото те заплашват техния прост мироглед. Джон Роланд (Основател и председател на Изследователския институт Вангард)

ЕВОЛЮЦИОННАТА ИЗМАМА

Дарвинизмът, т.е. еволюционната теория, се е появила с цел отричане на истината за сътворението, но тя не е нищо друго освен една провалила се ненаучна лъжа. Тази теория, която твърди, че живите организми са се появили случайно от неживата природа, бива опровергана с научното доказване, че във Вселената и живите организми съществува един много очевиден "дизайн". По този начин фактът, че цялата Вселена и всички живи същества са сътворени от Бог, бива доказан и от науката. Провежданата по цял свят пропаганда днес с цел поддържане на еволюционната теория е основана единствено на изкривени научни факти, пристрастни интерпретации, изречени под формата на наука лъжи и извършени фалшификации.

Но тази пропаганда не може да прикрие истината. През последните 20-30 години в научните среди започна да се дава все по-голяма гласност на факта, че еволюционната теория е най-голямата измама в историята на науката. Направените след 1980 година проучвания доказват, че предположенията на Дарвин са напълно погрешни и много учени потвърждават това. Особено в САЩ учени от различни области като биология, биохимия и палеонтология забелязват невалидността на дарвинизма и започват да определят произхода на живите същества с „истината за сътворението“.

В много други наши произведения сме разгледали и продължаваме да разглеждаме провала на еволюционната теория и доказателствата за сътворението, с всички научни подробности. Но поради изключителното значение на този въпрос смятаме за необходимо и тук накратко да изложим някои факти.

Научният провал на дарвинизма

Въпреки че еволюционната теория е учение, водещо началото си още от времето на древните гърци, тя бива широко разпространена чак до 19ти век. Най-важното събитие, което превръща теорията в първостепенна тема в света на науката, е публикуваната през 1859 г. книга на Чарлз Дарвин, озаглавена „Произхода на видовете“. В тази книга Дарвин отрича, че различните живи организми на Земята са били сътворени поотделно от Бог. Според Дарвин всички организми имат един общ прародител, но в продължение на доста дълъг период от време претърпяват малки промени, вследствие на които се диференцират.

Теорията на Дарвин не се опира на никакво научно откритие или експеримент и както той сам казва, „това е само предположение“. Нещо повече, както Дарвин признава в една доста дълга глава от своята книга, наречена „Трудностите на теорията“, хипотезите му притежават недостатъци по отношение на доста съществени въпроси.

Дарвин насочва всичките си надежди към новите научни открития, които очаква, че ще решат трудностите, стоящи пред теорията му. Но обратно на очакванията му научните открития увеличават размера на тези трудности.

Научното проваляне на дарвинизма може да бъде разгледано в три основни направления:

1. Теорията не може по никакъв начин да обясни как е произлязъл животът на Земята.
2. Няма никакво научно откритие, което да покаже, че представеният от теорията „еволюционен механизъм“ има някаква сила, чрез която да може да протече.
3. Фосилните данни доказват точно обратното на предположенията на еволюционната теория.

В настоящия раздел ще разгледаме в общ план тези три основни точки.

Първата непреодолима стъпка: произходът на живота

Еволюционната теория постулира, че всички живи организми са еволюирали от една-единствена жива клетка, която се е появила в първичните земни условия преди 3,8 билиона години. Един от въпросите, на които теорията не може да даде отговор, е как една-единствена клетка би могла да генерира милиони комплексни животински видове и ако наистина съществува такава еволюция, то защо във фосилните данни не могат да бъдат открити никакви следи от нея. Тук, на тази първа стъпка от предполагаемия еволюционен процес, е мястото, където трябва преди всичко да зададем въпроса: как се е появила тази „първа клетка“?

Тъй като еволюционната теория отрича сътворението и не приема съществуването на каквато и да била свръхестествена намеса, тя твърди, че „първата клетка“ се е появила случайно в рамките на природните закони, без никакъв дизайн, план или систематизация. Според теорията живата клетка трябва да е била произведена случайно от неорганични вещества. Това твърдение обаче противоречи дори и на най-основните биологични закони.

„Животът се поражда от живот“

В своята книга Дарвин никъде не споменава за произхода на живота. Примитивното разбиране за науката по неговото време почива на предположението, че живите същества имали много просто устройство. Още от древни времена „спонтанната генерация“, теория, твърдяща, че неорганичните вещества са се съединили, за да формират живите организми, е била широко приета. Като цяло се вярвало, че насекомите са се появили от остатъци от храна, а мишките от пшеница. За доказването на тази теория били проведени интересни

експерименти. Върху мръсно парче парцал била поставена малко пшеница и се вярвало, че след известно време от нея ще се формира мишка.

Подобно на това развиващите се в месото червейчета били смятани като доказателство за спонтанната генерация. Не след дълго обаче станало ясно, че червеите не са се появили върху месото спонтанно, а са били пренесени от мухите под формата на невидими за човешкото око ларви.

В периода, когато Дарвин пише „Произхода на видовете“, вярването, че бактериите могат да се формират от неорганични вещества, било общоприето в научния свят.

Пет години след публикуването на Дарвиновата книга обаче френския биолог Луи Пастър обявява резултатите от дългите си проучвания и експерименти, които отричат спонтанната генерация – крайъгълен камък на теорията на Дарвин. Пастър обобщава заключението, до което достигнал в резултат на дългогодишните си проучвания и експерименти, така:

„Учението за спонтанната генерация никога не би могло да се възстанови след смъртоносния удар, който този прост експеримент му нанася“. (*Sidney Fox, Klaus Dose, "Molecular Evolution and The Origin of Life", New York: Marcel Dekker, 1977, стр. 2*)

Защитниците на еволюционната теория дълго време се противопоставят на откритията на Пастър. Но когато напредъкът в науката разкрива комплексната структура на клетката на живия организъм, идеята, че животът би могъл да се е зародил случайно, се сблъсква с една още по-голяма безизходица.

Безнадеждните усилия през 20ти век

Първият еволюционист, който през първата половина на 20ти век се заема с въпроса за произхода на живота, е известният руски биолог Александър Опарин. Посредством множество тези, които излага през 1930 година, той се опитва да докаже, че клетката на живия организъм може да се формира като резултат от съвпадения. Тези изследвания обаче са обречени на провал и Опарин е принуден да направи следното признание:

„За съжаление произходът на клетката остава въпрос, който в действителност е най-тъмната страна от цялата еволюционна теория.“ (*Alexander I. Oparin, "Origin of Life", (1936) New York, Dover Publications, 1953 (препечатка), стр.196*)

Еволюционистите последователи на Опарин извършили безброй много експерименти, ръководили изследвания и правили проучвания, за да разрешат проблема с произхода на живота. Най-известният от тези експерименти е извършен през 1953 г. от американския изследовател Стенли Милър. В този експеримент Милър използвал смес от газове, която смятал, че е съществувала в първичната земна атмосфера. За да предизвика протичането на

реакция между тях, той пропускал електрически ток и в края на експеримента се синтезирали няколко присъстващи в структурата на протеините органични молекули (аминокиселини).

Изминали едва няколко години, когато било разкрито, че този експеримент, който бил представен като важна стъпка в подкрепа на еволюцията, е невалиден, защото използваната в експеримента атмосфера доста се различавала от истинските земни условия. (*"New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, глава 63, Ноември 1982, стр. 1328-1330*)

След едно дълго мълчание Милър признал, че атмосферната среда, която той използвал, била недействителна. (*Stanley Miller, "Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules", 1986, стр. 7*)

Всички положени през 20ти век усилия от страна на еволюционистите да обяснят произхода на живота завършили с провал. Геохимикът Джефри Бада от Института Сан Диего Скрипс признава този факт в една своя статия, публикувана в еволюционното списание „Ърт“ (*Earth*) през 1998 година:

„Днес, когато напускаме двадесети век, ние все още сме изправени пред най-големия нерешен проблем, който имахме, когато влязохме в двадесети век: как се е зародил животът на Земята?“ (*Jeffrey Bada, списание "Earth", Февруари 1998, стр. 40*)

Комплексната структура на живота

Основната причина, поради която еволюционната теория завършва с една толкова голяма безизходица по отношение на произхода на живота, е, че дори живите организми, които се смятат за най-простите, имат изключително сложна структура. Клетката на едно живо същество е по-комплексна от всички видове технически продукти, произведени от човека. Днес дори в най-модернизираните лаборатории на света не може да бъде произведена жива клетка посредством съединяването на неорганични вещества.

Условията, необходими за формирането на една клетка, са твърде много на брой, за да бъдат обяснени със случайности. Вероятността протеините, които са градивни блокове на клетката, да се синтезират случайно, средно за протеинова молекула, изградена от 500 аминокиселини, е 1 на 10^{950} . В математиката вероятност, по-малка от 1 на 10^{50} , статистически е прието да се смята за нулева вероятност на изпълнение. Молекулата ДНК, която се намира в ядрото на всяка клетка, съдържа цялостния структурен план на човешкото тяло. Изчислено е, че ако трябва да изпишем кодираната в ДНК информация, то трябва да съставим една огромна библиотека, съдържаща 900 тома енциклопедии, всяка от които да е по 500 страници.

От тази отправна точка възниква една много интересна дилема: ДНК може да бъде копирана единствено с помощта на някои съдържащи се в нея ензими. Синтезирането на тези ензими обаче може да се извърши единствено в рамките на информацията в ДНК. Тъй като те зависят една от друга, за да протече копирането, трябва и двете да съществуват едновременно. Това довежда сценария, според който животът се заражда от само себе си, до безизходно положение. Почетният еволюционист проф. Лесли Оргел от университета в Сан Диего, Калифорния признава този факт в октомврийското издание на списание „Сайънтифик Америкън“ (*Scientific American*) през 1994 година:

„Изключително невероятно е това, че протеините и нуклеиновите киселини, и двете структурно комплексни, са се появили внезапно на едно и също място, по едно и също време. Освен това изглежда невъзможно получаването на едните без наличието на другите. И така, от пръв поглед всеки би могъл да направи заключението, че всъщност от химична гледна точка животът никога не би могъл да възникне.“ (*Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, издание 271, октомври 1994, стр. 78*)

Без съмнение е невъзможно животът да е възникнал по естествени причини, следователно трябва да се приеме, че е бил „сътворен“ по свръхестествен начин. Този факт ясно анулира еволюционната теория, чиято главна цел е да отрича сътворението.

Въображаемите еволюционни механизми

Вторият съществен момент, който отрича теорията на Дарвин, е разбирането, че двата принципа, изложени от теорията като „еволюционни механизми“, в действителност нямат никаква еволюционна сила. Дарвин основава своето твърдение изцяло на механизма, наречен „естествен отбор“. Значението, което той приписва на този механизъм, става ясно от името на книгата му: „Произход на видовете чрез естествения отбор...“.

Естественият отбор предполага, че тези организми, чието устройство е най-подходящо за природните условия и географското им разпространение, ще продължат своя живот и потомство, а останалите ще изчезнат. Например от едно стадо елени, застрашено от хищници, разбира се, ще оцелеят тези елени, които тичат най-бързо. Но без значение колко време ще трае този процес, той не може да превърне елените в друг вид организми. Елените си остават винаги елени.

Следователно механизмът на естествен отбор няма еволюционна сила. Дарвин също бил наясно с този факт и споменава за това в книгата си „Произхода на видовете“: „докато не възникнат полезни промени, естественият отбор не върши никаква работа“. (*Charles Darwin, "The Origin of Species": Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 189*)

Влиянието на Ламарк

Следователно как се появяват тези „полезни промени“? Дарвин се опитва да отговори на този въпрос от гледна точка на примитивното разбиране на науката по онова време, опирайки се на Ламарк. Според френския биолог Ламарк, живял преди Дарвин, организмите предават своите качества, придобити по време на живота си, на следващите поколения и така се развиват. Например, според Ламарк, жирафите са се развили от подобни на антилопите животни и в резултат на опитите им да се хранят с листата на високите дървета от поколение на поколение шията им се удължила.

Дарвин също дава подобни примери и в своята книга „Произхода на видовете“ твърди, че китовете са еволюирали от мечките, които са се опитвали да плуват. (*Charles Darwin, The Origin of Species: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 184*)

Откритите от Грегор Мендел и потвърдени от процъфтяващата през 20ти век наука генетика закони за наследствеността обаче напълно сриват легендата, че придобити качества се предават на следващите поколения. Ето така естественият отбор се провалил в ролята си на еволюционен механизъм.

Неодарвинизъм и мутации

В края на 1930 година една група учени, решени да останат верни на Дарвин, разработват така наречената „Модерна синтетична теория“, или както още е известна, „неодарвинизъм“. Като „причина за полезните промени“ неодарвинистите добавят мутациите, които са деформации, появили се в резултат на въздействие на външни фактори, като радиация или копирни грешки, върху гените на организмите, към естествените мутации.

Днес моделът, който символизира еволюцията, е неодарвинизмът. Според теорията многобройните комплексни органи на живеещите на Земята милиони живи организми, като уши, очи, бели дробове и крила, са се формирали в резултат на един процес, който се базира на „мутации“, на генетични смущения. Съществува обаче един категоричен факт, който напълно срива теорията: **мутациите не пораждат процес, чрез който живите организми да се развиват, а точно обратно – те винаги пораждат вреди.**

Причината за това е проста: ДНК има много комплексна структура. Различните случайни влияния, действащи върху тази молекула, могат да предизвикат единствено вреди. Американският генетик Б.Г. Ранганатан обяснява това така:

„Мутациите са малки, случайни и вредни. Те се появяват рядко и най-добрата възможност е да са неефективни. Тези четири характеристики на мутациите показват, че те не могат да предизвикват никакво еволюционно събитие. Една случайна промяна в един до голяма степен развит организъм или е ефективна, или е вредна. Една случайна промяна на

часовника не означава усъвършенстване на този часовник. Най-вероятно или ще го повреди, или в най-добрия случай ще бъде неефективен. Земетресението не подобрява града, то го разрушава." (B.G. Ranganathan, *Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988*)

И наистина до ден-днешен не е забелязана нито една полезна мутация, която да може да усъвършенства генетичния код. Доказано е, че всички мутации са вредни. Става ясно, че мутациите, които еволюционната теория представя като „еволюционни механизми“, в действителност са генетични процеси, които единствено увреждат или осакатяват организмите. (Най-често срещаното въздействие на мутацията над хората е рака.) Разбира се, един вреден механизъм не би могъл да бъде „еволюционен механизъм ...

От своя страна естественият отбор, както и самият Дарвин казва, „не може да направи нищо сам“. Този факт ни показва, че в природата няма никакъв „еволюционен механизъм“. И след като не съществува еволюционен механизъм, то не може да съществува и никакъв въображаем процес, наречен еволюция.

Във фосилния регистър няма и следа от междинните форми

Най-ясното доказателство, че предложеният от еволюционната теория сценарий не се е разиграл, е фосилният регистър. Според еволюционната теория всички живи организми са се видоизменили един от друг. С течение на времето един по-ранен вид се превръща в друг и т.н., докато се появят всички останали видове. Според теорията това превръщане обхваща един процес, продължаващ милиарди години и напредващ стъпка по стъпка.

В такъв случай трябва да са се формирали и живели безброй „междинни видове“ в периода на дългото превръщане, за което се говори.

Например в миналото трябва да са живели организми полуриба – полувлечуго, които, въпреки че все още са били носители на качествата на рибите, са придобили и някои от характерните черти на влечугите. Или пък би трябвало да са се появили влечуги-птици, които, бидейки носители на качествата на влечугите, придобиват и някои от характеристиките на птиците. Тъй като се намират в преходен период, те трябва да бъдат недъгави и с недостатъци. Еволюционистите, които вярват, че тези измислени животни са живели в миналото, ги наричат „**междинни форми**“.

Ако наистина такъв вид животни са живели в миналото, то броят и разновидностите им трябва да бъдат милиони, дори милиарди. И вкаменелостите на тези чудовищни животни непременно трябва да бъдат сред намерените останки. В „*Произхода на видовете*“ Дарвин обяснява това така:

„Ако теорията ми е вярна, то трябва непременно да са живели междинни форми, които свързват видовете... И доказателствата за тяхното съществуване могат да бъдат намерени

единствено сред откритите останки." (*Charles Darwin, The Origin of Species: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 179*)

Провалените надежди на Дарвин

Въпреки усърдните усилия, които еволюционистите полагат от средата на 19 век насам за намирането на останки по цял свят, все още не са открити никакви междинни форми. Всички доказателства, придобити при разкопките и изследванията, противно на това, което очакват еволюционистите, показват, че живите организми са се появили на Земята изведнъж и в съвършен вид.

Известният английски палеонтолог (фосилен учен) Дерек В. Ейгър, въпреки че е еволюционист, признава този факт така:

„Проблемът ни е следният: когато детайлно изследваме намерените вкаменелости, било то на ниво видове или класове, ние винаги се сблъскваме с един и същи факт; виждаме групи, които не са се развили чрез постепенна еволюция, а такива, които са се формирали отведнъж." (*Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, том 87, 1976, стр. 133*)

Както се вижда, фосилните данни показват, че организмите са се появили внезапно и напълно развити, без да преминават през никакви междинни форми. Това е точно обратно на предположенията на Дарвин. И същевременно е много силно доказателство, че живите организми са били сътворени. Единственото обяснение за това, че живите същества са се появили внезапно и напълно завършени, без да имат какъвто и да било еволюционен предшественик, е, че те са били сътворени. Този факт бива приет и от всеизвестния биолог-еволюционист Дъглас Футуйма:

„Живите организми са се появили на Земята или напълно съвършени, без никакви недостатъци, или развивайки се от видове, живели преди тях. Ако са се появили напълно съвършени и без никакви недостатъци, тогава те би трябвало да са създадени от висш разум." (*Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. стр. 197*)

Фосилните данни показват, че организмите са се появили на Земята напълно развити и в една съвършена форма. Това означава, че **„произходът на видовете”, противно на предположенията на Дарвин, не е еволюцията, а сътворението.**

Приказката за еволюцията на човека

Една от най-често представяните теми от защитниците на еволюционната теория е тази за произхода на човека. Според дарвинисткото твърдение съвременният човек е произлязъл от някакъв вид маймуноподобни същества. Твърди се, че по време на този предполагаем

еволюционен процес, който се приема, че е започнал преди 4-5 милиона години, са съществували някои „междинни форми“ между съвременния човек и неговите прадеди. В този напълно въображаем сценарий са вписани четири основни „категории“:

1. *Australopithecus* (Австралопитек)
2. *Homo habilis* (Хомо хабилис)
3. *Homo erectus* (Хомо еректус)
4. *Homo sapiens* (Хомо сапиенс)

Еволюционистите наименуват т.нар. първи маймуноподобен праотец на човека *Australopithecus*, което означава южноафриканска маймуна. Тези същества не са нищо друго освен вид маймуни, чиито представители са изчезнали. Всеобхватни проучвания върху разнообразни видове *Australopithecus*, извършени от двама световноизвестни анатоми от Англия и САЩ – лорд Соли Зукърман и проф. Чарлс Окснърд, показват, че тези същества не са двукраки и имат същите движения като на съвременните маймуни. (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, стр. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, том 258, стр. 389*)

Следващият стадий от човешката еволюция бива класифициран от еволюционистите като „хомо“, т.е. човек. Според твърдението съществата от поредицата хомо са по-развити от австралопитеките. Еволюционистите измислят една въображаема еволюционна схема и подреждат различни останки в определена поредица. Схемата е въображаема, защото никога не е могло да се докаже, че е имало някаква еволюционна връзка между тези различни класове животни. Ърнест Майър, един от най-големите защитници на еволюционната теория през 20ти век, признава този факт, като казва, че „веригата, простираща се чак до *Homo sapiens*, в действителност не съществува“. (*J.Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, декември 1992*)

Изготвяйки подреждането „*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*“, еволюционистите искат да създадат впечатление, че всеки един от тези видове е прародител на следващия. Последните палеонтологични открития обаче показват, че *Australopithecus*, *Homo habilis* и *Homo erectus* са живели по едно и също време, но в различни части на света. (*Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, стрs. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, стр. 272*)

Нещо повече, една част от хората, класифицирани като *Homo erectus*, са живели до модерните времена, а *Homo sapiens neandarthalensis* и *Homo sapiens sapiens* (съвременният човек) са открити един до друг на едно и също място. (*Списание "Тайм", ноември 1996*)

Това, разбира се, разкрива невалидността на твърдението, че тези организми са прародители един на друг. Стивън Джей Гауд, палеонтолог от Харвардския университет, макар и еволюционист, обяснява тази безизходица на еволюцията по следния начин:

„Какво би се случило с нашето родословно дърво, ако съществуват три съвпадащи рода хоминиди (*A.africanus*, едрите *australopithecines* и *H.habilis*), които очевидно не произлизат един от друг? Нещо повече, при нито един от трите вида не се проявява еволюционна тенденция по време на пребиваването им на Земята.“ (*Stephen. J. Gould, Natural History, том. 85, 1976, стр. 30*)

Казано накратко, сценарият на човешката еволюция, за който се правят опити да бъде поддържан с помощта на появата в медии и учебниците на различни рисунки на същества, наподобяващи „полумаймуна-получовек“, което е една открита пропаганда, не са нищо друго освен приказка и нямат никаква научна основа.

Лорд Соли Зукърман, един от най-известните и уважавани учени във Великобритания, в продължение на много години извършва детайлни проучвания в тази насока и по-специално в продължение на 15 години изучава фосилните останки на *Australopithecus*. Накрая, въпреки че самият той е еволюционист, достига до заключението, че не съществува никакво родословно дърво.

Зукърман изработва също така и една интересна „научна ска̀ла“. Той оформя спектър от науки, подредени от такива, които счита за научни, към такива, които счита за ненаучни. Според този спектър на Зукърман „най-научни“, т.е. опиращи се на конкретни данни, области на науката са физиката и химията. След тях са биологичните науки и след това социалните науки. В края на спектъра – частта, смятана за „най-ненаучна“ от Зукърман – са разположени екстрасензорното възприятие, като понятията телепатия и шесто чувство, и „човешката еволюция“. Зукърман обяснява тази част на спектъра по следния начин:

„Когато се отдалечаваме от списъка на обективните истини и се отправяме към тези области на предполагаема биологична наука, като екстрасензорното възприятие или интерпретацията на човешката фосилна история, където всичко е възможно за този, който вярва – и където ревностният вярващ понякога е способен да повярва едновременно в няколко противоречащи си едно на друго неща.“ (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, стр. 19*)

Приказката за еволюцията на човека не води до нищо друго освен до пристрастни интерпретации на няколко фосилни останки, открити от определени хора, които се придържат сляпо към своята теория.

Формулата на Дарвин!

Въпреки всички технически доказателства, които изложихме досега, нека още веднъж с един прост пример, който дори едно дете би разбрало, да разгледаме в какво суеверие вярват еволюционистите.

Еволюционната теория излага твърдението, че животът се е формирал случайно. Според това твърдение неорганичните и несъзнателни атоми се свързват, за да формират клетката и после по някакъв начин образуват други живи организми, включително и човека. Нека помислим върху това. Когато съберем елементи, които са градивните вещества на живота, каквито са въглеродът, фосфорът, азотът и калият, се образува само една маса. Без значение на каква обработка е подложена тази атомна маса, тя не може да образува дори едно живо същество. Ако искате, нека формулираме един "експеримент", свързан с този въпрос, и нека разгледаме от гледната точка на еволюционистите онова, което те в действителност негласно застъпват под името „Формулата на Дарвин“.

Нека еволюционистите поставят големи количества от материалите, съществуващи в състава на живите организми, като фосфор, азот, водород, кислород, желязо и магнезий, в големи варели. Нещо повече, нека прибавят във варелите дори някои вещества, които не съществуват при нормални условия, но те смятат за нужни. Нека в този разтвор прибавят толкова аминокиселини - които нямат никаква възможност да се образуват в естествени условия - и толкова протеини - всеки от които има 10^{-950} вероятност да се формира - колкото пожелаят. Нека изложат този разтвор на желаната от тях температура и влага. Нека ги разбъркват с такъв технологично развит уред, с какъвто поискат. Нека с тези варели се занимават най-видните учени. Нека тези експерти дежурят над варелите в продължение на милиарди и дори трилиони години. Нека им бъде позволено да използват всички видове условия, които вярват, че са необходими за създаването на човека. Без значение какво правят, от тези варели те не могат да произведат никакъв човек. Те не могат да създадат жирафи, лъвове, пчели, канарчета, коне, делфини, рози, орхидеи, лилии, карамфили, банани, портокали, ябълки, фурми, домати, пъпеша, дини, смокини, маслини, грозде, праскови, пауни, фазани, многоцветни пеперуди или милионите други живи същества като тези. Всъщност, те не могат да създадат дори една-единствена клетка, на който и да било от тези организми.

С една дума, **несъзнателните атоми не могат да формират клетката, като се съединят**. Те не могат да вземат ново решение и да разделят клетката на две, после да вземат друго решение и да създадат професорите, които първо са открили електронния микроскоп и после са изследвали собствената си клетъчна структура под тези микроскопи. **Материята е несъзнателна, безжизнена маса и тя получава живот чрез висшето Божие сътворение.**

Еволюционната теория, която твърди точно обратното, е абсолютна фалшификация, която е напълно противоположна на разума. Дори малко да помислим върху изказаните от

еволюционистите твърдения, ще разкрием тази действителност както в горепосочените примери.

Технологията в окото и ухото

Друг въпрос, оставен без отговор от еволюционната теория, е отличното качество на възприятие чрез окото и ухото.

Преди да преминем към темата за окото, нека накратко отговорим на въпроса: „как виждаме?“. Светлинните лъчи, идващи от даден предмет, попадат в обрнат вид върху ретината. Тук чрез клетките тези светлинни лъчи се превръщат в електронни сигнали и достигат до едно малко петно в задната част на мозъка, което е наречено визуален център.

Тези електронни сигнали се възприемат в центъра на мозъка като картина след серия от процеси. След тази техническа информация нека поразмишляваме.

Мозъкът е изолиран от светлината. Това означава, че във вътрешността на мозъка е съвършено тъмно и не достига никаква светлина. Мястото, наречено визуален център, е напълно тъмно място, където никога не е достигала светлина, това може да е най-тъмното място, което някога сте виждали. В тази гъста тъмнина обаче вие наблюдавате един прекрасен свят.

Картината, която се формира в окото, е толкова ясна и отчетлива, че дори технологията на 21ви век не е способна да я постигне. Погледнете например към книгата, която четете, ръцете, с които я държите, после повдигнете глава и погледнете наоколо. Виждали ли сте някога толкова ясен и отчетлив образ като този някъде другаде? Дори най-съвършеният телевизионен екран, произведен от най-големия производител на телевизори в света, не може да ви представи толкова ясен образ. Това е един триизмерен, цветен и изключително ясен образ. В продължение на повече от 100 години хиляди инженери се опитват да достигнат тази яснота. За тази цел бяха създадени фабрики и мощни комплекси, бяха извършени повече изследвания, измислени повече планове и дизайни. Погледнете отново към телевизионния екран и към книгата, която държите в ръце. Ще видите, че има голяма разлика в яснотата и отчетливостта. Нещо повече, телевизионният екран ви показва двуизмерен образ, докато с очите си вие гледате триизмерна перспектива в дълбочина. Когато погледнете внимателно, ще видите, че в телевизора има разфокусиране. Има ли някакво замъгление във вашето зрение? Разбира се, че не.

От много години десетки хиляди инженери се опитват да изобретят триизмерни телевизори и да постигнат визуалното качество на окото. Да, те успяха да създадат триизмерни телевизионни системи, но не е възможно да ги гледаш, без да си сложиш очила. Нещо повече, това е само едно изкуствено трето измерение. Фонът е по-замъглен, а предният план изглежда като хартиен декор. Никога не може да се създаде толкова ясна и

отчетлива гледка като тази на очите. Както при камерата, така и при телевизора винаги се получава загуба на качество.

Еволюционистите твърдят, че именно механизмът, който създава този ясен и отчетлив образ, е възникнал случайно. Сега, ако някой ви каже, че телевизорът в стаята ви се е появил в резултат на случайност, че всички негови атоми просто се е случило да се съединят и формират този уред, който произвежда образ, какво ще си помислите? Как атомите биха могли да направят това, което хиляди хора не могат?

От приблизително един век десетки хиляди инженери са проучвали и полагали усилия във високотехнологични лаборатории и огромни индустриални комплекси, използвайки най-модерните технологични уреди, и бяха способни да постигнат само толкова. Ако един уред произвежда по-примитивен образ от окото, то то не би могло да се образува случайно и става много ясно, че окото и образът, който се вижда чрез окото, не са формирани случайно. То изисква много по-детайлен разумен план и дизайн от този на телевизията. Планът и дизайнът на толкова ясна и отчетлив образ принадлежат на Бог, който има сила над всичко.

Същото се отнася и за ухото. Външното ухо, събирайки заобикалящите го звуци, ги предава в средното, то пък, усилвайки възприетите звукови вибрации, ги предава на вътрешното ухо, а то от своя страна превръща тези вибрации в електронни сигнали и ги изпраща в мозъка. Така както при окото, дейността на чуване се извършва в слуховия център на мозъка.

Ситуацията в окото е вярна и за ухото. А именно, мозъкът е изолиран от звук, така както от светлина - не пропуска никакъв звук да проникне. Следователно без значение колко шумно е навън, във вътрешността на мозъка е съвършено тихо. Въпреки това в мозъка се възприемат най-ясните звуци. Във вашия мозък, който е изолиран от звук, вие можете да слушате симфониите на един оркестър или да чуete целия шум на едно препълнено с хора място.

Нека отново сравним високото качество и висшата технология, която съществува в ухото и мозъка, с технологията, произведена от човешките същества. Както се полагат усилия, за да се добие ясна картина, така и в продължение на десетилетия са траели усилията за ясен звук. Резултатът от всички тези усилия са звукозаписните машини, музикални уредби, различни електронни уреди и музикални системи, приемащи звука. Въпреки всички тези технологии и хилядите инженери и експерти, които са работили върху тази хай-фи система, все още не е получен никакъв звук, който да има същата яснота и чистота като звука, възприеман от ухото. Помислете си за висококачествените музикални системи, произведени от най-голямата фирма в музикалната индустрия. Дори при тези уреди, когато се записва звук, известна част от него се губи или когато включите уредбата, вие винаги чувате шумящ звук, преди да започне музиката. Звуците, които са плод на

технологията на човешкото тяло обаче, са изключително ясни и чисти. Човешкото ухо никога не възприема звука, придружен с шумене или с микрофония, както става при музикалните уредби. То възприема звука такъв, какъвто е, ясен и чист. Това е така, откакто човекът съществува. Нито един визуален или звуков уред, който човек е изобретил досега, не е станал толкова чувствителен и успешен приемник както окото и ухото.

Освен виждането и чуването обаче съществува един доста по-важен факт.

На кой принадлежи съзнанието, което вижда и чува в мозъка?

Кой е този, който гледа очарователния свят в своя мозък, слуша симфонии и чуруликането на птиците, усеща миризмата на розите?

Дразненията, идващи от очите, ушите и носа на човешкото същество, отиват към мозъка под формата на електрохимични нервни импулси. В учебниците по биология, физиология и биохимия може да откриете много подробности относно това как тези образи се формират в мозъка. Но няма да може да намерите най-важния факт, свързан с този въпрос: кой е този, който възприема тези електрохимични нервни импулси като образи, звуци, аромати и усещания в мозъка? В мозъка съществува едно съзнание, което възприема всичко това, без да се нуждае от някакво око, ухо или нос. На кого принадлежи това съзнание?

Няма съмнение, че това съзнание не принадлежи на нервите, нито на съставящите мозъка мастен слой и неутрони. Ето защо материалистите дарвинисти, които вярват, че всичко се състои от материя, не могат да дадат отговор на този въпрос.

Това е така, защото това съзнание е сътворената от Бог душа. Душата не се нуждае нито от око, за да вижда образите, нито от ухо, за да чува звуците. Нещо повече, тя дори не се нуждае от мозък, за да може да мисли.

Всеки, който прочете за този очевиден научен факт, трябва да помисли за Всемогъщия Бог, да се побои от Него и да потърси убежище при Него. Той е този, Който е сместил цялата триизмерна, цветна, сенчеста и сияйна Вселена в едно тъмно като в рог, няколкосантиметрово пространство.

Материалистическата вяра

Информацията, която представихме досега, ни показва, че еволюционната теория няма научна основа, а дори точно обратно – еволюционистките твърдения открито си противоречат с научните открития, предложените ни еволюционни механизми нямат еволюционна сила и фосилните останки показват, че междинните форми, от които теорията се нуждае, никога не са съществували. Следователно еволюционната теория, която представлява една ненаучна идея, трябва да бъде захвърлена настрана.

Ето така много представи като тази, че Земята е център на Вселената, са изхвърлени от дневния ред на науката. Но еволюционната теория настоятелно бива поддържана в този дневен ред. Някои хора дори се опитват да представят отправените срещу теорията критики като „атака срещу науката“. Защо? Причината е в това, че еволюционната теория е необходимо догматично вярване на определени кръгове. Тези кръгове са сляпо отдадени на материалистическата философия и приемат дарвинизма, защото той е единственото материалистическо обяснение, което може да бъде изложено, за функционирането на природата.

Доста интересно е, че те самите от време на време признават този факт. Ричард К. Левонтин, известен генетик и страстен еволюционист от Харвардския университет, признава, че е „преди всичко материалист, а после учен“, със следните думи:

„Не методите и институциите на науката ни карат да приемем материалното обяснение за феноменалния свят, а точно обратно - ние сме принудени от приоритетната ни привързаност към материалната кауза да създадем изследователски апарат и съвкупност от понятия, които произвеждат материалистически обяснения, без значение колко антиинтуитивно и колко объркващо ще бъде за непросветения. Нещо повече, след като материализмът е нещо безусловно, то ние не можем да позволим да се появи каквото и да било Божествено обяснение.“ (*Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 януари, 1997, стр. 28.*)

Оттук става ясно, че дарвинизмът е догма, която бива поддържана жива единствено в интерес на верността към материалистическата философия. Според тази догма не съществува нищо друго освен материя. Тя твърди следователно, че животът е сътворен от неживата и несъзнателна материя. Тя настоява, че милионите разнообразни живи организми, като птици, риби, жирафи, тигри, насекоми, дървета, цветя, китове и човешки същества, са се появили в резултат на взаимодействия между явления като проливния дъжд, светкавиците и др., и неорганичните вещества. Това допускане противоречи на разума и науката, но въпреки това дарвинистите продължават да го отстояват, просто за да „не позволят на Божественото обяснение да излезе на сцената“.

Всеки, който погледне на произхода на живите организми освободено от материалистическите предразсъдъци, ще види тази очевидна истина - всички живи същества са дело на всемогъщия, премъдър и всезнаещ Творец. А този Творец е Бог, който е сътворил Вселената от небитието, проектирал я е в най-съвършената форма и е моделирал всички живи същества.

Най-голямата магия на нашето време: Вярата в еволюционната теория

Тук също така трябва да споменем, че всеки човек, който няма предубеждения и не се намира под въздействието на никаква идеология, който използва единствено своя разум и логика, несъмнено ще разбере, че е трудно да се повярва на еволюционната теория, която ни напомня за суеверните вярвания на обществата, които нямат научни познания и са далеч от цивилизацията.

Както обяснихме по-горе тези, които вярват в еволюционната теория смятат, че няколко атома и молекули хвърлени в огромен казан могат да произведат мислещи, разсъждаващи професори, студенти, учени като Айнщайн и Галилео, хора на изкуството като Хъмфри Богарт, Франк Синатра и Лучано Павароти, както и антилопи, лимониви дървета и карамфили. Нещо повече, докато учените и професори, които вярват в тази безсмислица, обучават хората на това, напълно оправдано е да се обръщаме към тази теория като към „най-голямата магия в историята“. Никога преди нито една вяра или идея не е отнемала до такава степен способността на хората да размишляват, не е правила така, че да не им позволява да мислят смислено и логично, и скрива истината от тях сякаш са заслепени. Това е дори по-лоша и невероятна слепота от тази на идолопоклонничеството в някои части на Африка, на народа на Саба, които обожествявали Слънцето, на народа на Пророка Ибрахим (Авраам) (м.н.), които служели на изработените от тях идоли, или народа на Пророка Муса (Моисей) (м.н.), които се прекланяли на златния телец.

Всъщност в Корана Бог е насочил вниманието ни към тази липса на разсъдък. В множество айяти Той е разкрил, че ума на някои хора ще бъде покрит и че те ще бъдат безсилни да видят истината. Някои от тези айяти са следните:

„За онези, които не повярваха, за тях е все едно дали си ги предупредил, или не си предупредил - те не вярват. Аллах е запечатал и сърцата, и слуха им, и пред техните погледи има преграда. За тях има огромно мъчение.“ (Коран, 2:6-7)

„... Имат сърца, с които не схващат, имат очи, с които не виждат, имат уши, с които не чуват. Те са като добитъка, даже са по-заблудени. Те са нехайните.“ (Коран, 7:179)

„И да разтворехме над тях врата в небето, и да продължаха там да се изкачват, пак щяха да рекат: „Погледите ни бяха заслепени. Ние сме омагьосани хора.“ (Коран, 15:14-15)

Думите не могат да изразят просто колко удивително е тази магия да държи под въздействието си една толкова голяма общност, да крие от хората истината и да не бъде развалена в продължение на 150 години. Разбираемо един или няколко човека да вярват в невъзможни сценарии и твърдения изпълнени с нелепости и нелогичност. „Магия“ обаче е единственото възможно обяснение за това хора от целия свят да вярват, че несъзнателните и безжизнени атоми ненадейно са решили да се съединят и да формират една вселена, която функционира с безупречна система от ред, дисциплина, разум и съзнание; една

планета на име Земя с всичките ѝ качества, толкова съвършено подходящи за живот; и живи същества изпълнени с безброй много сложни системи.

Всъщност Бог, посредством представеното в Корана събитие случило се между Пророка Муса (Моисей) (м.н.) и Фараона, ни съобщава, че някои хора, които защитават атеистичните философии могат да въздействат на останалите чрез магия. Когато на Фараона му била известена правата религия, той накарал Пророка Муса (Моисей) (м.н.) да се срещне с неговите магьосници. Когато Пророка Муса (Моисей) (м.н.) направил това, той им казал първо те да покажат уменията си. Айята продължава така:

„Каза: „Вие мятайте!“ А когато метнаха, омагьосаха очите на хората и ги ужасиха, и показаха велика магия.” (Коран, 7:116)

Както видяхме магьосниците на Фараона са били способни да измамат всички освен Пророка Муса (Моисей) (м.н.) и тези, които са му вярвали. Неговото доказателство обаче развалило магията им или както се казва в айята „поглъща онова, с което измамват“.

„И дадохме на Муса откровение: „Метни своята тояга!“ И ето я - поглъща онова, с което измамват! И се установи правдата, и се провали онова, което направиха.” (Коран, 7:117-118)

Както се съобщава и в айтите, когато става ясно, че това, което са извършвали тези хора, които по-рано са влияели на хората чрез магия, е само една илюзия, въпросните хора са били унижени. Днес също хората, които под влиянието на една подобна магия, вярват в тези нелепи твърдения скрити зад научната им маска и прекарват живота си в защитаването им, с изключение на тези, които се откажат от предразсъдъчните си вярвания, също ще бъдат унижени, когато цялата истина излезе наяве и „магията бъде развалена“. Всъщност световноизвестният британски автор и философ Малкълм Мъгридж, който бил атеист защитаващ еволюцията в продължение на 60 години, но който по-късно осъзнал истината, разкрива положението, в което еволюционната теория ще изпадне в близко бъдеще, по следния начин:

„Самият аз съм убеден, че еволюционната теория, особено в степента, в която е прилагана, ще бъде един от най-големите анекдоти в историческите книги в бъдещето. Идните поколения ще се смятат как една толкова неубедителна и съмнителна хипотеза би могла да е била приемана с такова невероятно лековерие, с каквото се приема.” (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Това бъдеще не е далеч, а напротив, много скоро хората ще видят, че „случайността“ не е божество и ще погледнат назад към еволюционната теория като към най-голямата измама и най-ужасната магия на света. Тази ужасна магия е започнала бързо да се маха от плещите на хората по всички краища на света. Много хора, които са видели истинско лице на еволюционната теория, се чудят с изумление как са могли да бъдат подведени от нея.

**Рекоха: “Пречист си Ти! Нямаме друго знание, освен това,
на което Ти ни научи. Ти си Всезнаещият, Премъдрият.”
(Сура Бакара, 32)**

BELEJJKI

- 1- Rita Carter, Mapping The Mind, University of California Press, London, 1999, s. 107
- 2- R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9
- 3- Hoimar von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 4, Kitap, Çev: Veysel Atayman, Alan Yayıncılık, s. 256
- 4- M. Ali Yaz, Sait Aksoy, Fizik 3, Sürat Yayınları, İstanbul, 1997, s. 3
- 5- Daniel C Dennett, Brainchildren, Essays on Designing Minds, The MIT Press, Cambridge, 1998, s. 142
- 6- Daniel C Dennett, Brainchildren, Essays on Designing Minds, s. 142
- 7- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
- 8- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, Sosyal Yayınları, Çev: Enver Aytekin, İstanbul: 1976, s.40
- 9- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
- 10- Michael I. Posner, Marcus E .Raichle, Images of Mind, Scientific American Library, New York 1999, s. 88
- 11- Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabeti, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
- 12- Rita Carter, Mapping The Mind, s. 135
- 13- "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871, s.35-36
- 14- Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
- 15- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, s.38-39-44
- 16- Rita Carter, Mapping The Mind, s. 113
- 17- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 220
- 18- Dr. Muhterem Ercan, Hipnoz ve Hipnoterapi, Seha Neşriyat, İstanbul 1993, s.32-34; William Kroger, Clinical and Experimental Hypnosis, <http://www.lucidexperience.com/HypnoPapers/512.html>
- 19- Dr. Tahir Özakkaş, Gerçeğin Diriliğine Kapı HIPNOZ, "Üst Ultrastabilite", Se-da Yayınları, 1. Cilt, 1. Baskı, s. 204-205
- 20- Dr. Tahir Özakkaş, Gerçeğin Diriliğine Kapı HIPNOZ, "Üst Ultrastabilite", s. 267
- 21- Terrence Watts, Abreaction, The psychological phenomena that hypnotherapists either love or hate, <http://www.hypnosense.com/abreaction.htm>
- 22- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, Kader Basımevi, İstanbul, 1962, s. 106-108
- 23- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, s.106-108
- 24- Dr. Recep Doksat, Hipnotizma, s. 106-108
- 25- Daniel C. Dennett, Consciousness Explained, Little, Brown and Company, NY 1991, s. 26-27
- 26- R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, s. 9

- 27- Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
- 28- Bertrand Russell, Rölativite'nin Alfabeti, Onur yay. 1974 s. 160-161
- 29- George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul, Sosyal Yay., 1989, s. 196
- 30- John Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , New York:Free Press, 1999, s. 258-259
- 31- John Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , s.258-259
- 32- ohn Horgan, The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication, Medication, and Explanation , s.229
- 33- Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 3, s.13
- 34- William A. Dembski, Converting Matter into Mind, 1998, www.arn.org
- 35- William A. Dembski, Converting Matter into Mind, 1998, www.arn.org
- 36- Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisi, 7 Temmuz 2001, sayı 746, s. 18; DerSpiegel, 1/2001, Nilgün Özbaşaran Dede
- 37- İbni Arabi'de Varlık Düşüncesi, Ferid Kam/ M.Ali Ayni, s. 37
- 38- Materyalist Felsefe Sözlüğü, istanbul, Sosyal Yayınlar, 4. Baskı, s. 326
- 39- Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", Bilim ve Ütopya, Aralık 1998
- 40- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18
- 41- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", Discover, Aralık 2000, s.54
- 42- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", Discover, Aralık 2000, s.54
- 43- François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
- 44- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 52-53
- 45- Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 17
- 46- Paul Strathern, Einstein ve Görelilik Kuramı, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
- 47- Mektubat-ı Rabbani, 357. Mektup, çev. Abdulkadir Akçipek, Çile yayınevi, 1983, s. 163
- 48- Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçipek, s. 519
- 49- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 117-18
- 50- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 120-22
- 51- Mektubat-ı Rabbani, 480. Mektup, çev. Abdulkadir Akçipek, s. 543, 545
- 52- Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçipek, s. 517-18
- 53- Bertrand Russell, Felsefenin Problemleri, 1912, s.5
- 54- Robert Lawrence Kuhn, Closer To Truth, Mc Graw-Hill, New York, 2000, s. 8
- 55- Daniel Dennet, Consciousness Explained, s.389
- 56- Drew Westen, Psychology; Mind, Brain and Culture, John Wiley & Sons, Inc, NY 1996, s. 118
- 57- Frederick Vester, Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6